

MAGAZÍN

praktické letniční teologie

**ŽIVOT SE ZÁMĚREM:
BUDOVÁNÍ VĚŘÍCÍCH PRO
ŽIVOT, SLUŽBU A VŮDCOVSTVÍ**

Vydává: APOŠTOLSKÁ CÍRKEV ve spolupráci s nakladatelstvím Life Publishers International

Léto 2017 | Čtvrtý ročník

Neil B. Wiseman | strana 4-9

Uplatňování Ježíšovy strategie budování týmů ve vaší místní církvi

Jak promlouvá k dnešní církvi onen dynamický způsob, jakým Ježíš trénoval a mobilizoval učedníky? Jak to vlastně dělal? Čemu se od něj můžeme naučit?

Greg Ogden | strana 10-14

Posuňte se od pečování k vystrojování

Model závislosti lidí na pastorační službě vede Boží lid k pasivitě. Potřebujeme posunout naše pojetí pastorační služby od modelu závislosti k modelu vystrojování, aby se zaslíbení, že každý člen církve má sloužit, stalo realitou.

Craig E. Sweeney | strana 16-20

Jak uvolnit plný potenciál církve: organizovaný přístup

Sbory, které efektivně připravují lidi ke službě, nevznikají náhodou. Jsou výsledkem cílených modliteb a plánování. Vyžadují spousty práce pastorů a celých sborů, které se rozhodly změnit svou sborovou kulturu.

Martin Moldan | strana 21-22

Spiritualita v perspektivě pastorálních epištol

Cílem duchovního formování (spirituality) je láska. Může to znít jako tisíckrát opakovaná fráze, ale přesto je dobré znovu zdůraznit, že naším cílem není v první řadě formovat úspěšné zakladatele sborů, charismatické evangelisty, nadané hudebníky či fenomenální učitele. To vše jsou kategorie druhého řádu, podřízené a závislé na Kristově charakteru promítnutém do každého jedince.

Jason Morrison | strana 23-25

Church Life: Letniční model církve – 2. část

Church Life, letniční model církve, se snaží popsat přirozené funkce církve tak, jako atlas těla popisuje veškeré tělesné systémy. Takový model by měl pomoci vedoucím přinést uzdravení nemocným údům místní církve stejným způsobem, jako atlas těla napomáhá lékaři diagnostikovat problém tělesný.

Don R. Simmons | strana 26-27

Vystrojování lidí ke službě v menším sboru

Jak vést lidi v menším sboru k rozpoznání jejich plného Bohem daného potenciálu.

Marcia Lednicky | strana 28-30

Učednictví vyššího stupně

Budte pro lidi mentorem, který jim předkládá návrhy a ukazuje směr, ale stejnou měrou je i chválí a povzbuzuje. Jestliže budeme lidi vyzývat k tomu, aby překračovali hranice svých dosavadních schopností, můžeme dosáhnout skvělých výsledků.

Rick Thomas | strana 32-36

Význačná setba – věčná sklizeň

Váš skutečný zdroj! (2. část)

Musíme se naučit důvěřovat Božímu Duchu a jeho vnitřnímu hlasu a nepodléhat tlaku vnějších okolností.

Zázračný potenciál setby (3. část)

Jestliže vlastníte hojnou setbu, může vaše budoucí zaopatření začít tím, co dnes držíte v ruce. Je to zázračný proces!

H. Maurice Lednicky | strana 37-41

Série Život v Království – 11. část

Nedostatek osobní integrity – Překážky života v království (4)

Biblické principy se nemění. Boží slovo se nemuselo nikdy revidovat či aktualizovat, aby se přizpůsobilo trvale se měnící kultuře.

Drazí čtenáři,

kdo si jednou řekne, že se do světa rodíme se zařatou pěstí a odcházíme z něj s otevřenou dlaní. Touto symbolikou chtěl vyjádřit, že když je člověk mladý, má pocit, že mu patří vše a že dokáže všechno změnit a ovlivnit. Jak však jde životem, učí se některé věci pouštět, protože zjišťuje, že život je příliš krátký na to, aby člověk mohl všechno mít a všechno ovlivnit. A tak se snaží vlastnit a měnit jen to, co je pro něj skutečně podstatné. Postupně směřuje svou energii a schopnosti k tomu, na čem mu bytostně záleží.

Podobně se tuto úvahu pokouší zachytit výrok, že každý člověk se snaží vyjádřit svým životem jednu hlavní myšlenku. Jinými slovy, byť jsme každý z nás vybaveni celou řadou vlastností a schopností, které můžeme v rámci daných možností rozvíjet, časem se vykrystalizují určité rysy, vlastnosti a schopnosti, které jsou pro nás charakteristické a souvisejí s tím, co je v našem životě klíčové a na čem nám skutečně záleží. Tak vysíláme do svého okolí jedno konkrétní poselství ohledně toho, kým jsme a kam směřujeme.

Pozitivní příklad takového životního poselství můžeme najít například v biblické postavě Josefa, levity z Kypru, o němž je zmínka v knize Skutků. Jméno vám zprvu možná nebude znít nijak povědomě. Pokud se však k němu přidá přezdívka Barnabáš, syn útěchy (či povzbuzení), pravděpodobně se vám vybaví klíčová postava rané církve, jež pomohla vyrůst mnohým vedoucím tehdejší doby. Josefův život vysílal svému okolí tak jasné poselství o povzbuzování, že jej apoštolové v Jeruzalémě vtiskli i do jeho nového jména Barnabáš.

Ve výčtu lidí, jejichž život charakterizuje jasné poselství, by bylo možné pokračovat. Koho si představíte pod pojmem apoštol pohanů? Apoštol Číny? Pan Letnice? Afrika, která musí být spasena? Všem těmto lidem (a mnoha dalším) se podařilo porozumět záměru, který Bůh měl s jejich životem a díky tomu i vyjádřit klíčovou myšlenku, kterou ovlivnili významným způsobem celý svět.

Utváření našeho života ve světle Božího záměru, jehož výsledkem je jasné a konkrétní poselství, které se snažíme sdílet okolnímu světu, je dlouhodobý proces. Dnešní číslo Magazínu vám může napomoci se v tomto procesu zase trochu posunout. Možná nejsme povoláni k tomu měnit celý svět jako apoštol Pavel, Hudson Taylor, David J. du Plessis či Reinhard Bonnke. Určitě však jsme povoláni měnit svět, který je bezprostředně kolem nás.

Přeji inspirativní čtení!

Radek Smetana,

redaktor české verze

**UPLATŇOVÁNÍ
JEŽÍŠOVY
STRATEGIE
BUDOVÁNÍ TÝMŮ
VE VAŠÍ MÍSTNÍ CÍRKVI**

Neil B. Wiseman

Způsob Ježíšova vůdcovství ohromil svět. Před ním ještě nikdo nikdy nepřitáhl pozornost tolika lidí. Nikdo předtím nenadchnul světové vůdce pro revoluční a těžko stravitelné myšlenky jako jsou pokora, oběť a služba. On to však dokázal. Ještě více udivil svět tím, že použil milost a lásku jako nástroje proměny učedníků v silné křesťany, kteří se stali klíčovými členy zakládajícího týmu rané církve.

Ježíšova vůdcovská strategie ohromila Římany, kteří vládli světu vojenskou silou. Zmátla Řeky, kteří za úhelný kámen civilizace považovali kulturu. Udivila Židy, jejichž životy stály na přísném dodržování Zákona, a kteří nedokázali uvěřit tomu, že by jejich vyvolený Mesiáš zemřel na kříži.

Strategie našeho Pána je v ostrém kontrastu i se způsobem fungování většiny dnešních církví. Některé sbory se nadchly pro koncepty vůdcovství odvozené ze světa byznysu. Nutno uznat, že z nich lze načerpat dobré principy, nesou s sebou ale i některé nechtěné vedlejší produkty – úsilí o dobrou image za každou cenu, přílišnou uhlazenost, manipulaci a hlad po moci. Jiné sbory na druhou stranu ustrnuly v zaběhnutých kolejkách a od svých laických vedoucích očekávají direktivní vedení, udržování „statusu quo“ a přísné dodržování principů služební nadřazenosti.

Na oba tyto do extrému dovedené koncepty, které nalezneme v dnešních církvích, přinesl Ježíš zázračný lék. Kdykoli mu někdo z dvanácti učedníků položil otázku ohledně pozice či postavení, moci nebo speciálních výsad, mistr citlivě stočil téma hovoru ke službě, oběti a sebezapření. Učil je – i nás – tomu, že člověk nalezne trvalé uspokojení v sebeobětující se službě.

Náš Pán učedníkům zahrál na strunu hluboké vnitřní touhy sdílené každou lidskou bytostí – touhy prožít smysluplný život, který za něco stojí a má nějaký význam. Poté, co odpověděli na jeho povolání, Ježíš s každým z nich pracoval a přetavil jejich osobní obdarování, rodinná zázemí a životní zkušenosti v mocné nástroje evangelia. Ukázal jim, kým jsou, a dal jim vizi, kým se mohou stát. Ježíš jim nedával jen návody, „jak“ dělat službu. Především věnoval dostatek času, aby jim vysvětlil, „proč“ mají sloužit. Dokonce jim dal šokující zaslíbení, že budou dělat ještě větší věci, než jaké činil on.

Toto zaslíbení se brzy proměnilo v historickou skutečnost, což vidíme již při zběžném čtení záznamů mapujících život první církve. Jak se dočítáme na stránkách knihy Skutků, křesťanství expandovalo a zabíralo nová území. Poté, co církev vzrostla z dvanácti na sto dvacet a potom na tisíce a tisíce nově obrácených křesťanů, musela upravovat svou organizační strukturu. Jakkoli však bylo nutné pro zvýšení efektivity práce církve upravovat její organizační strukturu, nesnížily se duchovní nároky na potenciální vedoucí. Nejlepším místem, kde jsou tyto nároky jasně a přesně vyjmenovány, je pasáž z šesté kapitoly Skutků, popisující výběr první skupiny laických vedoucích.

Seznam požadavků zahrnuje moudrost (zdravý selský rozum), víru, dobrou pověst a naplnění Duchem svatým. Všimněme si, že úkolem této skupiny sedmi diakonů bylo sloužit, nikoli rozhodovat. Dostali dva úkoly: sloužit při stolech a vyřizovat stížnosti křesťanských vdov.

Překvapivě dva z těch, kdo byli ustanoveni ke službě u stolů a měli pomáhat řešit nedorozumění, se brzy ocitli uprostřed duchovní bitvy. Štěpán se stal prvním křesťanským mučedníkem. Svědectví, které vydal při své popravě, ovlivnilo celé budoucí generace – přispělo totiž k obrácení Saula z Tarsu. Filip zase otevřel dveře evangelia v Samaří a Etiopii. Vítězství v knize Skutků pokračovala stránkou za stránkou – křesťané prvního století na základě Ježíšova přikázání

činili Boží skutky od Jeruzaléma, přes Judsko a Samaří až na sám konec země.

V našich církvích a službách bychom si měli položit několik zásadních otázek: Jak promlouvá k dnešní církvi onen dynamický způsob, jakým Ježíš trénoval a mobilizoval učedníky? Jak to vlastně dělalo? Čemu se od něj můžeme naučit? A budeme-li zcela konkrétní: Jak mohou pastoři v současné době budovat a mobilizovat laické vedoucí?

PŘITAHUJTE LIDI KE KRISTU SKRZE PRAVDU A MILOST

Ježíš zaujal lidi pravdou, milostí, obětí, sebezapřením a službou. Jeho obětavá **láska lidí přitahovala**; jeho vřelost je k němu táhla jako magnet. Po dva tisíce let platí, že v každé generaci lidí, kteří zažili blízkost Ježíše ve svém životě, se začala šířit duchovní „epidemie“ zvaná život vydaný službě.

Každý pastor má v současné době dvojí zodpovědnost – je pastýřem jednotlivých lidí, kteří mu byli svěřeni, a zároveň je hlavou celého svého sboru. Mezi těmito jeho dvěma rolami by přitom neměl být žádný konflikt. Na jednu stranu pastor nesmí dopustit, aby zanedbával svou zodpovědnost za jednotlivé lidi kvůli organizačním nárokům souvisejícím s vedením celku. Na druhou stranu však nesmí zanedbávat ani zájmy sboru jako instituce.

Ve skutečnosti se nejedná o volbu mezi jednotlivcem a institucí. Je nutné budovat jak silné jednotlivce, tak i silnou instituci, aby z toho všichni přijímali užitek. Církev potřebuje do své základní DNA, do všeho, čím je a co dělá, zakotvit lásku, milost, důvěru, oběť a službu – a to především do práce týmu vedení církve, který činí rozhodnutí.

POLOŽTE DŮRAZ NA NEHMOTNÉ ZDROJE

Církev má řadu hmotných zdrojů, o které musí dobře pečovat – peníze, budovy, zaměstnance a další. Potřebuje zajistit pravidelnou údržbu trávníku, úklid sborového sálu, vítání nově příchodících a placení účtů.

Na rozdíl od většiny světských organizací má ale církev ještě své nehmotné zdroje, které ji činí jedinečnou, důležitou a odlišnou od každé jiné organizace na zemi. Ač se nehmotná aktiva nikdy neobjeví ve finančních výkazech, zprávách o rozpočtu nebo přehledech chystaných akcí, patří k těm nejreálnějším součástem Božího díla. Proto je důležité je popsat, definovat, pečovat o ně a počítat s nimi napříč všemi službami církve, zejména při rozvoji laických vedoucích.

PEČUJTE O JEDINEČNÁ OBDAROVÁNÍ JEDNOTLIVÝCH LIDÍ

Ježíš si za učedníky zvolil lidi, kteří měli velice odlišné osobnosti, náhledy na věc i rodinná zázemí.

Sami si to ověřte v Písmu: Petr byl výbušný reaktor. Rychleji konal, než přemýšlel. Jan míval bouřlivou povahu, později byl ale nazván milovaným. Matouš byl nenáviděný vyběrač daní. Tomáš si získal přezdívku pochybovač. Ondřej se projevoval jako osobní evangelista, který rád lidem slouží individuálně, mimo záře reflektorů.

Každý z učedníků měl svou speciální a důležitou funkci. Společně tvořili jeden tým s vzájemně se doplňujícími schopnostmi, díky nimž zasáhli svůj svět evangeliem. Tato podivuhodně rozmanitá skupina je jasným dokladem toho, že si Ježíš vysoce cení jednotlivců a jejich individuálních osobností.

Apoštol Pavel měl bohaté zkušenosti s lidmi, které bylo náročné vést. Přesto ve svém dopisu církvi v Korintu vysvětlil, jak moc dokáže jedinečnost lidí spojená s jednotou celku pozvednout práci celé církve: „... aby v těle nebyla roztržka, ale aby údy navzájem o sebe stejně pečovaly. A když jeden úd trpí, trpí spolu s ním všechny údy; a když je jeden úd oslavován, radují se všechny údy spolu s ním. Vy jste tělo Kristovo a jednotlivě jste jeho údy.“ (1. Korintským 12,25-27) Pán nás zřejmě stvořil jako odlišné individuality se zcela jasným záměrem. Chtěl, abychom si uvědomili, že naše vzájemně se doplňující dary dokážou učinit církev silnější, zdravější a efektivnější. Učitel managementu a spisovatel Peter Drucker celou myšlenku rozvádí, když říká: „Běžnou chybou je přesvědčení, že jen proto, že jsou lidé ve stejném týmu, smýšlejí automaticky stejně. Tak to ale není. Účelem týmu je aktivovat silné stránky každého jedince a eliminovat ty slabé.“¹

K maximálnímu využití vzájemně se doplňujících darů a dovedností lidí by mohlo být pro pastory dobré zvážit následující radu profesionálního trenéra baseballu Joea Torreho: „Potřebujete každému hráči ‚změřit puls‘ a zjistit, kdo potřebuje hlubokou osobní pozornost a kdo ne, kdo potřebuje osobní vedení a kdo ne, kdo si s vámi potřebuje čas od času soukromě popovídat a kdo ne, na koho se můžete spolehnout, když jde do tuhého, a na koho ne.“²

Dynamika první církve v počátcích křesťanské historie se odvíjela od Ježíše, který o věcech nejen mluvil, ale zároveň je i žil. Byl tu ale ještě jeden faktor – a zde si vypůjčím slova kouče Vince Lombardiho: Ježíš rozuměl skutečnosti, že „činy vedoucího mluví samy za sebe“, a využíval toho. Stejně jako náš Pán, i pastoři potřebují žít to, co mluví, a pamatovat na to, že jejich činy hovoří samy za sebe.

Na pastora se upírají oči všech lidí z jeho sboru. Téměř vše, co pastor říká či dělá, vysílá k lidem silné poselství o tom, čemu věří, o čem je přesvědčen a co je pro něj důležité.

VYUŽIJTE PŘÍLEŽITOSTI K TRÉNINKU

Projděte si znovu biblické záznamy a podívejte se, jakým způsobem Ježíš přistupoval ke svým učedníkům. Snažil se rozeznat jejich potenciál. Jejich rozvoj byl jednou z jeho hlavních priorit. Právě proto Ježíš učedníky neustále vyučoval, jak mají žít, jak se mají k sobě navzájem chovat a jak mají zasáhnout svět.

Kristus své učedníky učil prostřednictvím aktivního zapojení do služby. Dával jim intenzivní „trénink na pracovišti“. Mluvil s nimi, modlil se s nimi, utvrzoval je, varoval je a dával jim nové výzvy. Záleželo mu na nich a věřil v ně. Tvaroval jejich náhled na věci a posiloval je na duchu. Učedníci viděli, jak moc je miluje a jak moc mu na nich záleží. Díky tomu, že se jim osobně věnoval, se toho hodně naučili – víc, než ve školních lavicích.

Ježíšovo vyučování často probíhalo na svazích hor, na cestách a u břehu moře. Během společných cest jim Ježíš vštěpoval základy lásky, odpouštění, proměny, závislosti na Bohu a svatého života. Když je vzal s sebou do Getsemane, na Golgotu a k prázdnému hrobu, testoval jejich duchovní výdrž až na hranici únosnosti.

UVĚDOMTE SI, ŽE LEPŠÍ LIDÉ ZNAMENAJÍ SILNĚJŠÍ CÍRKEV

Ježíš budoval duchovně silné, stabilní lidi a používal si je jako klíčové osoby v díle evangelia. V současné době žel příliš mnoho vedoucích týmů funguje jen jako kolektivní rozhodovací výbory a nenahlíží na sebe jako na tým silných duchovních lídrů, kteří jsou stále na cestě, rostou a rozvíjejí se. Výsledkem je, že některé církve jsou řízeny více jako komerční podnik a stávají se lidskou organizací namísto svatého organismu. Do jejich výborů bývají lidé nominováni jen pro své dosavadní znalosti, známosti a úspěchy, nikoliv kvůli jejich potenciálu. Tito laičtí vedoucí na sebe někdy mylně nahlížejí jako na funkcionáře vlastní určitou formální pozici autority, namísto na služebníky Pána a jeho církve.

Výsledky mohou být děsivé. Církve se tak stávají dobře promazaným strojem na výrobu dobrých skutků, místo aby byla nástrojem vykupitelské moci nabízejícím zázračnou proměnu života. Jindy církve připomínají uzavřenou společnost skrývající se v podpalubí výletní lodi, místo aby byla posádkou záchraného člunu pro lidi topící se v moři zoufalství a beznaděje.

Situace však nemusí být tak neutěšená. Často se stává, že když laickým vedoucím ukážeme, jaký je potenciál v tom, když se zaměří na služebnícký aspekt vůdcovství, začnou sami pocítovat potřebu upevnit své osobní obecenství s Ježíšem. Když se k němu více přiblíží, zažijí ve svých duchovních životech nová dobrodružství. V důsledku často prožijí revoluční změnu náhledu na svět a začnou mít druhé lidi na přednějším místě než sebe. Získají hluboký pocit sounáležitosti s církví, novou kreativitu, svatý elán, vědomí partnerství s Bohem a jistotu, že dokážou zdat každou překážku.

Nová hloubka jejich vztahů s ostatními věřícími a bližší spojení s Ježíšem učiní z laických vedoucích lepší lidi a silnější křesťany. Získané zkušenosti a nová sebekázeň posílí jejich duchovní odolnost a oni budou napomáhat ve sboru udržovat „pozitivní tlak vrstevníků“, povzbuzující ostatní k vytrvalosti v práci na Božím díle. Díky tomu všemu budou čím dál více dorůstat do Kristovy podoby. Církve začne být přitažlivá pro lidi zvenčí.

Služba v týmu vedoucích, jejichž úkolem je přijímat rozhodnutí, dokáže lidi radikálně proměnit z diváků v aktivní týmové hráče a z kritiků v obhájce.

MOTIVUJTE LIDI K CÍLEVĚDOMÉMU ŽIVOTU

Lidé západní civilizace touží – kromě jídla, střechy nad hlavou a oblečení – zejména po tom, aby prožili smysluplný a hodnotný život. Výzkumní pracovníci Richard Leider a David Shapiro došli k závěru, že „noční můrou většiny lidí je prožít život, který nemá žádný smysl.“³

Ježíš zodpověděl otázku smyslu života deseti slovy: „*Já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost*“ (Jan 10,10). Budoval ze svých učedníků autentické, charakterní křesťany a připravoval je na založení rané církve. Prokazoval jim lásku **agape**. Dával jim příležitosti růst, používat v praxi svá obdarování, zažívat úspěchy, dělat chyby, a dokonce se i ztrapnit. Byl ochotný udělat téměř vše pro to, aby jim pomohl k úspěchu.

SVĚŘTE LIDEM POSLÁNÍ, KTERÉ MÁ BOŽÍ ROZMĚRY

Ježíšův koncept služby byl v jeho době radikální a vizionářský. Jen se nad tím zamyslete: potulný učitel vyzve malou skupinu obyčejných lidí – svých následovníků – aby pro něj získali celý svět! Jistě čas od času Ježíšovi následovníci pohlédli jeden na druhého a řekli si: „Uvědomuje si vůbec, kdo jsme? Musí přehánět. Nikdo přece ještě nezískal celý svět!“

Ačkoliv jich po Jidášově zradě zůstalo jen jedenáct, jejich Mistr jim svěřil Velké poslání. Současně se zadáním úkolu jim přislíbil, že je uschopní k jeho naplnění a že s nimi bude až do skonání světa (Matouš 28,18-20). Bylo jich sice jen jedenáct, s Ježíšovou pomocí se však stali při šíření evangelia nepřemožitelnými a svět skutečně nezůstal stejný!

Tak Pán pracoval tehdy a stejně pracuje i dnes. Dává své církvi úkol tak velký, že jeho naplnění vyžaduje naše nejvyšší nasazení a absolutní závislost na Bohu. Úžasné je, že dnešní laičtí vedoucí mohou – stejně jako tehdejší Ježíšovi učedníci – přijímat osobní požehnání a duchovně se rozvíjet díky nadpřirozenému pomazání, které skrze ně pracuje.

OČEKÁVEJTE KONFLIKTY

Evangelium je ve své podstatě konfliktní. Trvale volá lidi ke změně. Změna často vyvolává odpor a odpor vede ke konfliktu. Evangelium nahrazuje staré novým, hřích spasením, status quo radikální proměnou, temnotu světlem, zlomenost celistvostí – a tak bychom mohli pokračovat do nekonečna. Tak drastické změny nepochybně některé lidi rozčílí – počítejte s tím jako s hotovou věcí! Pastoři se ovšem musí ujistit, že kořenem konfliktů je skutečně evangelium samotné, nikoliv jejich vlastní názor nebo silná potřeba mít věci pod kontrolou.

Konflikty způsobené ostroší evangelia bychom měli vítat a stavět se k nim čelem. Naším cílem by mělo být zvládat konfliktní situace kreativně a maximálně je zužitkovat. Měli bychom mít svobodu stát si za tím, čemu věříme – ovšem pod podmínkou, že se chováme

pokorně a prokazujeme druhým lidem úctu.

Vedoucí se často zbytečně obávají potenciálních konfliktů. Běžné konflikty však církev málokdy poškodí a často se vyřeší samy. Měli bychom se poučit z moudré rady Calvina Coolidge: „*Nikdy nechoďte problémům naproti. Zůstanete-li v klidu sedět, v devíti z deseti případů do nich někdo zasáhne dříve, než se celá záležitost dostane až k vám.*“⁴

UČIŇTE Z TÝMU VEDOUČÍCH LÁSKYPLNÉ SPOLEČENSTVÍ

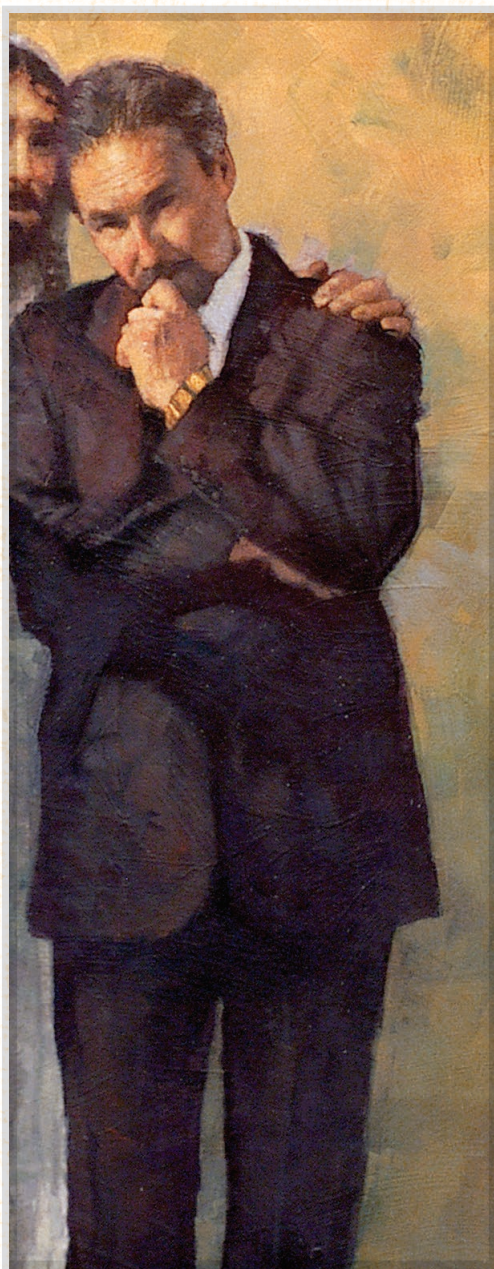
V místní církvi a zejména mezi vedoucími, kteří mají rozhodovací pravomoc, se většina věcí točí okolo mezilidských vztahů. Jednou z věcí, které Ježíš učedníkům vštěpoval před svým odchodem bylo, jak mají milovat jedni druhé a jak více milovat jej samého. Učil je tomu, že láska je hlavní ingrediencí veškeré práce církve. Láska spojuje lidi s Pánem. Láska je hybnou motivační silou každé efektivní církve. Láska přehlíží chyby a selhání. Láska jedná s ostatními způsobem, jakým chceme, aby se oni chovali k nám. Láska přitahuje lidi k Pánu. Láska vymezuje a charakterizuje podstatu novosmluvní církve.

Když se Ježíše tázali, jaké je největší přikázání, odpověděl: „*Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.*‘ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: *‘Miluj svého bližního jako sebe samého.*‘ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci.“ (Matouš 22,37-40) Jeden můj přítel to dobře shrnul slovy: „*Láska Golgoty rozpouští tvrdost, přináší odpuštění, uzdravuje vztahy, vytváří společenství a podněcuje svědectví.*“⁵

V současné době, kdy je převládající potřebou lidí touha po vztazích, musí být církev tím, čím být má. Volání po společenství a sounáležitosti dosáhlo vrcholu zejména u Generace X (u lidí narozených v letech 1965 až 1985 – pozn. překl.) a mladších. Do každodenního slovníku každé efektivní církve proto musí patřit slova jako *vztahy, rodina, sounáležitost, domov, společenství, komunita, týmová práce, obecnost, přijetí a soudržnost*. Církev musí milovat tak, jak miluje Pán – každého bez výjimky. Otcovu lásku musí považovat za průvodce životem. Musí mi-

lovat Pána, jeho lid a jeho svět.

Písmo hovoří jasně, vřele a povzbudivě, když nás Ježíš utvrzuje v tom, jak důležitá je pro církev láska: „*Jestliže mě někdo miluje, bude dodržovat mé učení. Můj Otec ho bude milovat. Přijďme k němu a učiníme si u něho příbytek*“ (Jan 14,23 – překlad KJV).

PASTOŘI MUSÍ BUDOVAT LAICKÉ VEDOUČÍ A POMÁHAT JIM RŮST

Jak jsme viděli, Ježíšův způsob budování jeho církve spočíval v rozvoji oddaných učedníků, skrze něž pak budoval církev. Chceme-li tento princip uplatnit v místní církvi, bude to vyžadovat mnohem více než několik teoretických školicích setkání. Bude to od pastora vyžadovat, aby vynaložil veškeré své úsilí a pomohl členům týmu vedení stát se pro církev věrohodnými vzory.

Abyste to mohlo stát, je zapotřebí rozpoznat a vyřešit jedno zásadní dilema, díky němuž často vznikají zmatky. Součástí výborů vedení a nejrůznějších řídicích komisí totiž často bývají lidé, kteří nemají ani potuchy o tom, jak by církev měla ve svém cílovém stavu vypadat. Snaží se vést něco, čemu nerozumí.

Může to mít několik příčin. Mnozí lidé slouží v církvi a jsou oddáni radě dobrých věcí, uniká jim však příslovečný *důvod bytí*. V jiných sborech jsou do klíčových služeb ustanovováni lidé předčasně – obvykle proto, že veteráni jsou již unavení, znuřeni nebo apatičtí. Některé sbory zase vedou pastoři, kteří nevnímají potřebu rozvíjet vedoucí. Stačí, aby člověk navštívil několik jejich shromáždění, a už může sloužit. Jindy bývají lidé školeni do služeb bez přihlídnutí k jejich osobní zbožnosti a čistotě – jsou sice efektivní, ale chybí jim duchovní věrohodnost. Ještě jiní věří, že laické vedoucí by mohlo urazit, kdybychom od nich očekávali, že se zavážou k programu rozvoje a růstu jako podmínce jejich ustanovení do služby. Výsledkem je, že na mnoha místech panují zmatky.

Dobrý způsob, jak vybědnout z tohoto chaosu, je zrevidovat si, o čem by vlastně církev měla být. K nejsilnějším metaforám Písma patří Pavlova popisná fráze „*Kristovo tělo*“ (1. Korintským 12,27; Efezským 4,12). Pověšme si, že to není ledajaké tělo, ale tělo Kristovo.

Pavel vyjadřuje svou radost nad tím, jak se služba všech údů Kristova těla vzájemně doplňuje, když píše: „*Z něho celé tělo, spojované a držené pohromadě pomocí každého kloubu podpory, která je podle činnosti a míry jedné každé části, bere výživu pro svůj růst ke svému vybudování v lásce*“ (Efezským 4,16).

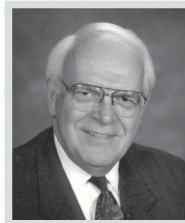
Odborník na Novou smlouvu William Barclay nám pomáhá této otázce lépe porozumět, když říká: „*Církev je nástroj, posel, zbraň a organismus, skrze něž jsou na zemi vykonávány záměry a plány Ježíše Krista. Prostřednictvím církve chce Ježíš Kristus mužům a ženám světa přinášet život, světlo a spasení. V tom tkví sláva církve, že je nenahraditelným nástrojem v Kristových rukou.*“⁶ Kristovo tělo – nebo jak je někteří nazývají, rodina Ježíšovy lásky *agape* – je jeho rukama, nohama, hlasem a jeho láskou v akci na tomto světě. Písmo uvádí, že Kristovo tělo dorůstá v zdravé tělo prodchnuté Boží láskou.

Když se Bůh rozhodl, že bude na zemi pracovat prostřednictvím církve, přibral si pastory a laické vedoucí za partnery v díle evangelia. Ježíš, mistr a učitel, vyučoval své učedníky – i všechny, kdo přišli po nich – tomu, že vědět, *komu a proč* v církvi sloužíme, je stejně důležité, jako vědět, *jak* sloužit. Komu sloužíme? Ježíši! Proč sloužíme? Abychom přinesli nabídku nového života úplně každému.

Z Ježíšova procesu budování vedoucích plynou tři závěry: 1. rozvoj laických vedoucích je absolutně nezbytný a potřebný, 2. jejich roz-

voj musí probíhat nepřetržitě, 3. proces rozvoje vedoucích ovlivní nejen člověka, který je trénován, ale i církev a duchovní život pastora (školitele).

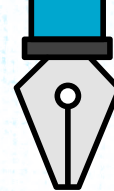
NEIL B. WISEMAN je křesťanský spisovatel, řečník a pedagog. Je zakladatelem a ředitelem institutu *Small Church Institute* (Institutu pro malé církve).

Poznámky

1. Citát z knihy H. B. Londona a Neila B. Wisemana, *Becoming Your Favorite Church* (Ventura, Calif.: Regal, 2002), str. 40.
2. Joe Torre a Henry Dreher, *Joe Torre's Ground Rules for Winners: 12 Keys To Managing Team Players, Tough Bosses, Setbacks, and Success* (New York: Hyperion, 1999), str. 11-12.
3. Citát z knihy Laurie Beth Jones, *The Path* (New York: Hyperion Books, 1996).
4. Poznámka pod čarou Calvina Coolidge, citát Louise E. Boona, *Quotable Business* (New York: Random House, 1992), str. 85.
5. Paul S. Rees, “Lift Up Your Eyes — From Reporting to Interpreting,” *World Vision Magazine*, November 1973, str. 23.
6. William Barclay, *The Mind of Paul* (New York: Harper and Brothers Publishers, 1958), str. 248.

Napodobování Ježíšovy strategie budování týmů

Každoroční výjezdní pobyt věnovaný rozvoji vedoucích

Zabudujte do svého kalendáře každoroční tréninkový výjezd pro laické vedoucí. Povzbuzujte všechny současné i potenciální vedoucí k tomu, aby se ho účastnili.

Zahrňte rozvoj laických vedoucích do svého pravidelného rozvrhu práce

Investujte půl hodiny každé měsíční pracovní porady rozvoji laiků. V následujících letech vám tato investice vyplatí bohaté dividendy.

Kažte o rozvoji laických vedoucích

Písmo uvádí mnoho příkladů, jakými jsou například Ježíš, Mojžíš, Jozue, Josef, Jan, Petr a Pavel.

Sdílejte své osobní svědectví

Často mluvte z kazatelny o tom, jak vás Bůh jako křesťanského vedoucího tvaruje a formuje. Osobní svědectví jsou ještě efektivnější při sdílení na skupinkách.

Rozdávejte knihy

Někteří lidé rádi čtou knihy, a když jim je dáte, přijmou z nich užitek. Jiní se k tomu sice nepřinutí, avšak vaše kniha, kterou budou vídat ležet doma, v kanceláři nebo na pracovišti, pro ně bude připomínkou toho, že je od nich jako od vedoucích očekáván (a oceňován) rozvoj.

Travte čas s úzkým okruhem vedoucích

Pravidelně si plánujte setkání s klíčovými hráči vašeho týmu. Kdykoliv jste s nimi, sdílejte se s nimi o svých myšlenkách, plánech a snech. Jedna hodina během oběda často dokáže v lidech způsobit revoluci a získat jejich podporu pro vámi chystaný projekt.

Zkoumejte své motivy

Přečtěte si znovu pasáž nazvanou „Pečujte o jedinečnost lidí“, kde se píše, že musíme žít to, co mluvíme, a že činy vedoucího mnohdy hovoří samy za sebe. Vedoucí vede zejména svým příkladným charakterem a vírou.

Hleďte na potenciál

Hleďte na potenciál, který je v jednotlivých lidech vašeho týmu vedení a ve vaší místní církvi, a hovořte o něm s ostatními.

Trénujte, mentorujte, koučujte.

Proste lidi, aby vás ve vaší snaze podpořili

Čas od času si osobně popovídejte s každým členem vašeho týmu vedení. Vysvětlete jim potřebu laického vedení a plán jeho rozvoje.

Propagujte službu jako příležitost k růstu

Mezi křesťany se zřídka kdy hovoří o tom, jaký osobní užitek z křesťanské služby lidem plyne. Řadě církevních služebníků to nikdy nikdo nepřipomíná.

Praktikujte Ježíšův model rozvoje

Ježíš si používal každý rozhovor a každou událost své služby k rozvoji učedníků. Věřil tomu, že z každé situace se lidé o službě mohou naučit něco nového.

Rozvíjejte sami sebe, zatímco pomáháte ostatním

Učit, vést a kázat druhým s sebou nese úžasné příležitosti, abyste se i vy sami posouvali a rozvíjeli. Využijte je a dejte o tom vašim lidem vědět.

Zdůrazňujte synergii a vlastnictví

Synergie znamená, že dva zvládnou více než dvakrát tolik, co jeden. Vlastnictví znamená, že lidé pracují na nějaké myšlence či projektu a přijmou jej plně za svůj.

P→SUŇTE SE OD PEČOVÁNÍ K VYSTROJOVÁNÍ

Greg Ogden

Augustiniánský mnich Martin Luther byl prvním revolucionářem protestantské reformace. Luther ve své době ostře napadl strukturu římskokatolické církve šestnáctého století založené na kněžské hierarchii: „*Prostřednictvím křtu jsme byli všichni posvěceni ke kněžství. Každý, kdo povstává očištěn z vodního křtu, se může chlubit tím, že byl oddělen za kněze, biskupa a papeže.*“¹ Reformace zrušila dělení na kněze a laiky. Starý systém kast a tříd, dělící křesťany na ordinované a neordinované, měl být překonán. Proč? Protože Nová smlouva představila koncept univerzálního kněžství zahrnující všechny, kdo byli pokřtěni ve jméno Ježíše Krista (1. Petrův 2,9; Zjevení 1,6; 5,10).

Jak si vedeme v naplňování reformačního slibu, že všichni věřící jsou před Bohem knězi a že jako kněží si vzájemně slouží? David Watson prorocky napsal: „*Většina protestantských denominací má stejný kněžský systém jako římskokatolická církev. Chodu sborů a farností dominují kazatelé, vikáři či pastoři. Jinak řečeno, dělení věřících na kněze a laiky do velké míry setrvává v předreformačním stavu a učení o duchovních darech a službě celého Kristova těla bývá opomíjeno.*“²

Je možné to nějak dokázat? Současná církev bývá přirovnávána k fotbalovému zápasu, při kterém padesát tisíc lidí stojí v ochozech a naléhavě se potřebují protáhnout a zacvičit si, zatímco sledují dvacet dva vyčerpaných hráčů na hřišti, kteří si naléhavě potřebují na chvíli odpočinout. Mentalita diváků se projevuje v přístupu lidí k uctívání. Mnoho křesťanů věří, že úkolem těch, kdo jsou na pódiu, je připravit pro ostatní zajímavé představení, které je zabaví a pomůže jim se zapojit, zatímco jejich úkolem je hodnotit a kritizovat průběh shromáždění.

Jak se církev do tohoto stavu dostala? Jaká je příčina nastalé propasti mezi biblickým i reformačním zaslíbením univerzálního kněžství a realitou dnešního církevního života připomínajícího členění

sboru na jeviště a hlediště? Možná máme nakrásně na svém teologickém banneru napsáno, že věříme v kněžství všech věřících, jsem ale přesvědčený, že v praxi jsme bezděčně přejali model závislosti lidí na pastorační službě, který dovedl Boží lid k pasivitě. Proto potřebujeme naše pojetí pastorační služby posunout od modelu závislosti k modelu *vystrojování*, aby se zaslíbení služby každého člena církve stalo realitou.

DEFINICE MODELU ZÁVISLOSTI

Co je to „model závislosti“? Spočívá v tom, že pastoři vykonávají veškerou službu a Boží lid přijímá jejich pastorační péči. Církev nevědomky přejala model služby postavený na placených pečujících pastýřích, jehož výsledkem je pasivita Božího lidu. Většina pastorů za hlavní náplň své práce považuje péči o potřeby členů svého sboru. Když je někdo hospitalizován v nemocnici, truchlí nad smrtí blízkého, zažívá těžkou životní zkoušku, čelí manželským problémům nebo bojuje s rebelujícím dítětem, od pastora se očekává, že mu bude nablízku a pomůže mu. Nepsaná emocionální smlouva mezi pastorem a členy církve ve většině sborů zní: Jestliže člen sboru zažívá potíže, očekává se, že pastor přijde a pomůže mu. Jestliže nepřijde, selhává ve své pastorské práci a je to špatný pastor.

Kvůli tomu se z pastorů stali lidé, kteří jen reagují na vzniklé problémy. Před časem jsem vedl dvoudenní seminář pro metodistické pastory a povšiml si, že jeho účastníci neustále kontrolují své pagey a mobilní telefony. Jakmile někomu zavibroval pager nebo zazvonil mobil, omluvil se a odešel ze sálu. Vrátil se až poté, co alespoň telefonicky zareagoval na aktuální potřebu.

NEZDRAVÉ RODINNÉ VZTAHY

Model služby založený na závislosti lidí na péči pastora můžeme přirovnat k nezdravým vztahům v rodině. Lidé, kteří své děti ne-

ustále drží pod svými ochrannými křídly a během jejich dospívání jim nikdy nedovolí rozvinout se v samostatné, zodpovědné a nezávislé jedince, nejsou považováni za dobré rodiče. Jejich rodinu bychom označili za dysfunkční. Přesto se stejný model stal nekriticky přijímaným systémem práce mnoha křesťanských sborů. Pastoři jsou placeni od toho, aby byli duchovními opatrovateli na nich závislých dětí, které potřebují trvalou péči. Výsledkem je, že členové sboru skutečně zůstávají závislí na svých vedoucích, kteří zůstanou uvězněni v zajetí jejich očekávání, což je pro obě strany nezdravé. Pastor i členové sboru se chytí do pasti závislosti.

Opravdovou službu může vykonávat pouze pastor

Jedním z projevů takto nezdravých vztahů je přesvědčení, že *opravdovou* službu mohou vykonávat pouze pastoři. Existuje široce rozšířený mýtus, že pastoři jsou nositelé Kristovy přítomnosti ve vyšší míře než průměrní členové sboru.

Jerry Cook, pastor z Britské Kolumbie, vypráví následující příběh. Jednou se doslechl, že se na něj naštvála jistá členka jeho sboru. Nenavštívil ji totiž v nemocnici, kde ležela sedm dní. Poté, co se vrátila z nemocnice domů, se rozhodl jí zavolat. Předtím si ale zjistil, že během doby, kdy byla v nemocnici, ji v průměru navštívili čtyři lidé ze sboru denně. Zde je přepis jejich rozhovoru:

„Tak jak se cítíte, paní Whiteová?“

„*Teď* už se cítím dobře,“ odsekla úsečně.

Pastor Cook ignoroval nabroušený tón jejího hlasu a pokračoval: „Slyšel jsem, že jste byla v nemocnici.“

„Na to je už teď trochu pozdě.“

„Na co je pozdě?“ zeptal se pastor.

„Byla jsem tam sedm dní a *nikdo za mnou nepřišel*.“

Pastor Cook se zmínil o mnoha lidech, kteří ji v nemocnici navštívili. Vtom se ukázalo, čemu ta žena věřila: „Ano, lidé z církve přišli, ale *vy* jste nepřišel!“⁴³

Co je na tomto příběhu tragické? Selhal pastor ve své práci? Sotva. Spolu s ostatními fungovali jako skvělý tým, který se o paní Whiteovou dobře postaral. Tragédií bylo, že tato paní ignorovala Kristovu přítomnost v lidech, kteří ji navštěvovali, protože byla přesvědčena o tom, že opravdovou službu může vykonávat pouze pastor. Nerozpoznala věrohodnou službu Božího lidu jen kvůli svému přesvědčení, že pastor zaujímá vyvýšenou pozici na jakémsi duchovním podstavci.

Potřeba být potřebný

K přesvědčení, že jen pastoři mohou vykonávat skutečnou službu, přispívá i víra samotných pastorů ve vlastní nepostradatelnost. Psychologický profil mnoha pastorů charakterizuje potřeba pomáhat lidem. Na tom není nic špatného, pokud se to nezvrtne v přehnanou potřebu zalíbit se lidem.

Poté, co jsem navštívil pětasedmdesátiletého muže v nemocnici, kde se zotavoval po operaci, jsem dostal následující dopis. Joe následně lidem se slzami v očích vypravoval o emotivním duchovním setkání s Pánem, které v nemocnici zažil. Jeho rodina mi za jeho navštívení chtěla připsat značnou zásluhu.

OČEKÁVÁNÍ LIDÍ OHLEDNĚ PASTORŮ, KTERÁ POSILUJÍ MODEL ZÁVISLOSTI

Model závislosti na pastorační péči pastora bývá obzvláště těžké prolomit proto, že lidé mají určitá zažitá očekávání na své pastory. Navíc existuje tolik různých „popisů práce pastora“, kolik má sbor členů. Lidem se často hlavou honí následující myšlenky:

NÁŠ PASTOR DOKÁŽE ZASTAT VEŠKEROU PRÁCI

Místní církve chtějí být hrdé na své pastory. Mnohostranně talentovaní pastoři, kteří jsou schopnými manažery, plánovači, vizionáři, řečníky, pastýři a poskytovateli pastorační péče, jsou vzácní a není jich mnoho. Jsou však těmi, kdo nastavují latku, podle níž měříme všechny ostatní pastory. Každý sbor chce patřit k těm šťastným a mít takového pastora. Jaká očekávání se pak lidem přehrávají v myslích?

JEDINĚ PASTOR DOKÁŽE VYKONÁVAT OPRAVDOVOU SLUŽBU

V církvích někdy existuje tendence vytvářet třetí pohlaví: muži, ženy a pastoři. S pastorem bývá spjata aura speciální svatosti. Pastorova péče je hodnotnější než péče průměrného dobrovolníka. Lidé pastora často zastavují a žádají o modlitbu, protože se domnívají, že je napojený horkou linkou přímo do nebe. Když si na neformálním sborovém setkání pastor k někomu přisedne ke stolu a poobědvává s lidmi, kteří u něj sedí, řeknou: „Ó, jak jsme dnes požehnaní, že pastor sedí právě u našeho stolu.“ Jak ale členění na vyšší a nižší status ovlivňuje naše chápání služby?

CHODÍM DO CÍRKVE PASTORA XY

Lidé si často pojmenovávají sbory podle jména hlavního pastora. Pastoři to mohou podporovat tím, že používají frázi „můj sbor“. Co vypovídá o našem porozumění církvi, když používáme přivlastňovací zájmena ve vztahu k církvi a jejímu lidskému vedení?

Greg Ogden, Oak Brook v Illinois

Milý Gregu,

i přes svůj nabitý program sis našel čas navštívit Joea. Považujeme to za nesmírné požehnání. Ano, navštívilo ho i mnoho ostatních věřících, ale Tvá návštěva pro něj znamenala mnohem více. Modlitby byly vyslyšeny prostřednictvím lékařů, sester a Tebe. Joeovi se daří dobře.

Užij si svou dobře zaslouženou dovolenou.

S láskou,

Joe a Evelyn

(nejedná se o jejich skutečná jména)

Ó, jak jen mi tento dopis zalichotil! „I přes *tvůj* nabitý rozvrh.“ Já jsem do nemocnice přinesl požehnání. Já jsem mnohem důležitější než ostatní věřící. Bůh nepochybně vyslyšel *mé* modlitby. Já teď mohu odjet na *svou* dobře zaslouženou dovolenou. Aniž by to tušili, utvrzovali mě tito upřímní, milí lidé v mém megalomanství.

Model závislosti podkopává biblické učení o tom, že církev je Kristovým tělem, v němž každý člen hraje svou důležitou roli. Ačkoliv vyučujeme o univerzálním kněžství všech věřících, ve skutečnosti jej popíráme praktickou organizací služby místní církve. Stavíme pastory na piedestal, činíme z nich jediné oprávněné poskytovatele duchovní péče, šíříme koncept, že jen oni mohou vykonávat skutečnou službu, a činíme z nich hrdiny, kteří nám pomáhají v časech tísně. Tím vším napomáháme utvářet systém, v němž se pastoři podobají dominantním rodičům a Boží lid malým dětem, které nikdy nevyrostou a nevymaní se zpod jejich kontroly.

Dokonce i když se pastoři snaží osvobodit z tohoto nezdravého systému, mnozí se k němu po čase vrací, protože proměna v pastora, který vystrojuje lidi ke službě, je náročná a vyžaduje značné oběti. Pastoři se cítí být v zajetí očekávání lidí. Nechtějí selhat a jejich očekávání nenaplnit. Vydají se proto cestou nejmenšího odporu a podlehnou tlakům členů sboru, namísto toho, aby podstoupili bolestivý proces převýchovy sboru.

Zdravější model fungování církve nevnímá pastora jako opečovávatele těch, kdo se nedokážou sami o sebe postarat, ale jako člověka, který vystrojuje druhé, povzbuzuje je a vytváří prostředí k tréninku Božího lidu ke službě.

MODEL SLUŽBY VYSTROJUJÍCÍ LIDI KE SLUŽBĚ

Efezským 4,11-12 uvádí biblický „popis práce“ pastora: „*A on dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele, aby připravili svaté k dílu služby, k vybudování těla Kristova.*“

Pavel definuje *přípravu svatých* prostřednictvím výsledku této přípravy. Píše, že svatí (běžní, obyčejní věřící) mají vykonávat dílo služby, čímž má být budováno Kristovo tělo. Satan se ale pokouší pastory odvrátit od jejich pravého povolání a přesvědčit je, aby uvěřili své rádoby ctnostné roli opečovávatelů. Je to mistrovská lest, jíž odvádí pozornost pastýřů a učitelů od vystrojování svatých ke službě.

V letech 1900 až 1994 žil laický kvakerský teolog Elton Trueblood, který napsal knihu *The Incendiary Fellowship* (Společenství žhářů). Ve svém díle uvádí, že primárním úkolem lidí, povoláných k pastorační službě, je *vystrojovat* ostatní ke službě. Jeho následující výrok je nejlepším shrnutím novozákonního pohledu na službu, jaký jsem kdy četl: „*Služba je pro každého, kdo má podíl na Kristově životě. Pastorování je pro ty, kterým byl dán speciální dar pomáhat mužům*

a ženám vstupovat do jakékoli služby, k níž byli povoláni.“⁶⁵

Řecké slovo *katarismos* překládané jako *vystrojování* či *příprava* má zajímavou definici. V oblasti medicíny je používáno k popisu fixace zlomené končetiny nebo navrácení kloubu do správné polohy. Popisuje tedy proces „spravování“ části těla, aby mohla opět plnit funkci, k níž byla původně určena. V Markovi 1,19 spravovali Jakub s Janem své sítě. Rybářská síť je užitečná, jen pokud dokáže řádně plnit svůj účel. Dále se slovo *katarismos* používá k popisu práce umělce, který svými rukama vytváří něco užitečného nebo krásného. Vystrojování tedy připravuje křesťany k úkolu nebo službě, pro kterou se dobře hodí a pro kterou byli stvořeni.

Službu nemají vykonávat pastoři, ale Boží lid. Úkolem pastorů je pomáhat členům těla nalézat a rozvíjet jejich Bohem dané schopnosti, aby mohli přispívat k budování Kristova těla.

Členové novodobých sborů potřebují správně chápat roli pastora, který vystrojuje ostatní ke službě. Elton Trueblood se zamýšlí nad tím, jak na lidi působí používané názvosloví, a přichází s určitými alternativami. Jestliže budeme pastora nazývat *služebníkem*, bude to působit dojmem, že obyčejných lidí se služba netýká. Písmo na mnoha místech používá pro pastora slovo *starší*, to však nijak nepopisuje jeho funkci. Slova *strážce*, *pastýř* či *pastor* vyjadřují duchovní dohled a ochranu stáda, nijak však nepopisují vystrojování ke službě. Z těchto důvodů se Trueblood snaží najít jiné slovo, které by novodobým jazykem srozumitelně vyjadřovalo roli vystrojování. Nejprve přichází s moderním slovem *kouč*. Později si však uvědomí, že toto slovo může lidem znít tak, že pastoři na lidi pokřikují své instrukce z místa mimo hřiště za postranní čarou. Mění je tedy na sousloví *hrající kouč*. Jinak řečeno, pastoři vystrojující lidi ke službě jsou při hře jménem „služba“ součástí týmu, tvořeného všemi členy sboru.

Pokud pastoři přijmou výzvu, aby transformovali svou službu od modelu závislosti k modelu vystrojování, může to v nich vyvolat krizi identity. Pokud již pastoři dále nebudou těmi, na jejichž péči lidé spoléhají, kým tedy budou? Trueblood se k tomu vyjadřuje následovně: „*Koncept vystrojování lidí ke službě je ve skutečnosti příslibem naděje na znovunabytí sebedůvěry pro pastory, kteří zažívali v důsledku tradičního modelu hluboká zranění, jež je odrazovala od služby. Vyhledávat v lidech dosud neobjevený potenciál a přetvářet jej v jejich životech v realitu je nádherné a smysluplné poslání.*“⁷

Pamatuji si na rozruch, jaký jsem ve sboru vyvolal, když jsem pro popis své role poprvé použil slovo *kouč*. Tehdy jsem byl pomocným pastorem s titulem „Pastor pro rozvoj vůdcovství a učednictví“. Nejdílnou součástí mé práce bylo vystrojovat lidi ke službě v oblasti domácích skupinek, duchovních darů a učednictví. Proto jsem chtěl vyjádřit svou identitu člověka, který vystrojuje lidi k práci na Božím díle. Napsal jsem tehdy článek do našeho sborového časopisu a zakončil jej slovy „Váš kouč Greg“.

Vyvedlo mě z míry, jak obrovskou reakci termín *kouč* vyvolal. Zpočátku z toho měli lidé legraci. Lidé mě poplácávali po zádech a říkali „Jak se má náš kouč?“

Každopádně to bylo slovo, kterému rozuměli. Zároveň se díky němu podařilo prolomit bariéru mezi „pastorským týmem“ a „běžnými členy sboru“. Jeden rozhovor mi potvrdil, že obraz kouče a hráčů skutečně chytl lidi u srdce a že díky němu pochopili vztah pastora a členů sboru.

Přišla za mnou žena jménem Shirley a řekla: „Chci se ujistit, že tomu správně rozumím. Jestliže jsi náš kouč, znamená to, že jsme v jednom týmu. Je to tak?“

Ujistil jsem ji, že skutečně ve sboru nemáme dva různé týmy – pastorský tým a tým laiků.

Pokračovala: „Pokud jsi tedy naším koučem, je tvou zodpovědností pomoci mi najít mou roli v týmu a pomáhat mi správně se rozvíjet. Chápu to správně?“

„Ano. Přesně tak!“

Obraz kouče napomáhá uvádět ve skutečnost myšlenku, že církev je Kristovým tělem a jedním týmem, v němž je každý hráč cenný a nepostradatelný. Z toho důvodu přijal sbor v Severní Kalifornii, ve kterém jsem sloužil, motto *V našem týmu si zahraje každý.*

Jaké důsledky má zavedení modelu vystrojování na praktický chod služby místní církve? Jakým způsobem tento model přivádí kněžství všech věřících k plnému rozkvětu? Aby model vystrojování fungoval v praxi, musí se promítat do priorit pastorační práce, uplatňovaného způsobu vůdcovství a struktury sborového života.

Priority pastorační práce

V modelu závislosti je pastor primárně člověkem, který reaguje na jednotlivé pastorační potřeby svého sboru. Často se pastorů ptám, jak se lidé dostávají do jejich diářů. Vyhledávají oni sami lidi, do kterých chtějí plánovitě investovat, nebo se lidé sami hlásí a žádají pastora o čas, protože si s ním chtějí o něčem poklábat? Jak má hrající kouč trávit svůj čas? Měl by ho investovat do rozvoje lidí, kteří se sami chtějí zapojit do služby. Moje pravidlo zní: pastor by měl investovat osmdesát procent svého času (mimo času přípravy na kázání a vyučování) dvaceti procentům sboru, který má největší potenciál pro službu. Nezpochybnitelnou pravdou je, že naše služba bude úspěšná pouze díky zapojení učedníků, kteří jsou sami aktivní a svým životem vyvyšují Krista.

Ježíš tomu rozuměl lépe než kdokoliv jiný a šel nám v tom příkladem. Proč Ježíš tolik investoval do svých dvanácti učedníků? Proč se i jeho modlitba z Jana 17,1-19 v závěru jeho služby tolik zaměřovala na jeho dvanáctku? Vytrénoval je k tomu, aby pokračovali v jeho službě poté, co se on vrátí k Otci. Uvažujeme stejně strategicky v tom, jakým způsobem investujeme své životy do druhých lidí?

Způsob vůdcovství

Existuje způsob vůdcovství, který je slučitelný s vystrojováním ostatních ke službě. Vedoucí musí být především opravdový. Pastoři vystrojující lidi ke službě musí sestoupit z piedestalu, postavit se na roveň Božímu lidu a kráčet s nimi po stejné cestě. Každý, kdo mě trochu lépe zná, ví, že občas trpím nepochopitelným strachem a úzkostí. Někdy se můj stav natolik zhoršil, že jsem musel v Kristově těle vyhledat lidi s darem uzdravení. Snižuje to mou autoritu? Vůbec ne. Za prvé to lidem říká, že jsem ochotný dělat vše, co je nutné, abych se podobal Kristu, a za druhé si řeknou: *On má také problémy, se kterými musí jednat. Jestliže jim dokáže čelit on, zvládnou to i já.*

Kromě opravdovosti ve vztahu k druhým má pastor vystrojující lidi ke službě zálibu v přesměrovávání záře reflektoru na službu jiných lidí. Jeho potěšením je věřit ve službu druhých a sledovat její ovoce.

V našem sboru vyučuji biblické hodiny spolu s Chuckem, který je dobrovolník. Každý týden mi lidé říkají: „Chuck je tak úžasný učitel. Jak jsi ho objevil?“ Mohl bych jejich chválu Chucka brát jako nepřímou kritiku své osoby. Jejich slova by ve mně mohla způsobit chorobnou touhu strhnout pozornost na sebe. Raději jsem však nadšený z toho, že Chuck slouží svým darem a září pro Ježíše.

Decentralizovaná struktura

Sbor, který vystrojuje lidi ke službě, má decentralizovanou strukturu.

Skupinky. V osmnácté kapitole knihy Exodus dal Jitro Mojžíšovi radu, aby spravoval izraelský národ tak, že ustanoví schopné a důvěryhodné vedoucí nad skupinami po tisíci, stu, padesáti a deseti. Jen stěží si lze představit službu vystrojující druhé lidi bez struktury malých skupin, v nichž jsou dobrovolníkům dány do rukou nástroje a zodpovědnost pečovat o skupinu deseti lidí. Nejdůležitějším vedoucím v našem sboru nemá být hlavní pastor ani nikdo ze zaměstnanců sboru, ale vedoucí služebního týmu nebo domácí skupinky o deseti lidech.

Objevování osobních obdarování. Ve sboru je důležité trvale zdůrazňovat význam služby všech členů Kristova těla a to, že každému Božímu člověku byl dán dar a byl povolán do služby. Ať už máte formální proces vyučování a koučinku pomáhající lidem najít jejich obdarování anebo je tento proces přirozenou součástí DNA vašeho sboru, musíte vytvořit atmosféru, která lidem říká, že si ceníte každého jednotlivého člověka.

Na našem výjezdu použil jeden z našich dobrovolných vedoucích frázi, která shrnuje, jak by mělo fungovat Kristovo tělo. Řekl: „Ještě to nemáme všechno dohromady, ale dohromady to máme všechno.“ Tím je řečeno vše. Bůh obdaroval každého jednotlivce v Kristově těle skrze svého Ducha. Každý má co nabídnout.

Učednictví. Chceme-li pomáhat lidem růst ke zralosti, musíme praktikovat vědomé, cílené učednictví. Nejdůležitějším okamžikem mého týdne je středa ráno od 7 do 8.30, kdy trávím čas se třemi muži. Naším cílem je růst ke zralosti v Kristu a vystrojovat se vzájemně ke službě a vedení ostatních k učednictví.

Závěrečná kapitola knihy Howarda Snydera nazvané *Liberating the Laity* (Osvobozování laiků) nese název „Pastoři: Uvolněte se k učednictví.“ Snyder v ní uvádí, jaké by mělo být hlavní zaměření služby pastorů: *„Hlavní prioritou pastorů by mělo být investovat svůj čas do několika dalších lidí, z nichž se také stanou činitelé učedníků a služebníci Ježíše Krista. Jestliže se takto nasadí ke službě budování učedníků, stane se novozákonní norma týmového vedení místních církví skutečností. Jinak řečeno se tímto způsobem stane služba celého těla fungující realitou.“*⁸

ZÁVĚR

Svůj článek, jehož cílem bylo ukázat kontrast mezi modelem závislosti a modelem vystrojování, zakončím svědectvím pastora, který se posunul od pečujícího pastýře, jenž ve sboru dělal úplně všechno, k vedoucímu vystrojujícímu lidi ke službě. Následující dopis jsem od něj dostal v době, kdy jsem byl ředitelem doktorandského programu služby. Pastor se v něm zmiňuje o mé knize *Unfinished Business* (Nedokončená práce), z níž vycházejí i myšlenky uvedené v tomto článku.

„V roce 1998 jsem podal návrh na téma své závěrečné diplomové práce, který byl následně schválen. Vybídl jste mě, abych do svých literárních zdrojů zahrnul i vaši knihu. Nadšeně jsem si ji tentýž den zakoupil. Jakmile jsem si ale uvědomil, o čem vaše kniha pojednává, mé nadšení se obrátilo v rozčarování. Svou diplomovou práci jsem totiž plánoval psát o všestranně výkonném pastorovi. Vaše kniha a její radikální myšlenky se mi ale postavily do cesty.

V té době jsem pracoval osmdesát hodin týdně a dělal vše, co bylo v mých silách a schopnostech, abych byl úspěšným pastorem.

Můj sbor ale přesto nerostl. Ve skutečnosti ztrácel členy i finance.

V prosinci 1999 jsem na kolenou prosil Pána, aby mě přesunul do jiného sboru. On to ale neudělal. Po večerních modlitbách jsem šel do suterénu přiložit do kotle. Ležela na něm vaše kniha. Ten večer jsem celou knihu přečetl a po celou tu dobu jsem pociťoval vztek, protože jste v knize bořil vše, o čem jsem byl do té doby přesvědčený jako o biblickém modelu pastorační služby. V následujících šesti dnech jsem si knihu přečetl ještě čtyřikrát a pokaždé jsem měl z vašeho poselství lepší a lepší pocit.

Následující rok a půl jsem principy z vaší knihy aplikoval ve své službě. Lidé z našeho sboru jsou teď výrazně uvolněnější. V tuto chvíli je dvacet šest členů sboru zapojeno do služeb, které byly ještě před rokem mou výhradní doménou. Návštěvnost našich shromáždění vzrostla ze sedmdesáti na sto osmdesát. Jen v prvních šesti měsících tohoto roku jsme pokřtili jednadvaacet lidí. Trvalo mi dlouho, než jsem se vnitřně ztotožnil s vaším poselstvím, ale rozhodně změnilo život mně i našemu sboru.“⁹

GREG OGDEN je výkonným pastorem pro oblast učednictví v církvi Christ Church v Oak Brook v Illionis.

Poznámky

1. Martin Luther: „The Babylonian Captivity of the Church“, *Works of Martin Luther* (Philadelphia: Westminster, 1943), str. 282-283.
2. David Watson: *I Believe in the Church* (Grand Rapids: Eerdmans, 1978), str. 253.
3. Jerry Cook: *Love, Acceptance, and Forgiveness* (Glendale, Calif.: Regal, 1979), str. 102.
4. Ray Stedman: *Body Life* (Glendale, Calif.: Regal Books, 1972), str. 81.
5. Elton Trueblood: *The Incendiary Fellowship* (New York: Harper and Row, 1967), str. 41, přidán vlastní důraz kurzívou.
6. Greg Ogden: *Unfinished Business: Returning the Ministry to the People of God* (Grand Rapids: Zondervan, 2003).
7. Elton Trueblood: *The Incendiary Fellowship* (New York: Harper and Row, 1967), str. 41, přidán vlastní důraz kurzívou.
8. Howard Snyder: *Liberating the Church* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1983), str. 243. Hlubší rozbor na téma reprodukce učedníků najdete v knize Grega Ogdena *Transforming Discipleship: Making Disciples a Few at a Time* (InterVarsity Press, 2003) a v jeho učednických skriptech *Discipleship Essentials: A Guide To Building Your Life in Christ* (InterVarsity Press, 1998).
9. Použito se svolením autora.

VLASTNÍ OČEKÁVÁNÍ PASTORŮ, KTERÁ POSILUJÍ MODEL ZÁVISLOSTI

Model závislosti přizívají očekávání, která pastoři mají ohledně sebe samých. Jestliže pastoři mají následující očekávání, sami model závislosti prohlubují.

VŠESTRANNÁ VÝKONNOST

Toto sousloví vyjadřuje, že chtějí-li být pastoři efektivní, musí být dobří ve všem. Znamená to, že dobrý pastor musí být vynikající komunikátor, správce, citlivý poradce, mimořádně společenský a zábavný člověk, schopný strateg církevního růstu atd. Pastor může sám sebe dostat pod tlak ve snaze toto všechno zvládnout.

TENDENCE MÍT VĚCI POD KONTROLOU

Presbyteriánský pastor Robert Munge kdysi napsal: „Největší překážkou obnovy a probuzení církve je rozdělení rolí na pastory a laiky, v jehož důsledku pastoři váhají svěřit laikům jakoukoli významnější zodpovědnost a laikové váhají ji převzít. Nepovažují se totiž za dostatečně věrohodné Kristovy služebníky, a to jak uvnitř církve, tak i mimo ni.“

KNĚŽSKÁ AURA

Pastoři mohou sami sebe dostat pod tlak usilovnou snahou o to, aby se lidem jevíli jako dostatečně svatí. Někteří pastoři byli v biblických školách trénováni k tomu, jak si od svých členů udržovat ten pravý profesionální odstup. Pastoři někdy předpokládají, že pokud členové jejich sboru odhalí jejich Achillovu patu, přijdou tím o svou autoritu.

NEZDRAVÁ POTŘEBA BÝT POTŘEBNÝ

Zejména v oblasti poskytování pastorační péče si někdy pastoři libují v modelu závislosti tím, že se mohou roztrhat, aby lidem pomáhali řešit jejich problémy. Pastoři touží slyšet lidi říkat „Nebýt tebe, nikdy bych tu krizi nepřekonal!“ Než se nadějete, pastor si vybuduje identitu uctívaného hrdiny, jako by byl věrohodnou kopií Ježíše Krista.

Greg Ogden, Oak Brook, Illinois

Konference pro ženy

Pořádá Apoštolská církev

momenty

Hotel KAM Malenovice

6.10.- 7.10. 2017

Součástí programu:

Chvalozpěvy, prorocké uctívání, modlitby,
semináře, večer při svíčkách, překvapení...

Více informací na webu:
www.evanet.estranky.cz

JAK UVOLNIT PLNÝ POTENCIÁL CÍRKVE: ORGANIZOVANÝ PŘÍSTUP

Craig E. Sweeney

Sbory, které efektivně připravují lidi ke službě, nevznikají náhodou. Jsou výsledkem cílených modliteb, plánování a spousty práce. Když chce někdo postavit dům, nezačíná stavebním projektem – na počátku je vždy myšlenka. Ta je až následně přetvořena do tvaru projektu. Architekt nakreslí základní tvar domu, který je po celou dobu trvání procesu stavby vodítkem pro projektanty i stavebníky. Součástí stavebních plánů je i rozpis stavebních prací krok za krokem, jenž udává, jak má být dům postaven. Stavebníci se drží projektu v průběhu každé fáze stavby a často do něj nahlízejí, než se vysněný dům stane realitou.

S místními církvemi to není jinak. Na jejich počátku byl sen v Božím srdci, který později začal nabírat tvar. Apoštol Pavel byl architektem a stavitelem, který Boží myšlenku pomáhal realizovat. V listu Efezským Pavel vykreslil obraz Božího snu pro církve Nové smlouvy (viz Efezským 4). Jsou to stručné verše, jejich poselství má však obrovskou hloubku.

Pavel představil obraz Kristova těla pulzujícího životem a nadějí; je to obraz církve efektivně připravující lidi k naplňování jejich povolání, aby skrze ně Bůh realizoval svůj plán pro lidstvo – církve mobilizované k naplňování Božích snů.

Mnozí se obdivně zastaví před portrétem církve dosahující „*míry postavy Kristovy plnosti*“ (Efezským 4,13). Tento obraz nás sice svými možnostmi často inspiruje, máme však pocit, že v našich sborech nedokážeme uvést do praxe jeho plnou hloubku a vystrojit naše lidi natolik, abychom ten obraz beze zbytku naplnili.

Potřebujeme si klást otázku: Je možné zažívat v našich sborech zmíněnou plnost života a naděje? Nebo snad Pavel vykreslil nerealistický obrázek?

NESTANE SE TO NÁHODOU

Stát se onou vysněnou církví z Efezským 4 je možné, nestane se to ale náhodou. Pastoři musí mít v každé fázi vývoje sboru na pa-

měti kýžený stav. Ten se stane realitou jen skrze organizované úsilí o změnu sborové kultury. V tomto článku popíšu cílený přístup, který skutečně funguje.

Při bližším pohledu na „stavební projekt“ sboru, který efektivně připravuje lidi ke službě, zjistíme, že jeho úspěšnost určují dva důležité faktory: závazek vedoucích připravovat lidi ke službě a závazek celého sboru vzít tuto vizi za svou. Oba faktory musí být měřitelné a musí společně směřovat k uvolňování lidí do služeb. Podívejme se hlouběji na první z nich.

MĚRITELNOST ZÁVAZKU VEDOUCÍCH VYSTROJOVAT LIDI KE SLUŽBĚ

Závazek vedoucích připravovat lidi ke službě musí být jasně měřitelný. Buď váš sen zůstane pouhým snem, nebo se naplní. Všechny sbory nějakým způsobem vystrojují lidi do služby, ne všechny mají ale toto vystrojování ve své základní DNA; není součástí jejich sborové kultury. Sbor, který skutečně efektivně připravuje lidi ke službě, je charakteristický tím, že tato příprava je nedílnou a stále se rozvíjející součástí jeho kultury.

Dovolte mi uvést několik vlastních myšlenek, jak by vedoucí měli takovou kulturu cíleně vytvářet.

USILOVAT O KULTURU VYSTROJOVÁNÍ ZNAMENÁ USILOVAT O ZMĚNU

Úroveň závazku vedoucích prověří jejich vytrvalost. K nastolení kultury vystrojování je zapotřebí udělat změny. Ty musí začít na nejvyšší úrovni vedení. Ačkoliv je změna životodárná, nelze předpokládat, že ji všichni přivítají s nadšením. Lidé – včetně dobrých lidí – nemají rádi změny. Vedoucí často prohlašují, že jsou oddaní myšlence efektivně připravovat lidi ke službě. Pokud by však tato myšlenka byla skutečnou součástí jejich sborové kultury, už by dávno přinášela výsledky.

KULTURA VYSTROJOVÁNÍ ZAČÍNÁ SPRÁVNÝM OBRAZEM

Když přemýšlíme o tom, jak by měla vypadat úspěšná církev oslavující Krista, musíme se ujistit, že máme před očima stejný obraz, jaký má Bůh. Zkusme si živě představit obraz církve zaznamenaný ve Skutcích 2,42-47 a 4,32-35.

Hlavním obrazem Boží galerie je Efezským 4. Také z ostatních obrazů se můžeme mnohé naučit, ale Efezským 4 je na rozdíl od ostatních dokončeným portrétem. V této kapitole je popsán závazek Božího lidu vůči lidstvu. Úkolem vedoucích je „připravit (vystrojit) svatě k dílu služby, k vybudování těla Kristova, dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, v míru postavy Kristovy plnosti, abychom již více nebyli jako děti, zmítání vlnami a hnáni každým větrem učení v lidské nestálosti, v chytráctví, k nastražené cestě bludu, nýbrž abychom byli pravdiví v lásce a rostli všemi způsoby v toho, který je hlavou, v Krista“. (Efezským 4,12-15) Všimněte si, že v textu není ani slovo o talentované hudební skupině, církevních prostorách, stylu chval, divadelních scénkách, příští velké sborové akci ani o tom, kolik lidí do sboru chodí. V jistém kontextu jsou to všechno důležité věci, ale nejsou samy o sobě cílem. Jsou jen nástroji, které církev používá. Ve srovnání s nádherným barevným obrazem z Efezským 4 jde o vybledlou skicu.

Efezským 4 je obrazem církve naplňující Velké pověření. V dnešní církevní kultuře, kde nás může řada věcí rozptylovat a odvádět naši pozornost špatným směrem, potřebujeme upřít svůj zrak na ten pravý portrét.

MODLITBY VÍRY V KULTUŘE VYSTROJOVÁNÍ

Jestliže je v místní církvi nastolena kultura vystrojování, probíhají v ní vytrvalé modlitby za to, aby si lidé uvědomili své Bohem dané povolání a svůj potenciál nového stvoření v Kristu. Takto vedené modlitby jsou důkazem, že za největší zdroj církve jsou považováni lidé a že každý nedokonalý člověk má svůj potenciál jako nové stvoření v Kristu. To jsou hodnoty církve efektivně připravující lidi ke službě. Vedoucí takové církve se modlí na základě přesvědčení, že každý člověk má svou hodnotu a své místo v Božím plánu. Modlí se za otevřené oči, aby v každém člověku rozeznali Boží dar, který mu byl dán. Modlí se za moudrost a rozlišení, aby dokázali lidi připravit ke službě a aktivovat jejich dary. Jejich modlitby se neopírají o moc peněz, ale o to, co Bůh dokáže vykonat skrze lidi.

STYL PRÁCE V KULTUŘE VYSTROJOVÁNÍ

Kultura vystrojování zdůrazňuje efektivní týmovou práci. Primárně se nezajímá o výsledek práce jednoho vedoucího. Úkolem vedoucích není vykonávat profesionální práci, ale trénovat týmy složené z dobrovolníků, kteří dílo služby vykonají společně. V takové kultuře si vedoucí neodnáší pochvalu za to, že ve sboru zastane práci za pět lidí, zatímco zanedbává svou rodinu. Pochvalu si vyslouží, když vybuduje úspěšný tým pěti lidí, kteří tuto práci odvedou.

Jestliže člověk nevyužívá své dary a nerozvíjí své vnitřní touhy, vyhoří a přidá se ke skupině sborových cyniků. Musíme předcházet tomu, aby nám ve sborech takoví cynici vyrůstali. Kultura vystrojování není o tom, že každý slouží všude. Jejím cílem je, aby byl každý člověk v ten pravý čas na správném místě.

STRATEGIE KULTURY VYSTROJOVÁNÍ

V rámci takto nastavené kultury nejde na prvním místě o kvantitu, ale o kvalitu. Budování učedníků probíhá na individuální úrovni.

VYSTROJOVÁNÍ A VIZE

Příprava lidí na to, aby mohli vstoupit do plnosti Božího plánu pro svůj život, je klíčovou hodnotou vedoucích, kteří připravují ostatní ke službě. Lidé však často nerozumí vztahu mezi vystrojováním a sborovou vizí.

Vystrojování samotné není konečným cílem a završením vize. Nemůže nahradit sborovou vizí a sen získat naše město pro Krista. Vystrojování není cílem, ale prostředkem k jeho dosažení. Sny a vize, které nám Bůh dal, musí pro nás být důležitější hned ze dvou důvodů.

1. Za prvé, lidé se potřebují připojit ke snu a vizi, která je poze na před. Budou je motivovat k tomu, aby se zapojili do služby. Jeden z problémů mnoha místních církví je, že nemají dostatečně velký sen na to, aby se k němu mohli připojovat další lidé. Jednotlivé služební týmy obvykle hledají jednoho či dva nové dobrovolníky. Když se jich přihlásí pět najednou, nevědí, co s nimi. Obvykle se jim nepodaří je zapojit a po šesti týdnech se diví, kam všichni noví dobrovolníci zmizeli.

2. Za druhé, místní církve i každá její služba si potřebují zodpovědět následující dvě otázky:

Kdo vystrojí potenciální nové dobrovolníky?

Jak je budeme dále vystrojovat v průběhu roku?

Modlíme se za nové služebníky. Řada vedoucích by však nevěděla, co s nimi mají dělat, kdyby byly jejich modlitby vyslyšeny. Nedoostatek přípravy a vystrojení je jedním z důvodů, proč mnoho potenciálních služebníků svou službu vzdá dříve, než se do ní stihne pořádně zapojit.

Budeme-li dělat svou službu a zaměříme se přítom na vizi, která je před námi, strhneme za sebou další lidi. Budou se učit pozorováním. Nakonec sami vyškolí lidi k práci, kterou jsme dříve dělali my. Vystrojování není konečným cílem. Je však nedílnou každodenní praxí každé fungující služby.

Craig E. Sweeney

Ne, že by i skupinová setkání nehrála jistou roli, ale v určitém okamžiku hraje klíčovou roli individuální trénink. Velké nákladné akce obvykle přilákají pozornost lidí z církve. Lepší strategií je přinášet ztraceným poselství naděje. Mnoho církví plánuje události tak, aby „přitáhli“ lidi do svých prostor a mohli je tam oslovit. Církve, která vystrojuje lidi ke službě, využívá svůj čas a zdroje k výchově služebníků, kteří zasáhnou lidi na místech, kam by se pastor nikdy nedostal.

CÍLE A PRIORITY KULTURY VYSTROJOVÁNÍ

Místní církve si potřebuje v rámci vystrojování lidí vytýčit dlouhodobé cíle a plánovat na jeden rok až pět let dopředu. K příkladům dlouhodobých cílů patří: výchova nových vedoucích z řad dobrovolníků, kteří zastanou část současné práce placených vedoucích (kteří tím budou uvolněni dělat to, co nejvíce milují); rozvoj mentorských vztahů; vývoj učebních materiálů napomáhajících v procesu přípravy lidí ke službě; trénink vedoucích z řad dobrovolníků k tomu, aby vystrojovali další lidi. Veškeré cíle a priority sboru musí být v souladu s kulturou vystrojování.

MĚŘITELNÉ UKAZATELE ÚSPĚŠNOSTI KULTURY VYSTROJOVÁNÍ

V současné době církev často za ukazatele úspěšnosti považuje věci, které jsou jen chabým odleskem Efezským 4. Návštěvnost nedělních bohoslužeb a stav sborových financí neodrážejí úplný stav věcí. George Barna ve své knize *Growing True Disciples* (Výchova opravdových učedníků) uvádí: „V současné době je méně než polovina znovuzrozených dospělých lidí (přesně 44 %) přesvědčeno o existenci absolutní morální pravdy.“ Padesát šest procent o ní přesvědčeno není. Jen „padesát pět procent z nich navíc uvádí, že jejich myšlení o otázce morální pravdy vychází primárně z Bible nebo z přijímaného vyučování o víře.“ Tito lidé navštěvují naše církve. Počty lidí tedy zjevně nemají o úspěšnosti našich sborů potřebnou vypovídací schopnost. Kultura vystrojování přistupuje k lidem osobně a pomáhá jim rozvíjet živou víru. Dny, kdy jsme mohli předpokládat, že všichni členové sboru souhlasí s naším kázáním a vyučováním, jsou dávno pryč.

Potřebujeme nové ukazatele úspěšnosti. Může k nim patřit: počet lidí aktivně zapojených do procesu učednictví; kolik lidí dává desátky; kolik lidí je dlouhodobě zapojených do služby; kolik lidí buduje osobní vztahy s ostatními křesťany skrze skupinky nebo třídy nedělní školy; kolik rozbitých rodin je zachraňováno před rozvodem; a kolik lidí je ustanovováno do nových služeb. Nejsou to sice dokonalé ukazatele, ale poměrně dobře indikují, zda dotyčný člověk dorůstá v Ježíšova učedníka.

KULTURA VYSTROJOVÁNÍ USTANOVUJE LIDI ZA VEDOUČÍ S ROZMYSLEM

Ve sborech, kde efektivně připravují lidi ke službě, jsou lidé usta-

novováni za vedoucí a je jim svěřována zodpovědnost jedině tehdy, pokud je k tomu kvalifikují jejich obdarování. Ustanovování musí probíhat s rozmyslem. Řada církví má příliš početné týmy vedení. Role trenérů a hráčů je odlišná, i když je v něčem podobná a jde jim o stejný cíl. Vedoucí pozice obvykle vyžaduje větší dovednosti v oblasti budování lidí. Ti, kdo dokážou dobře vykonat svěřený úkol, nemusí automaticky být dobrými kouči. Michael Jordan je zřejmě nejlepším hráčem basketbalu v historii. Pokud ale nedokáže vytrénovat ostatní hráče k tomu, aby hráli stejně dobře jako on, nebude jako trenér týmu prospěšný. Udělat z něj kouče by nebylo fér vůči němu ani vůči týmu. Proto musíme lidi ustanovovat s rozmyslem a pouze tehdy, pokud k vedení mají potřebné obdarování.

KULTURA VYSTROJOVÁNÍ PO SOBĚ ZANECHÁVÁ ODKAZ

Když se pastor přestěhuje, přestane vykonávat svou službu nebo odejde k Pánu, zanechává po sobě určitý odkaz. Potřebujeme si klást otázku: *Budou ostatní pokračovat ve způsobu mé práce i poté, co odejdu? A také: Je správné v této aktivitě pokračovat i po mém odchodu?*

Když je ve sboru zdárně zavedena kultura vystrojování, vize a vašeň pastora se přenesou na ostatní. Když nasměrujeme ostatní k tomu, aby se připojili k našemu úsilí, náš sen nezemře. Ten největší odkaz, jaký po sobě jako vedoucí můžeme zanechat, nevisí na pamětní desce na zdi církevní budovy. Největší odkaz je vepsaný do srdcí lidí, kterým jsme pomáhali. Pokaždé, když se někdo další připojí k Božímu plánu pro vykoupění lidstva, náš odkaz ožije a zůstává po nás vidět hojné ovoce.

Představte si, jak by to vypadalo, kdyby byl každý z vašich placených i dobrovolných vedoucích oddaný budování kultury vystrojování. To je první krok k dosažení tohoto cíle. Tím dalším je poctivě zrevidovat aktuální stav jednotlivých služeb vašeho sboru.

Jakmile jsme si zajistili podporu ze strany vedoucích, dalším krokem „rýsování stavebních plánů“ je promítnout kulturu vystrojování do jednotlivých sborových služeb. Je třeba prověřit každou službu a každé oddělení sborových služeb a zjistit, zda je efektivní v přípravě nových lidí ke službě. Efektivní oddělení

školí nové lidi průběžně, zatímco neustále rozvíjejí svou službu. Nejspíše zjistíte, že ne všechny oblasti sborové služby jsou úplně efektivní v přípravě služebníků. Většina z nich totiž nevznikla ani nebyla vedena za tímto účelem. Vznikly jednoduše proto, aby vykryly nějakou nastalou potřebu. Například bylo potřeba pomoci mužům, aby se stali vším, kým mají podle Božího plánu být, a proto vznikla služba pro muže. Možná v ní v omezené míře jistá příprava do služby probíhá, ale pouze omezeně.

Vedení sboru by mělo čas od času vyhodnotit, zda konkrétní oblast sborové služby vystrojuje lidi ke službě. Nedělní škola¹ by měla být

¹ Nedělní škola je v americkém kontextu nástroj pro vzdělávání dospělých. Většinou probíhá formou biblické hodiny ještě před začátkem nedělních bohoslužeb (od toho název „nedělní škola“ – pozn. redaktora české verze)

službou vysloveně zaměřenou na budování učedníků. Po pravdě řečeno, služba je efektivní v budování lidí jedině tehdy, je-li jejím cílem činit z nich učedníky. Řada nedělních škol ale v této oblasti není efektivní a jede na autopilota. Použijí nějaká skripta nebo audionahrávky, podle nichž vyučují sérii zaměřenou na určité téma. Po skončení jedné série povstane v lidech nadšení z toho, že začíná nová série, ačkoliv ještě neuvedli právě zakončené vyučování do praxe. Lidé mají tu jedinečnou schopnost slyšet celé týdny radikální vyučování, a přesto zůstat nezměnění.

Závazek nedělní školy připravovat lidi ke službě může být měřitelný – například mírou cílenosti volených témat vyučování. Každá třída nedělní školy by měla být zakládána s cílem pomoci lidem růst. Například růst ve správcovství financí, porozumění rolí muže, manželky a dětí v rodině, nebo porozumění tomu, jak co nejlépe využít důchodový věk pro dobro Božího království. Jakmile si většina třídy odsouhlasí cíl svého růstu, nebo jej určí vedoucí nedělní školy, jsou zvoleny materiály, které lidi daným směrem mají posunout. Potom se lidé mohou v malých skupinách modlit za to, aby je vyučování posunulo a aby měli sílu uvádět je v následujícím týdnu do praxe. Díky tomu vzniknou mezi lidmi vztahy vzájemné vykazatelnosti, kdy jeden druhého povzbuzuje k akci. Vystrojování motivuje lidi vnitřně se s vyučováním ztotožnit a uvádět jej do praxe. Možná ve vaší nedělní škole nebo skupince probíhá vystrojování v nějaké míře již teď. Jistě je ale možné je posílit a více se zaměřit na cílený učednický růst.

Každá služba místní církve by měla být měřitelná. Po vyhodnocení jejího současného stavu by v ní vedoucí měli provést změny vedoucí k budování lidí. Například záměrem služby v nemocnicích je návštěva nemocných a potřebných. Avšak i tato služba může sloužit k vystrojování. Jestliže budou její současní služebníci brát s sebou nové lidi a zasvěcovat je do toho, jak tato služba probíhá, mohou je připravovat a trénovat k budoucí samostatné službě. Podnět k tomu musí vždy dávat hlavní vedoucí sboru, řada služebních týmů nebude vystrojovat nové lidi ke službě sama od sebe. Mohu tedy jen zopakovat, že prvořadý je závazek vedení připravovat lidi ke službě. Jak říká John Maxwell: „Všechno stojí a padá s vedením.“

Poslední bod, který je třeba zvážit, je plán učednictví. Jaké minimální informace potřebují lidé k tomu, aby mohli být efektivními následovníky Ježíše Krista? Jaké základní doktríny, praktiky a prvky duchovní disciplíny si potřebují všichni osvojit? Odpověď na tyto otázky je prvním krokem k rozvoji plánu učednictví. Sbor by měl nabízet sérii vyučování základů křesťanství a možnosti osobního mentoringu, během nichž lidé tyto informace získají. Pokud do církve pravidelně přicházejí noví lidé – což je naší touhou a nadějí – měly by být možnosti učednického růstu nově přichozích na základech křesťanství dostupné po celý rok.

Do tohoto plánu by měli být zapojeni ti, kdo se s lidmi modlí během výzev na shromáždění. Ti by měli být vyškoleni k tomu povzbuzovat nové lidi, aby se zúčastnili základů křesťanství nebo si domluvili osobní rozhovor s některým z vedoucích. Prostřednictvím účasti v takových kurzech či osobního mentoringu se seznámí se základy víry a praktickými křesťanskými návyky. Po absolvování takového vyučování by jim mělo být doporučeno zapojit se do některé ze skupinek a do další úrovně učednického vyučování (sborové biblické školy).

V našem sboru máme minimálně šest úrovní tříd učednického procesu. Je to efektivní způsob, jak zapojit nově přichozí do života sboru. V každém sboru bude učednický proces samozřejmě probíhat trochu jinak. Cíl je ale stejný – uvolnit do služby dobře připravené lidi. Závěrem učednického procesu uspořádejte krátký kurz s cílem vyhodnotit duchovní obdarování jednotlivých lidí. Násled-

ně se ujistěte, že mají lidé možnost dozvědět se o aktuálních volných službách ve sboru, aby si v něm mohli najít své místo.

Sbory, které efektivně připravují lidi ke službě, nevznikají náhodou. Jsou výsledkem cílených modliteb, plánování a spousty práce. Tento sen nenabere reálné obrysy jinak než skrze cílený, organizovaný přístup a rozhodnutí změnit současnou sborovou kulturu. Nestačí, aby k vystrojování docházelo jen mezi členy sboru. Musí být plánovité a začínat od vedoucích. Sbor bude připravovat lidi do služeb jen tehdy, pokud tomuto cíli budou oddáni vedoucí sboru a vedoucí jednotlivých oddělení a služeb. Zároveň k tomuto účelu musí být odděleny potřebné zdroje. Pokud jsou pastoři i vedoucí z řad dobrovolníků myšlenkově nastaveni na cíl vystrojovat druhé lidi ke službě, promění se způsob, jakým sbor nakládá se svým časem a zdroji.

Mnoho vedoucích si možná pomyslí, že tak velká změna sborové kultury je pro ně nepředstavitelná nebo dokonce děsivá. Jsem ale přesvědčený o tom, že s sebou nese úžasné možnosti a příležitosti. Čeho všeho bychom dokázali dosáhnout, kdyby jen polovina lidí v našem sboru znala své místo v Božím plánu, byla k němu vystrojena a následně ustanovena k tomu, aby jej naplňovala? V takové církvi je radostná a vzrušující nálada, která se zaměřuje na osobní vztahy a těší se plnému požehnání z Boží strany. V takové církvi jsem rád vedoucím. Takových církví není moc, ale být v jedné z nich je úžasné dobrodružství.

CRAIG E. SWEENEY je pomocný pastor ve sboru Peoples Church v kalifornském Fresno.

SEDM KROKŮ K ZÍSKÁNÍ POTŘEBNÝCH DOBROVOLNÍKŮ

Unavuje vás už snaha nacpat hranaté kolíky do kulatých děr? Docházejí vám kolíky jakéhokoli tvaru? Jestliže máte ve vašem sboru na starosti nábor dobrovolníků, jistě víte, jak frustrující může být snaha najít ty pravé lidi na všechny volné pozice. Řešením není hledání lepších náborových technik, ale čerstvá perspektiva toho, čeho se vlastně snažíte docílit.

Jak řekl futurista Leonard Sweet: „Ježíšovu církev netvoří dobrovolníci. Tvoří ji služebníci.“ Nehleďte na svou sborovou povinnost jako na zaplnění volných děr, ale jako na službu, která lidi uvolňuje a vystrojuje k praktickému používání jejich duchovních obdarování. Zde je několik praktických rad, jak k tomuto úkolu přistupovat.

MODLETE SE

Někdy zapomínáme na to, že církev není pouhou lidskou institucí. Modlitba by neměla být tím posledním, ale tím prvním, po čem „sáhneme“. Když čelil Ježíš situaci, v níž si uvědomoval, že jeho službě chybí pracovníci, nevyslal učedníky, aby někomu zkroutili paži a donutili ho přidat se k nim. Vybídl je k modlitbám za to, aby Bůh „poslal dělníky na svou žeň“ (Matouš 9,38). Modlitba by měla předcházet všem našim dalším krokům a doprovázet je.

IDENTIFIKUJTE ÚKOLY

Sepište si úkoly, které budete od dobrovolníků očekávat – nestačí mít počet lidí a hrubý popis jejich práce. Kdybyste si mohli vybrat kohokoliv, jak by vypadal váš ideální kandidát? Co od něj očekáváte? Potřebujete poutavého učitele Bible? Nebo klávesáka, který dokáže improvizovat a na místě poznat, jaký akord se právě hraje?

Zmapujte si celou strukturu vaší služby a запиšte si každou službu všech oddělení. Někdy zjistíte, že je v určité oblasti přebytek dobrovolníků a jejich nedostatek v jiném oddělení vyřešíte jednoduše přesunem několika lidí.

DEFINUJTE POŽADOVANÉ DOVEDNOSTI

Pečlivě si promyslete, jaká obdarování a dovednosti od každého hledaného dobrovolníka očekáváte. Jim Wideman z církve *Church on the Move* (Církev v pohybu) v oklahomské Tulse zjišťuje, že mnozí vedoucí služeb si v mnoha ohledech nejsou jistí. Nevědí, jakou práci od svých dobrovolníků vlastně očekávají, jak dlouho by ji měli plnit, zda k tomu mají k dispozici dostupné zdroje a jak by měli ve službě docílit efektivity. Říká: „*Nic neodradí potenciální dobrovolníky víc, než když jim jasně neřeknete, co po nich vlastně chcete.*“

SEPIŠTE „PRACOVNÍ POPISY SLUŽEB“

V této fázi shrňte výsledek své dosavadní analýzy a sepište pro každou službu její „pracovní popis“. Měl by být natolik srozumitelný, abyste jej mohli předat potenciálním dobrovolníkům, kteří z něj pochopí, co přesně se od nich očekává a rozhodnout se, zda chtějí úkol přijmout. Zároveň je to pro vás prevence před takovým formulováním popisu práce, kde byste se snažili vyhovět konkrétnímu člověku a ne úkolu, který reálně potřebujete vykryt. Poté, co jste úkol dobře popsali, můžete hledat tu pravou osobu, která pomůže danou službu vykonávat a dále rozvíjet. Wideman říká: „*Raději nebudu mít žádné dobrovolníky než mít špatné.*“

VYHODNOCUJTE A DÁLE VYSTROJUJTE SOUČASNÉ DOBROVOLNÍKY

Člověk, jakého potřebujete, už možná ve vašem týmu je. Možná jen potřebujete vypilovat jeho dovednosti a poskytnout mu jistý trénink, abyste jej mohli pozvednout na vyšší úroveň zodpovědnosti. Vyhodnocujte výkon vašich dobrovolníků. Vysíláte jim tak vzkaz, že jsou pro vás důležité, že od nich máte vysoká očekávání a že si ceníte jejich práce. Žádejte je, aby si dělali sebehodnocení a řekli vám tři oblasti, v nichž se potřebují zdokonalit. Pomozte jim vybrousit tyto dovednosti skrze vyučování příslušných základů v dané oblasti a vedením k dobrým návykům.

DOVOLTE VAŠIM DOBROVOLNÍKŮM VYHLEDÁVAT NOVÉ LIDI

Pro lidi, kteří jsou již aktivně zapojeni do konkrétní služby, může být jednodušší přicházet se jmény potenciálních nových služebníků. Lidé očekávají, že jim jako vedoucí vykreslíte volné služby v příliší růžových barvách. Lidem, kteří v nich aktuálně slouží – vojákům v zákopech – uvěří, že jim vše popíšou tak, jak to je. Povzbudte vaše nejlepší pracovníky, aby mluvili se svými přáteli ze sboru ohledně možnosti připojit se k jejich týmu. Vaší zodpovědností zůstává na vše dohlížet, schvalovat nábor nových lidí a připravit je ke službě. Nemusíte ale nutně být těmi, kdo najdou každého nového dobrovolníka.

OSLOVUJTE LIDI VŽDY A VŠUDE

Jedním z důvodů nedostatku dobrovolníků je, že neoslovujeme lidi. George Gallup v dotazníku adresovaném členům amerických místních církví zjistil, že jen deset procent z nich je aktivně zapojeno do některé služby, ale čtyřicet procent přitom vyjádřilo zájem se zapojit. Nic nedělají, protože je o to buď nikdo nepožádal, nebo jim jasně neřekl, co od nich očekává.

Nečekejte na neděli, kdy oficiálně vyhlásíte nábor a oznámíte seznam volných služeb, ani na to, až vám někdo se službou praští. Neustále hledejte nové kvalitní lidi. Jestliže se seznámíte s člověkem, který se zdá být vhodným kandidátem, sáhněte pro popis práce dané služby a proberte jej s ním. Jestliže se pro ni bude hodit, ihned jej zapojte.

Wideman doporučuje sepsat si seznam všech členů vašeho sboru, kteří momentálně nejsou zapojeni do žádné služby. Jednoho po druhém je oslovte a navrhněte jim službu, do níž by se mohli zapojit. „*Máte ve sboru lidi, kteří jsou rádi užiteční a potřební,*“ říká. „*Najděte je. Jakmile je zapojíte, budou to ti nejvěrnější pracovníci, jaké jste kdy viděli.*“

DENNIS CONE. ©Copyright 2005. Všechna práva vyhrazena. Použito se svolením Pastors.com. převzato z kapitoly 12 knihy *Children's Ministry Leadership: The You-Can-Do-It Guide* (Vedení dětské služby: jak na to) od Jima Widemana, vydané Group Publishing, P.O. Box 481, Loveland, CO 80539, <http://www.group.com>

Spiritualita v perspektivě pastorálních epištol

Martin Moldan

... aby v sobě z těch dvou stvořil jednoho **nového člověka**, učinil pokoj... (Ef 2,15)

... a obléknout toho **nového člověka**, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy. (Ef 4,24)

Každé období v životě církve má své důrazy. Je zcela v pořádku, že v dnešní době a v našem kontextu se hodně mluví a píše o zakládání sborů, a ne například o pronásledování, protože žijeme v čase, kdy Bůh dává milost k budování a růstu církve. Naproti tomu se ale nesmíme nechat příliš pohlit našimi pohledy na život a víru a občas také hledat témata nadčasová.

PODSTATA SPIRITUALITY

Jedním z takových témat s obecnou platností je **spiritualita** neboli **duchovní formování**. Je překvapující vidět, že apoštol Pavel měl zcela jasnou a konkrétní vizi, jak by měl vypadat novozákonní věřící. Na mnoha místech Nového zákona píše o novém stvoření, případně novém člověku v Kristu. V jeho pojetí nejde o to, že by tento člověk byl jen „slušnější“, „lépe se choval“ než nevěřící. Jde o zcela a zásadně jiné pojetí lidství jako takového. Přílehlavě to vyjadřuje například obrat „obléknout nového člověka“ (Ef 4,24; Ko 3,10). Takto nemluvíme k lidem, od kterých očekáváme pouze dílčí změnu chování, ale spíše vyžadujeme zásadně jiné chápání života na úplně novém základě.

V této úvaze budeme vycházet z pastorálních listů, tedy z dopisů, které napsal apoštol Pavel Timoteovi a Titovi. Všechny listy byly napsány mezi léty 63 – 67, tedy po událostech uvedených ve dvacáté osmé kapitole knihy Skutků. Druhý list Timoteovi psal Pavel z vězení. Podmínky zde měl mnohem horší než během prvního věznění, kdy bydlel v pronajatém bytě (Sk 28,16). Zde byl osamocen (2Tm 4,9-18) a byla mu zima (4,13).

Pastorálními listy nazýváme tyto dopisy proto, že je autor směřuje služebníkům s pastorační zodpovědností. Timoteus byl Pavlovým blízkým spolupracovníkem a duchovním synem, Titus jej zastupoval na Krétě. Poznatky ohledně spirituality můžeme čerpat ze třech rovin textu: Pavel mluví o sobě samém, dále je zde poselství pro adresáty a nakonec instrukce, jak mají adresáti postupovat vůči svěřeným lidem. Pastorální listy nastolují množství různých témat souvisejících se spiritualitou, zde se dotkneme jen některých.

Cílem duchovního formování (spirituality) je **láska**. Autor ji popisuje jako ... *lásku z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry* (1Tm 1,5). O tom, že láska je nejvyšším cílem, svědčí množství slov nejen z Nového zákona, ale z celé Bible. Může to znít jako tisíckrát opakovaná fráze, ale přesto je dobré znovu zdůraznit, že naším cílem není v první řadě formovat úspěšné zakladatele sborů, charismatické evangelisty, nadané hudebníky či fenomenální učitele. To vše jsou kategorie druhého řádu, podřízené a závislé na Kristově charakteru promítnutém do každého jedince.

Zdrojem nového života je **Boží milost**. V pastorálních listech je toto slovo uvedeno celkem dvanáctkrát (ve znění ČSP). Přání Boží milosti se objevuje v řadě Pavlových pozdravů na začátku i konci jeho listů. Boží milost je základem naší spásy jako protiklad

skutků, které nejsou schopny získat Boží přízeň (Tt 2,11). Milost je rovněž silou, která v nás působí a ve které se máme sami posilovat (2Tm 2,1). Milost je rovněž klíčovým teologickým pojmem, který užívají bez výjimky i všichni ostatní autoři novozákonních listů. Milost nelze nikdy předurážet; můžeme jí pouze nedocenit nebo přijímat nadarmo (1K 15,10; Žd 6,7-8).

Nástrojem duchovního formování je **slovo**. Je překvapivé, v jakých spojeních se v pastorálních listech objevuje, jaká tvořivost se očekává od služebníka slova a jakou prioritu v jeho službě zaujímá. Ve všech třech listech nalezneme obraty, jako například *mluvit slovo, učit, povzbuzovat, napomínat, přísně kárat, přikazovat, hlásat vhod i nevhod, domlouvat, připomínat, zapřísahat a nařizovat*.

Tyto přístupy bychom neměli jen tak bezmyšlenkovitě kopírovat. Vždyť některá tvrdá vyjádření měla svá opodstatnění – například *přísně kárat* měl Titus na Krétě, tedy v regionu s všeobecně nízkou morálkou. Spíše platí princip „hledat ten správný tón“ (Ga 4,20). Pavel si mnohdy nevěděl s lidmi rady a zkoušel různé přístupy.

Dnešní doba umožňuje řadu tvořivých přístupů – ve srovnání s Pavlovým světem máme neskonale větší možnosti. Platí však, že stále je to Boží slovo, které přináší změnu do životů lidí a jež je hlavním pracovním nástrojem Božích služebníků.

ÚROVNĚ SPIRITUALITY

Ve všech třech listech cílí Pavel na různé skupiny lidí: instrukce jsou směřovány obecně všem znovuzrozeným členům sborů, dále pak specificky mladším a starším mužům, mladším a starším ženám, vdovám, bohatým, otrokům, služebníkům (biskupům a jáhnům) a samozřejmě adresátům – Timoteovi a Titovi. V neposlední řadě píše Pavel i o sobě samém. To nám dává plastický obraz novozákonní spirituality, jak ji apoštol formuloval pro jím založené sbory.

Mezi obecně cílené pokyny náleží především život podle *zjevené Boží milosti*. V Tt 2,11-13 je uvedeno, že tato milost nám *přináší záchranu*, dále nás *vychovává*, a nakonec vede k očekávání budoucích věcí. Umět žít podle Boží milosti je základ křesťanské spirituality.

Aby Boží milost nebyla přijímána nadarmo, má vést ke *skutkům*. Důraz na konání skutků je často opakovaným tématem v pastorálních listech. Nejnaléhavěji vyznívá v listu Titovi:

Tato slova jsou spolehlivá, a chci, abys tomu všemu neochvějně učil, tak aby ti, kdo uvěřili Bohu, snažili se vynikat dobrým jednáním. To je dobré a lidem prospěšné. Hloupým sporům o rodokmeny, rozbrojům a hádkám o Zákon se vyhýbej. Jsou zbytečné a k ničemu (Tt 3,8-9).

Důraz na skutky dává směr křesťanovu životu i zacílení pro duchovní růst. Výraz *snaha* odkazuje na proces učení, výraz *vynikat* navozuje myšlenku soutěživosti. Jak Pavel píše, křesťan by měl být *užitečný*, a to s veškerou snahou a soutěživostí. Opakem jsou neužitečné řeči.

Dalším obecným pokynem je apel na modlitby – zde má konkrétní cíl: máme se modlit za lidi v autoritě, *abychom mohli vést tichý a pokojný život ve vší zbožnosti a důstojnosti*

(1Tm 2,1-2). Pronásledování a soužení pro víru je chápáno jako nutnost, ale leccos lze skrze cílené modlitby ovlivnit. Zároveň slova prozrazují očekávaný charakter – křesťané mají být známi skrze *tichost, pokoj a důstojnou zbožnost*.

Pokyny pro jednotlivé zmíněné skupiny nebudeme více rozebírat, zaměříme se pouze na služebníky. V listech jde o Pavla samotného, jeho dva adresáty, dále pak biskupy (starší) a jáhny.

Pavel opakovaně o sobě píše jako o někom, kdo byl Bohem vyvolen a povolán, pravidelně to zmiňuje například v úvodech svých listů. Z knihy Skutků víme, že toto povolání proběhlo velmi dramatickým způsobem. Nastoluje nám to však otázku, nakolik takovéto jasné a zřejmé Boží povolání aplikovat i na další služebníky.

Rozlišujeme *trojí povolání*. Bible mluví o povolání ke spasení (týká se všech lidí), povolání ke službě (platí pro každého znovuzrozeného člověka) a povolání ke zvláštní službě (týká se vedoucích v církvi, např. Sk 14,23). Povolání ke zvláštní službě nemusí proběhnout za tak dramatických okolností. V tomto ohledu byl Pavel spíše výjimkou. Starší mohou být *zvoleni* (Sk 14,23 MP), *doporučeni druhými* (Sk 16,2) nebo po této službě mohou prostě *toužit* (1Tm 3,1). U Timotea, jak se jeví, mohlo jít o kombinaci doporučení druhých a osobního proroctví (Sk 16,2; 1Tm 4,14). V každém případě je třeba toto povolání rozeznat ze strany dalších vedoucích a dotyčného ustanovit skrze vkládání rukou.

V případě biskupů (starších) se uvádí kritéria zejména charakterová (1Tm 3,1-7; Tt 1,5-9). Jedinou výjimkou je schopnost učit, což je požadavek týkající se jeho dovedností. Tato dovednost je namířena jak do nitra církve z důvodu budování věřících, tak i směrem k odpůrcům, kterých bylo vždy dostatek (Tt 1,9).

Schopnost učit bychom rozhodně neměli podcenit; v důsledku jde o řadu specifických dovedností přímo či nepřímo souvisejících se znalostí Bible. Boží služebník by se měl orientovat v základech teologie, biblistiky, hermeneutiky, historie a dalších souvisejících nauk, jako je například pedagogika a psychologie.

Otázka, kterou je nutné nyní položit, zní: „Jde o uzavřený seznam požadavků, anebo tento seznam reflektoval situaci Pavlovy doby?“ Přikláním se k chápání tohoto seznamu jako otevřeného, neboť každá doba má své specifické potřeby. Například požadavek týkající se dovedností v práci s lidmi (management, leadership) je na stránkách Nového zákona jen naznačen, kdežto v dnešní době se jeví jako jedna z klíčových dovedností vedoucích. Toto chápání současně nevylučuje platnost již uvedených požadavků.

ZÁPAS O SPIRITUALITU

V souvislosti se službou Pavel několikrát zmiňuje *zápas*. V 2Tm 2,3-7 ilustruje službu vedoucího v církvi třemi výmluvnými obrazy: *voják, závodník* a *rolník*. V souvislosti s vojákem je zmíněna disciplína, v souvislosti se závodníkem dodržování pravidel a v souvislosti s rolníkem je zmíněna námaha. Všechny tři obrazy nastiňují, že práce duchovního není jednoduchá, jde o mnohostranný zápas, který přináší námahu, vyčerpání a ve kterém jsou i porážení. Nový zákon neuzivá termín *vyhoření*, v dnešní době velmi aktuální. Pouze upozorňuje na to, že práce vedoucích bude v různých ohledech velmi náročná, je třeba s tím počítat a dobře se připravit.

Při popisu vedoucího bychom neměli opominout jeho roli jako *vzoru pro druhé*. Pavel sám sebe nabízí jako vzor v *učení, způsobu života, úmyslech, víře, trpělivosti, lásce, vytrvalosti, pronásledování a utrpení* (2Tm 3,10-11). Rovněž Timoteovi připomíná, aby byl vzorem v *řeči, chování, lásce, víře a čistotě*, a to navzdory tomu,

že jím někteří mohou pohrdat (1Tm 4,12).

Role vedoucího jako vzoru pro druhé je dnes skutečnou výzvou, neboť lidé nás nesledují jen za kazatelnou, ale také například při řízení auta, správě financí nebo výchově dětí. Mít v církvi vzory představuje obrovskou Boží milost a je třeba si takových lidí vážit jako pokladu. Na druhou stranu, každá doba má svá chápání vzorů. Zatímco tradiční chápání vyžadovalo dokonalost, dnešní chápání vyžaduje více „lidského“ hrdinu, s nímž se mohou ztotožnit. Od „vzorů“ se očekává především transparentnost, ochota přiznat své nedostatky a selhání. Vzorem je dnes nikoli ten, kdo je dokonalý, ale ten, kdo navzdory slabostem jde dál, poučí se z chyb a pokud padne, dokáže znovu povstat. Lidé potřebují vidět nikoli člověka, který neselhává, ale někoho, kdo stojí a jde dál navzdory svým selháním. (Toto chápání však má své hranice, bylo by nepřijatelné mít ve vedení sborů zloděje, smilníky či lakomce, kteří navzdory svým „slabostem“ svou službu zvládají. Spíše jde o to přiznat, že i v manželství služebníků jsou dny, kdy to zrovna neklape, že ne vždy se nám chce do modliteb nebo že ne všechna naše rozhodnutí byla správná).

ZÁVĚR

V pastorálních epistolách se apoštol Pavel věnuje tomu, jak by měl vypadat křesťanský muž, křesťanská žena a křesťanský vedoucí. Obecným cílem jejich budování je láska, specifické cíle pak odpovídají roli či postavení, ve kterém se dotyčný člověk nachází. Největší nároky jsou kladeny na vedoucí – jejich život a služba jsou popisovány jako nelehký zápas.

Základem křesťanova života je pak *milost*. Křesťanský život by se dal zjednodušeně definovat jako „rozpoznaná, přijatá a aplikovaná Boží milost“. Pokud nebudou naše sbory místem, kde lidé tuto milost mohou přijímat a v ní růst, nelze ani uvažovat o budování služebníků. Boží milost proto musí být obsahem všech kázání a vyučování, nikdy jí nebude dostatek.

Nástrojem budování druhých je *slovo*. Pavel je v popisu užívání Božího slova neobyčejně tvořivý, rozmanitost užívání slova jen podtrhuje jeho důležitost. Pro nás to představuje výzvu – vedoucí v církvi by kromě všech ostatních požadavků měli být na prvním místě muži (i ženy) slova. Tato výzva by se měla promítnout do systému vzdělávání jak na úrovni jednotlivých sborů, tak i na úrovni celé církve.

Křesťanská spiritualita představuje stále platné téma, které současně odvrací náš zrak od nejrůznějších módních trendů (často potřebných i užitečných) a směřuje nás k tomu, co vždy platilo a bude platit: otázka charakteru a duchovního formování. Jedině zdraví lidé mohou tvořit zdravou církev a ve zdravé církvi není zapotřebí příliš metod a strategií k tomu, aby se obraceli noví lidé. Život probudí nový život a oheň zapaluje další oheň.

Martin Moldan, MBA,

biskup Apoštolské církve a pastor sboru v Kolíně.

2 . č á s t

church life

LETNIČNÍ MODEL CÍRKVE

Jason Morrison

Mezi vedoucími v církvi často panuje značný nesoulad ve vnímání povahy církve. Někteří upřednostňují pohled na církev jako na *organizaci*. Vidí potřebu managementu, vůdcovství a organizace. Jiní chápou církev jako *organismus*, který se ve vhodně nastavených podmínkách organicky rozvíjí. Vnímají větší potřebu svatosti, modliteb a vyučování. Pokud by v církvi tyto patřičné prvky náležitě fungovaly, potom by se takový organismus zdravě rozvíjel.

Na obou pohledech je samozřejmě kus pravdy. Církev je organické povahy, má však i organizační strukturu. 1. Petr 2,5 vystihuje tuto pravdu slovy: „i vy sami jako živé kameny jste budováni jako duchovní dům...“ (ČSP). Stejně jako budova, tak i církev má strukturu, nicméně tato budova je živá, protože Duch Boží přebývá v církvi.

Church Life, letniční model církve, má spíše popisnou, než předepisující úlohu. Snaží se adekvátně popsat přirozené funkce církve tak, jako atlas těla popisuje veškeré tělesné systémy. Takový model by měl pomoci vedoucím přinést uzdravení nemocným údům místní církve stejným způsobem, jako atlas těla napomáhá lékaři diagnostikovat problém tělesný. Letniční model respektuje organickou i organizační povahu Kristova těla a tím by měl vedoucímu usnadnit rozpoznat oblasti, v nichž místní sbor ještě plně nerozvinul strukturu, která umožňuje zdravé fungování konkrétních tělesných funkcí.

Struktura služby v církvi

Pro začátek se podívejme na různé systémy a funkce Kristova těla. Existují určité všeobecné služební funkce, které Bůh ustanov

vil v církvi. „A on (Ježíš) dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele, aby dokonale připravili svaté k dílu služby, vybudování těla Kristova.“ Ef. 4,11-12 (ČSP) Apoštolové ustanovili služební týmy a při zakládání církvi se věnovali částečně každé službě. Proroci se zaměřili na předání Božího slova přímo lidem v reálném čase. Evangelisté zvali lidi na setkání s Kristem a připojení se k církvi. Pastoři se starali o lidi a napomáhali rozvíjet vzájemně prospěšné vztahy. A v neposlední řadě učitelé proměňovali věřící do podoby Kristovy a vyučovali nové vedoucí. Každá z těchto oblastí služby musí fungovat v každém sboru.

Mluvíme-li o budování duchovního života a vitalitě místního sboru, musíme mít na paměti, že je to jen jedna součást sborového života. Tato oblast souvisí se službou proroka. V současnosti mnozí lidé z církve úkolu proroka nerozumí. Nejedná se o předpovídání budoucnosti, ani uplatňování autority v zájmu udržení sboru pod kontrolou. V biblickém slova smyslu byl prorok Boží posel. Mohli bychom též říct, že přinášel aktuální poselství od Boha ve správný čas. Chceme, aby každý člověk v místním sboru prožíval Boží přítomnost a naslouchal přímo Bohu. Toužíme, aby Jan 8,38 byl skutečností pro každého člověka a každý náš sbor. „Já mluvím o tom, co jsem viděl u svého Otce, a vy činíte to, co jste slyšeli u vašeho otce.“ (ČSP) Duchovní život je tam, kde jsme spojeni s Bohem a máme s ním společenství.

Základní funkce duchovní dimenze života

V každé církvi existují tři základní funkce přispívající k duchovnímu životu místního sboru. „Tři zásadní funkce duchovního životního

kvadrantu jsou /osobní/ duchovní život, kázání a vyučování a uctívání.¹ V tomto článku se zaměříme pouze na první z nich.

Duchovní život sboru skomírá, pokud:

1. Chybí individuální, vykazatelný plán duchovního života pro klíčové členy místního sboru. Není-li součástí kalendáře srozumitelný plán duchovního života, výsledkem je duchovní slabost.

2. Chybí vroucí modlitby vedoucích zaměřené na rozvoj sboru a přijetí společného, Bohem daného nasměrování církve. Absence vášnivých, Bohem inspirovaných modliteb mění duchovnost v pouhou lidskou agendu. Výsledkem je úbytek duchovní přítomnosti ve sboru.

Duchovní život funguje stejně jako hormonální soustava v lidském těle. Napomáhá všem ostatním funkcím v těle ke správnému fungování. Proto mnozí vedoucí instinktivně vnímají, že modlitba a duchovní život jsou klíčem k růstu církve. Napomáhá všem funkcím, ale jak se zmíníme později, není to všelék. Pokud však nefungují plíce, ani hormony nenahradí práci dýchacího systému a nedostanou kyslík do krevního řečiště.

Úrovně duchovního života

Vedoucí v církvi si musí uvědomit potřebu rozvíjet několik úrovní duchovního života v každém místním sboru. Duchovní život sboru začíná osobním ztišením doma. Následně jsou pro duchovní život v místní církvi důležitá modlitební setkání zapáleného jádra vedoucích modlitebníků. Pokud jsou tyto dvě úrovně funkční, vytváří to duchovní atmosféru na našich bohoslužbách. Návštěvník potom může prožít to, co my letniční označujeme jako Boží přítomnost mezi námi.

Oblastní vedoucí Assemblies of God pro region British Columbia P. S. Jones napsal: „Docházíme tedy k závěru, že duchovní cvičení v modlitební komůrce mají větší důležitost než cokoliv jiného. Před každým pastorem stojí naléhavá výzva, aby lidé ve sboru udrželi své modlitební nasazení stále živé. Výzva k osobním modlitbám by měla být hlasitější než jakákoliv jiná výzva.“² První letniční vnímali potřebu spojit každého člověka s Bohem prostřednictvím duchovní disciplíny. V Americe se to praktikovalo tak, že kazatel dal po svém kázání výzvu, aby všichni přítomní přišli dopředu a modlili se. Tyto modlitby často trvaly dalších třicet až čtyřicet minut po ukončení shromáždění.

V současné době se tato forma modlitby nejeví jako vhodná. Zprvu, nemáme bohoslužby dvakrát nebo třikrát týdně jako kdysi. Zadruhé, kultura se posunula a je téměř nemožné přimět lidi, aby si našli čas a pravidelně trávili delší dobu ve společných modlitbách.

To znamená, že musíme najít nový způsob, jak motivovat věřící, aby se modlili zhruba tak dlouho, jako první letniční po shromáždění. Můžeme například vytvořit vykazatelný plán duchovního života pro klíčové členy našeho sboru (což bývá zhruba čtyřicet procent lidí, kam počítáme služebníky a vedoucí). Je dobré se jich ptát, zda tráví alespoň patnáct minut pět dní v týdnu v osobním ztišení, a tak budovat kulturu vykazatelnosti.

Neznamená to, že budeme jednat jako policie a trestat lidi, kteří se takto nemodlí. Nesmíme se však zpětné vazby bát. Zodpovídáme

se za každou korunu, která je dána do sbírky, a to jde jen o peníze. Nemají sebemenší věčnou hodnotu. Čas strávený s Bohem má věčnou hodnotu, tak proč bychom nemohli žádat naše klíčové vedoucí a pracovníky, aby byli vykazatelní v oblasti času stráveného s Bohem? Klíčem k osobnímu duchovnímu životu je vykazatelnost a plánování pravidelného času s Bohem.

Neveřejná duchovnost

Pastor potřebuje také rozvíjet neveřejnou duchovní úroveň, a to tak, že dá dohromady skupinu nadšených modlitebních vedoucích. Sbor obvykle potřebuje, aby se zhruba deset procent z počtu jeho běžných návštěvníků pravidelně účastnilo týdenních zapálených modlitebních setkání, která probíhají na neveřejné úrovni, aby bylo možné zaznamenat zlepšení duchovní atmosféry na veřejných shromážděních. To znamená, že pokud se nedělního shromáždění zúčastní sto lidí, je třeba, aby se alespoň jednu hodinu týdně modlila skupinka o deseti lidech.

Tyto neveřejné modlitby musí být zaměřené na to, co chce dělat Bůh, nikoliv na to, co chceme dělat my. V tomto směru je zřejmá neustálá tendence zaměřit se ve službě víc na lidské potřeby než na Boží misi. Stále se například modlíme za uzdravení nemocných křesťanů a nemodlíme se za spásu ztracených. Dobrý způsob, jak tomu pomoci, je vytvořit vzorovou modlitbu založenou na pasáži z Písma, např. biblickém příběhu, na jehož základě pak vytvoříte kázání. Zjistíte, co text zjevuje o Bohu. Poděkujte Bohu za zjevení a potom aplikuj pravdu do poslání místního sboru, protože to souvisí s napojením lidí na Boha, propojením lidí navzájem, s učednictvím, evangelizací nebo vůdcovstvím.

Neveřejná modlitební setkání musí být vroucí. Nevytvářejte seznam modlitebních potřeb a nemodlete se postupně jeden po druhém. Musí to být jako služba uctívání. Vedoucí může uctívání vést, ale zpívají všichni společně. Vedoucí modliteb udává směr, ale všichni se modlí najednou a se stejnou intenzitou. Toto není shromáždění pro širokou veřejnost, takže se nemusíme zabývat otázkou jeho srozumitelnosti pro případného návštěvníka. Když budeme čekat, až se každý účastník jednotlivě pomodlí, shromáždění se natáhne a ztratí na intenzitě.

Tyto neveřejné modlitby musí být vokální. Ano, každý se může modlit tiše a při tom ho Bůh slyší. Nemůžeš však vést, když budeš potichu. Zde je prostor, kde se vaši vedoucí učí vést modlitby.

V neposlední řadě neveřejné modlitby musí být plné víry a radosti. Dovol Božímu slovu povzbudit tvou víru při modlitbě. Kazatel A. B. Simpson vypraví příběh mladého Charlese Finneyho, který reagoval na výzvu starších, nabízejících mu modlitbu za jeho spasení.

„Ne,“ řekl, „asi by mě velmi mrzelo, kdybych vám dovolil modlit se za mě. Protože zprvu, kdybych byl obrácen skrze vaše modlitby, byl bych na tom tak špatně jako vy, a zadruhé nevěřím, že by vaše modlitby měly jakoukoliv moc způsobit mé obrácení, a domnívám se, že i vy sami byste byli velmi překvapeni, kdyby vaše modlitby cokoliv způsobily, protože se tímto mdlým způsobem modlíte za probuzení již od doby, co jsem přišel do tohoto města a z vašeho tónu a vašich tváří můžu číst, že nemáte sebemenší očekávání, že se to někdy stane. Až budu obrácen, chci víru, která mě učiní šťastným, a chci Boha, který udělá, oč ho požádám.“³

¹ LEE, Wayne. a Sherry. LEE. *The Church life model: a biblical pattern for the spirit-filled church*. Lake Mary, Fla.: Creation House, c2011. ISBN 978-1-61638-602-3.

² JONES, P. S. A Unique Pentecostal Feature. *The Pentecostal Evangel*. Springfield, MO: Gospel Publishing House, 1946, May, 18 (1671), 1-3

³ *The A. B. Simpson Collection: 32 Classic Works*. Waxkeep Publishing, 2013. ASIN B00CP6YRG0.

Unavené modlitební shromáždění postrádající víru, které není zaměřené na Boží povolání pro církev, přinese slabé výsledky pro váš sbor. Modlitby musí být vroucí a plně očekávané.

Devět duchovních dimenzí

Existuje devět složek duchovního života, které se mohou vyučovat ve sboru. Členové sboru by měli být povzbuzováni k tomu, aby každá z těchto duchovních dimenzí byla součástí jejich osobního duchovního života. Osobní duchovnost je mnohem více než pouhá každodenní modlitba. Osobní duchovnost zahrnuje též zapojení se do různých duchovních disciplín, které pomohou věřícímu v růstu.

1. **Meditace:** křesťané dovolili, aby jim východní náboženství ukradlo tuto dimenzi. Bible nás vybízí k ke ztišení nad Božím slovem a k uvažování nad Božím dílem. Musíme naučit naše lidi zastavit se a naplnit jejich mysl Bohem.
2. **Modlitba:** denně potřebujeme mluvit s Bohem. Za osobní čas s Otcem neexistuje náhrada.
3. **Půst:** půst nás učí obětovat a vydat věci. Pomáhá věřícímu se soustředit na Boha.
4. **Studium:** studium je více než jen čtení Bible. Porozumění a proniknutí do Božího slova stojí čas. Studium by též mělo zahrnovat další věci, které obohatí naše životy a službu. Kázání a knihy o službě a o dalších dovednostech musí být pravidelnou součástí našich životů. Bůh každému věřícímu svěřil hřivny a chce, abychom je rozmnožili a používali v plnosti. (Matouš 25, 15-28)
5. **Správcovství:** praktikování pravidelného dávání a pravidelné služby nás učí, že Bůh je zdrojem všeho a pomáhá nám budovat naši víru.
6. **Poddání se:** poddání se je duchovní disciplína. Vyžaduje trpělivost a praxi. Bůh nás učí poddat se Bohu samotnému (Jakub 4)⁴, vedoucím (Židům 13,17)⁵, lidským institucím (1 Petr 2,13)⁶ a také druhým věřícím (Efezským 5,20-21)⁷.
7. **Služba:** Ježíš nám byl příkladem ve službě, když umýval nohy svým učedníkům. Když sloužíme druhým, rosteme do Kristovy podoby.
8. **Uctívání:** každý věřící potřebuje uctívat a chválit Boha jak veřejně, tak soukromě.
9. **Společenství:** věřící potřebují být povzbuzováni ke vzájemnému společenství a budování se. Z tohoto důvodu nepostavíme nikdy do vedoucí pozice někoho, kdo se nezúčastní přinejmenším osmdesáti procent sborových nedělních bohoslužeb. V životě každého vedoucího musí panovat disciplína.

Veřejná duchovnost

Poslední úroveň duchovního života v církvi je veřejná úroveň. Často tuto oblast označujeme jako duchovní atmosféru sboru. Je to projev každé ze tří duchovních životních funkcí, nejenom modlitby. Další článek v této sérii bude pojednávat o některých dalších z těchto funkcí. V každém případě, nejlepším místem, kde začít cestu obnovení duchovní přítomnosti v místním sboru, je náš domov. Církev obvykle stagnuje, protože její vedení stagnuje. Mnoho pastorů a starších se nachází v situaci církve z šesté kapitoly Skutků. Neustále je tolik práce, že nejsou schopni udržet tempo. Služba se nezvládá, lidem se nedostatečně slouží. Možná se dokonce cítíte vyhořelí. Potom je na čase se v první řadě ujistit, zda veškeré aktivity ve sboru korespondují s tím, co od vás žádá Bůh. Dále je třeba vytvořit další úroveň vedoucích, kteří jsou pod vaším vedením. Vyberte muže a ženy, kteří jsou plni Ducha svatého a jsou připraveni nést některé z vašich služeb. (Skutky 6, 3-4) V poslední řadě, vy jako vedoucí sboru se musíte ujistit, že investujete dostatek času do rozvoje každé z devíti duchovních dimenzí (včetně modlitby) a kázání Božího slova. Vedoucí vede. To znamená, že jste vždy ten první. Nemůžete žádat po svých lidech, aby vstoupili do hlubší úrovně duchovního života, pokud vy sami nejste ochotni udělat totéž. Pokud ale prohloubíte svůj duchovní život, vaše kázání budou mocnější, vaše vize jasnější a vaše služba v církvi mnohem efektivnější. Toto je důvod, proč první letniční zdůrazňovali verš ze Zacharjáše 4,6, „Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem praví Hospodin zástupů.“

Jason Morrison, M.A.C.L. se svou manželkou Andreou působí od roku 2000 jako misionáři Assemblies of God World Mission v České republice. Podílejí se na podpoře mnoha oblastí života Apoštolské církve a jsou neúnavnými podporovateli Božího díla (nejen) v Čechách.

⁴ Poddejte se tedy Bohu.

⁵ Poslouchejte své vůdce a buďte poddání, neboť oni bdí nad vašimi dušemi jako ti, kdo budou vydávat počet;

⁶ Kvůli Pánu se podříďte každému lidskému zřízení;

⁷ Podřizujte se jeden druhému v bázni Kristově.

VYSTROJOVÁNÍ LIDÍ KE SLUŽBĚ V MENŠÍM SBORU

Don R. Simmons

V málo početném sboru s omezenými personálními zdroji je nesmírně důležité vystrojit všechny lidi ke službě. Jak ale může pastor malého sboru účinně připravit ke službě všechny jeho členy?

Řada vedoucích uvěřila mylné představě, že v jejich sboru není reálné zavést systém přípravy lidí ke službě jen proto, že je sbor příliš malý. Zoufají si, že si nemohou dovolit najmout pro tuto oblast zodpovědného vedoucího a pořídit počítačový systém ke správě členské základny. Takové smýšlení je však liché. Bez ohledu na velikost sboru potřebujeme hledat způsoby, jak církev posunout od udržování stávajícího stavu k aktivní službě.

Jak tedy může i malý sbor vystrojit lidi ke službě? Předně je potřeba říci, že hlavní iniciativa musí vždy vycházet od hlavního pastora a dalších klíčových vedoucích. Pastor musí dělat více než jen doufat, že jeho sbor začne vystrojit lidi ke službě. Pastoři a vedoucí se potřebují učit připravovat lidi ke službě a uvolňovat je do ní. Pastoři menších sborů se často snaží zajistit všechno sami a stávají se mikromanažery. Lidé si zvyknou na to, že pastor dělá úplně všechno – od kázání po opravu sborových záchodků – a očekávají, že vše udělá na výbornou. To ale není pravým povoláním pastora.

Biblickou rolí pastora je vystrojit lidi ke službě. To se začne dít, když uvolníme dobrovolníky z řad členů sboru k tomu, aby přebírali zodpovědnost za konkrétní služby. Řada pastora žije v mylném přesvědčení, že musí všechno zajistit sami, protože jejich sbor je malý. S takovým způsobem přemýšlení ale sbor malým i zůstane. Pastoři někdy drží otěže vedení tak pevně, že se služba jejich sboru nikdy nerozvine a nerozšíří.

Růst a rozvoj sboru přímo souvisí se schopností pastora uvolňovat lidi do služby. Mnozí pastoři jsou přesvědčeni o tom, že by druzí nedokázali sloužit stejně dobře jako oni. Kdo je ale zodpovědný za jejich přípravu? Lidé by měli dostat příležitost něco se naučit – a kdo nese zodpovědnost za tento úkol? A co vlastně vede pastora k závěru, že on jediný dokáže slyšet Boží hlas a že nikdo jiný obdarování ke službě nemá?

Další důležitou věcí, kterou potřebuje sbor, jeňž vystrojuje lidi ke službě, je schopný člověk, který toto cíleně a úspěšně se svým týmem dokáže dělat právě v malém společenství. Takový schopný zapálený dobrovolník dokáže i v malé skupině najít lidi, kteří se rozvinou v silné služebníky a zavést ve sboru systém přípravy stále dalších dobrovolníků.

Cílem „služby vystrojování“ by mělo být zapojit do sborového života co nejvíce lidí, kteří byli dosud na okraji sboru, včetně nečlenů. Hlavní vedoucí služby má zodpovědnost a autoritu vést svůj tým k tomu, aby nejprve co nejlépe zmapoval současný stav věcí. Následně by měl zavést fungující systém zapojování nových lidí, jehož součástí bude začleňování návštěvníků a členů do sborového života; zjišťování obdarování jednotlivých lidí; zapojování lidí do služeb na základě současných potřeb sboru a jejich obdarování; a rozpoznávání potenciálních vedoucích a jejich trénink. Vedoucí „služby vystrojování“ zodpovídá za celý tento proces a snaží se jej aplikovat v každé oblasti sborového života.

Místní církev, která vystrojuje lidi ke službě, potřebuje v neposlední řadě v této oblasti používat ucelený systém, postihující každý její aspekt. To platí především pro menší sbory. Neúplný systém může

některým členům sboru bránit v dosažení učednické zralosti. Řada malých sborů má například dobře zavedený proces objevování osobních darů svých členů. Díky němu lidé sice poznají své obdarování, ale nedozví se, jak, kde a kdy dar co nejlépe použít v církvi. Ani ustanovením do služby ale vše nekončí. Daný člověk potřebuje dostávat průběžnou přípravu, utvrzení, zpětnou vazbu a hodnocení. Potřebuje být za svou službu oceňován a chválen. Jestliže tyto věci nefungují, může to být pro lidi frustrující zkušenost vedoucí k jejich rezignaci a pocitům rozčarování.

DÍKY BLÍZKÝM VZTAHŮM, KTERÉ SE VYTVÁŘEJÍ NA DOMÁCÍCH SKUPINKÁCH, MÁ MENŠÍ SBOR JEDINEČNOU PŘÍLEŽITOST BUDOVAT SILNÉ TÝMY.

Díky blízkým vztahům, které se vytvářejí na domácích skupinkách, má menší sbor jedinečnou příležitost budovat silné týmy. Vedoucí mohou ustanovovat služební týmy, aniž by předtím museli mezi lidmi budovat nové vztahy, což by ve větších sborech bylo nezbytné.

MALÝ SBOR MÁ OPROTI VELKÉMU JEDNOZNAČNOU VÝHODU. MŮŽE RYCHLE ZAVÁDĚT NOVÉ POSTUPY A PROCESY.

Malý sbor má oproti velkému jednoznačnou výhodu. Může rychle zavádět nové postupy a procesy, protože jim nestojí v cestě složité zaměstnanecké struktury, které někdy brání změnám ve větších sborech. Kurz malé lodky změníte snadněji než kurz *Titaniku*.

Malý sbor je často schopný rozvinout specializované služby a rychle vystrojiti lidi ke službě, zatímco stejný proces by většímu sboru zabral celé roky, bezpočet pracovních porad a spoustu peněz. Když v devadesátých letech zasáhlo jižní Kalifornii zemětřesení a požáry, které zdevastovaly řadu obytných čtvrtí, menší sbory zareagovaly na vzniklou situaci mnohem rychleji, a to díky svým jednoduchým strukturám, pružné komunikaci a dobré znalosti jednotlivých obdarování svých členů. Větší sbory tak rychle reagovat nedokážou. Mohou sice uvolnit více finančních zdrojů, malé sbory však dokážou rychleji zmobilizovat armádu pracovitých služebníků

společně plnicích daný úkol.

Výzva z Efezským 4,11-12 týkající se přípravy svatých k dílu služby nemá žádné podmínky a omezení. Platí bez ohledu na velikost sboru, stávající počet jeho služebníků a další faktory. Nezáleží na tom, zda jde o sbor vesnický či městský, na životní úrovni ani etnické příslušnosti jeho členů – vystrojování lidí ke službě je uskutečnitelné v každé místní církvi.

DON R. SIMMONS, Ph.D. je ředitelem *Leadership Equipping and Development* ve Fresno, Kalifornii.

POUŽITÉ ZDROJE

Mallory, Sue. 2001. *The Equipping Church*. Grand Rapids: Zondervan.

Mallory, Sue, Brad Smith, Neil Wilson a Sarah Jane Rehnberg. 2001. *The Equipping Church Guidebook*. Grand Rapids: Zondervan.

Ogden, Greg. 2003. *Transforming Discipleship: Making Disciples a Few at a Time*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press.

Swanson, Eric. 2004. *The Externally Focused Church*. Loveland, Colo.: Group Publishing.

učednictví

VYŠŠÍHO STUPNĚ

Marcia Lednický

Ježíš měl – kromě svých dalších oddaných následovníků – dvanáct blízkých učedníků. Byli to lidé, které si osobně vybral, aby byli s ním. (Zjevně si je nezvolil pro to, kým byli v daném okamžiku; věděl, kým se mohou stát, jestliže jej budou následovat.) Jejich příprava a trénink trvaly přibližně tři roky a probíhaly v průběhu Ježíšovy pozemské služby, ukřížování, vzkříšení a nanebevzetí.

Z dvanácti apoštolů si Ježíš navíc zvolil Petra, Jakuba a Jana, kteří oproti ostatním dostávali intenzivnější míru výcviku. Odborníci na Bibli je často nazývají *okruhem nejbližších*. Pouze tito tři jej doprovázeli při:

- Vzkříšení Jairovy dcery z mrtvých
Marek 5
- Na hoře proměnění
Marek 9
- Během modliteb v Getsemanské zahradě
Marek 14

Pamatujme, že všichni tito tři muži byli rybáři. Byli to docela obyčejní lidé, žádní učitelé Zákona a Proroků! V židovské náboženské obci je nikdo neznal. Jejich jedinou kvalifikací byla ochota vydat se Ježíši. Někdy se modlíme, aby Bůh dal nové vedoucí, kteří by pomohli s různými oblastmi služby církve. Kolem nás jsou přitom ženy vydané Pánu, o nichž si však myslíme, že by dané úkoly nezvládly, protože k tomu nemají dostatečné obdarování. *Bůh ale dokáže všechno změnit!* Může pozvednout „obyčejné“ ženy jako jsme my a rozvinout je v úžasné duchovní vedoucí. Ano, je to tak! Budeme-li investovat do životů druhých lidí, Bůh si to použije

a vychová z nich nové dynamické vedoucí. Není to vzrušující?

Přesuňme se teď v čase a podívejme se na službu zmíněných tří mužů poté, co se Ježíš vrátil do nebe a usedl po pravici nebeského Otce.

- Byl to PETR, kdo promluvil o Letnicích k velkému zástupu shromážděných lidí, aby jim vysvětlil, co se stalo v horní místnosti, kde sto dvacet učedníků začalo mluvit jinými jazyky (Skutky 2). Jsem si vcelku jistá, že Petr do té doby sám sebe neviděl jako člověka schopného promluvit (vyzbrojen nadpřirozeným pomazáním) k tak velkému množství lidí. Býval však „v učení“ u Ježíše a byl jím dobře „proškolen“. Nikdo z nás se nemůže rovnat s Ježíšem. On si nás však používá, abychom i my připravovali, povzbuzovali a trénovali druhé k dílu služby. Jako služebnicím vám Bůh dal jedinečnou a úžasnou příležitost investovat do budoucnosti Pánovy církve.
- PETR promluvil k chromému muži u chrámové brány, vzal jej za ruku a řekl mu: „*Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!*“ Muž byl okamžitě uzdraven (Skutky 3). Petr měl ve svém srdci silnou víru v uzdravující Boží moc, kterou při mnoha příležitostech sledoval v akci.
- PETR vešel do domu římského vojáka Kornélia, čímž přinesl evangelium pohanům (Skutky 10). Byla to obrovská odchylka od dosavadních stereotypů a předsudků a zásadní rána židovskému elitářství. Petr dobře znal Ježíšovo srdce a jeho soucit vůči všem lidem.

- JAKUB byl první apoštol, který pro svou víru zemřel mučednickou smrtí (Skutky 12). V té souvislosti se mi vybavuje píseň, kterou si ráda zpívám: „Rozhodl jsem se jít za Ježíšem, rozhodl jsem se jít za Ježíšem, rozhodl jsem se jít za Ježíšem a nikdy zpět a nikdy zpět.“ Rozhodně nejsem pesimistka, ale věřím, že žijeme v době, kdy někteří z nás budou postaveni před rozhodnutí buď zapřít Ježíše nebo pro něj položit život. Když svými slovy i skutky investujeme do životů druhých lidí, měli bychom jim předávat ostré a jasné poselství o tom, že „nic není důležitější než odhodlání sloužit Ježíši a kázat jeho poselství ztracenému světu“.

- JAN napsal pět knih Nové smlouvy včetně prorocké knihy Zjevení, jejíž velká část teprve čeká na své naplnění.

- JAN přijal pokyn od Ježíše, visícího na kříži, aby se postaral o jeho matku Marii. Ježíš se staral o svou matku, ačkoliv trpěl mučivou bolestí. Spasitel visící na kříži byl nejvyšším vyjádřením své lásky k nám. Co se z toho můžeme naučit o lásce k druhým lidem? Pamatujme na Pánova slova na kříži: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí*“ (Lukáš 23,34). Ježíš podivuhodným způsobem projevoval svou lásku těm, kdo jej křížovali. Ti, kdo jsou nám nejbližší, nám mohou pomoci odkrýt, co se skutečně skrývá v našich srdcích. Jestliže sloužíme mladším ženám, vyhledávají naši pomoc ve chvílích, kdy jim někdo ublížil a ukřivdil? Nebo z nás cítí jen hořkost a neodpuštění? Verše z Matouše 6,14-15 jsou pro mě výzvou a povzbuzením k životu v odpuštění: „*Neboť jestliže odpustíte lidem jejich provinění, odpustí vám nebeský Otec i vám; jestliže však lidem jejich provinění neodpustíte, ani vám Otec vám neodpustí vaše provinění.*“ Vytrvalé vyjadřování hluboké a upřímné lásky vůči druhým lidem je zřejmě tou nejdůležitější charakterovou ctností, ve které potřebujeme být vzorem těm, jimž poskytujeme učednickou výchovu.

- JAN seděl při Poslední večeři hned vedle Ježíše (Jan 13,23). Nebyl to Ježíš, kdo rozhodoval o usazení jednotlivých lidí u stolu. Jan se sám rozhodl být Ježíši tak blízko, jak to jen bude možné.

- JAN byl jediný z dvanácti apoštolů, který zemřel přirozenou smrtí, ačkoliv byl vykázán na vězeňský ostrov Patmos. Tam sepsal knihu Zjevení, když se „*v den Páně ocitl v Duchu*“. Má se za to, že poslední roky svého života strávil v Efezu, kde až do své smrti nepřestával povzbuzovat a ovlivňovat tamní církve.

Co znamenalo být ve zmíněném „okruhu nejbližších“?

- *Ježíš do těchto tří investoval čas navíc, aby jim poskytl speciální výcvik a vyučování.* Následovat jeho příklad se může zdát snadné. Pravdou však je, že to vždy nemusí být úplně jednoduché. Ve vašem sboru je jistě řada žen, které touží po vaší pozornosti, lásce a péči. Bůh však může k vašemu srdci promluvit jen o několika z nich, které si chce používat specifickým způsobem. Vždy musíte být citlivé na Ducha svatého. Bůh si může zvolit osobu, kterou byste si vy samy nevybraly.

- *Ježíš s nimi sdílel svou vizi.* Být v okruhu nejbližších

neznamenalo jen přátelské vztahy „dobrých kamarádů“. V těle Kristově by neměly existovat uzavřené „kliky“ či skupinky. Naším nejbližším předáváme vizi, kterou nám Bůh dal, aby ji dále rozšiřovali a Boží království rostlo a expandovalo. Sdílíme s nimi naše srdce pro ztracené, modlíme se a společně hledáme cesty k tomu, aby mohli naplnit úkol, který jim Bůh svěřil.

- *Ježíš jim odkrýval svou lidskou tvář a emoce.* Lidé vědí, že nejsme dokonalí – a neměli bychom se snažit předstírat, že jsme! Každý z nás má emoce. Všechno se vždy nevyvíjí podle našich představ a plánů. Podstatné je, abychom i v náročných a zraňujících situacích usilovali zjevovat Kristův charakter.

Jak můžeme jako Bohem vyvolení vedoucí investovat do druhých lidí? Pavel vybízí Timotea, aby vyučoval druhé tomu, co se sám naučil. Chce, aby to následně i tyto lidé předávali dále (2. Timoteovi 2,2). Tím vyjadřuje, že Boží království nás přesahuje, protože je větší a významnější než kdokoli z nás, jednotlivců. Konkrétní místo naší služby je jistě důležité. Nejsme však jedinými lidmi na světě, kteří byli vyvoleni k naplňování věčného poslání. To si uvědomoval dokonce i Ježíš. Věděl, že než bude vzat zpět do nebe, musí po sobě na zemi zanechat ty, kdo budou schopni pokračovat v práci, kterou zde započal. Je obrovskou výsadou, když vám Bůh dovolí posunout se z jedné oblasti služby do jiné, protože ví, že jste vyškolili a vyzbrojili lidi, kteří po vás váš pastýřský úkol převezmou a budou věrně pokračovat v Pánově díle.

Takový úkol obnáší několik konkrétních prvků.

1. **OCHOTA OBĚTOVAT ČAS.** Již při psaní těchto řádek vás slyším říkat: „Já ale žádný čas navíc nemám!“ Vaší poznámce naprosto rozumím – všichni jsme to někdy řekli. Věřím, že i Bůh vašim pocitům rozumí. Pamatujte, že touží po tom, aby jeho dílo šlo vpřed více, než si dokážete představit. Proto ocení vaši obětavost a váš závazek věnovat čas výchově nových služebníků.
2. **OCHOTA PŘEDÁVAT POZNÁNÍ.** Předávat poznání nemusí nutně znamenat to, že se člověk postaví k řečnickému pultu a vyučuje. Nechci nijak snižovat význam vyučování, které je jistě důležitým nástrojem předávání pravdy Božího slova. Věřím však, že vůbec nejučinnější metodou učednické výchovy je věrné následování Božího slova v našich každodenních životech. Kéž bychom byli jako Pavel a měli tu smělost říci: „*Napodobujte mě, jako i já napodobuji Krista*“ (1. Korintským 11,1)
3. **TRÉNINK A DELEGOVÁNÍ ZODPOVĚDNOSTI.** Pro některé lidi je velmi těžké delegovat na někoho zodpovědnost – a to z několika důvodů. Někdy se člověku zdá, že by jej nikdo jiný nedokázal nahradit. Zamyslete se ale nad radostí, jakou zažijete při pohledu na ženu, do níž jste investovaly čas a úsilí, a která přijala zodpovědnost vůdcovství. Jak úžasná osobní odměna! Zažijete radost z toho, že vám Pán dovolil mít podíl na „přípravě svatých k dílu služby“ a šíření Božího království. Dalším důvodem, proč pro někoho může být těžké delegovat, je obava, že ten druhý bude lepší než já. Nedostatečná

sebedůvěra Božímu království neprospívá. Žárlivost je zlo. Podle Písma se máme z úspěchů druhých naopak radovat.

to lidé vydání Pánu, do kterých stojí za to investovat, protože udělají veliký kus práce v budování jeho církve v současné i budoucí generaci. Kristovo tělo nesmí zažívat úbytek zralých vedoucích. Ježíš tomu rozuměl a byl nám v tom vzorem.

4. VYKAZATELNOST

- Je možné být lidem nablízku a sledovat, jak žijí, aniž bychom jimi manipulovali a ovládali je. Lidé nikdy neocení, když se jim někdo snaží ovládat život a téměř vždy se v takovém případě stáhnou a zatrpknou.
- Pomáhejte lidem dle potřeby nalézat směr a buďte jim k dispozici, kdykoliv potřebují s něčím poradit. Lidé obvykle ocení laskavou radu, ale vzpírají se tomu, aby jim někdo poroučel. Buďte pro lidi mentorem, který jim předkládá návrhy a ukazuje směr, ale stejnou měrou je i chválí a povzbuzuje.
- Velice užitečné bývají diskuse o tom, jak co neefektivněji dosáhnout vytyčených cílů. Často nás překvapí, kolik dobrých nápadů a myšlenek ostatní přinášejí, když vědí, že si jejich názoru vážíme. Jestliže jim pomůžeme uvádět některé jejich nápady do praxe, bude to motivací i pro ostatní, aby se více zapojili do Pánova díla. Pamatujme, že jsme společně Božími spolupracovníky!

5. NOVÉ ÚKOLY

- Jestliže budeme lidi vyzývat k tomu, aby přijímali nové úkoly a překračovali hranice svých dosavadních schopností, můžeme dosáhnout skvělých výsledků. Možná vám Bůh již poslal do cesty ženu, která nikdy nepřijala novou výzvu a neví, co Bůh dokáže udělat s ochotným a poslušným srdcem. Trenér basketbalového týmu naší biblické školy *Central Bible College* se rozhodl věnovat se skupině nováčků z prvního ročníku. V době, kdy s nimi začal pracovat, to nebyly žádné hvězdy. K tomu, aby z nich udělal vítězný tým, potřeboval spoustu času, disciplíny, trpělivosti a zpětné vazby. Jakmile však začali vyhrávat, v týmu zavládlo obrovské nadšení. Hráči nakonec ocenili, že od nich byla vyžadována tak přísná disciplína a nasazení.
- Přijmout závazek věnovat se učenické výchově ostatních není snadné. Je to velká zodpovědnost, vyžadující spoustu modliteb, času a energie. Budete k tomu potřebovat i vlastní, osobní sebekázeň a hodně Boží moudrosti. Bůh je však věrný a zaopatří vás vším, co budete potřebovat ke splnění každého úkolu, kterým vás pověří. Vyzbrojí vás ke službě, když se mu budete každý den vydávat a hledat u něj sílu. Den odměny bude slavnější, než si dokážeme představit.
- Proto, milé dámy, žádejte Boha, aby vám dal moudrost při výběru těch, kterým se budete blíže věnovat – vašeho „okruhu nejbližších“. Nerozumějte mi, prosím, špatně. Jestli pastorem nebo manželkou pastora, jste jimi pro celý váš sbor. Bůh vám však pomůže rozpoznat několik lidí, pro které má ve svém Království speciální, strategické místo. Jsou

Pokaždé je pro mě milou zkušeností mít příležitost sdílet se s ženami, které jsou cele vydané následování Ježíše Krista. Slibme si, že se za sebe budeme vzájemně modlit, stejně jako za mnohé další věrné ženy, které slouží Pánu ve městech i na vesnicích. Všechny potřebujeme speciální míru Boží moudrosti a milosti v současné době blížícího se Pánova druhého příchodu.

S láskou a modlitbami,

Marcia Lednický

MARCIA LEDNICKÝ je žádanou řečnicí na výjezdech, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečnou schopnost propojovat výzvy každodenního života s biblickými pravdami. Její službu Slova umocňuje její mimořádný řečnický talent, skrze nějž lidem předává Kristovu lásku.

VĚNUJ ROK SOBĚ, CÍRKVI, BOHU

**VOŠMT V KOLÍNĚ NABÍZÍ
NOVÉ JEDNOLETÉ STUDIUM**

25 let zkušeností
225 absolventů

4 dny studia
3 dny praxe

26. 6. a 31. 8.
příjemací pohovory
www.vosmt.cz/1rok

VÝZNAČNÁ SETBA – VĚČNÁ SKLIZEŇ

Rick Thomas

VÁŠ SKUTEČNÝ ZDROJ! | 2. část

Nedávno jsem si povídal s jedním pastorem. Postěžoval si: „Stále se nám nedaří přijít na to, jak to udělat, aby lidé porozuměli našim potřebám a investovali finance do naší služby.“

Zeptal jsem se: „A vyučuješ je, že jim Bůh požehná oplátkou za to, že do vaší služby investují?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl rychle, „nechci jimi manipulovat!“

Nechtěl jsem se s ním dohadovat a raději jsem se zeptal, zda věří, že jeho práce je z Boha. „Ano, samozřejmě,“ odpověděl. Dále mě zajímalo, zda ke své službě cítí Boží povolání. Jeho odpovědí bylo opět jednoznačné ano.

„V tom případě nebudeš lidmi manipulovat,“ ujistil jsem ho. „Buď jim jen oznamovat pravdu.“ A dodal jsem: „Pokud chceš, aby lidé dávali na Pánovo dílo, aniž by očekávali, že jim požehná, okrádáš je o požehnání, které pro ně Bůh má.“

Když křesťané investují se správnými motivy svůj čas, obdarování a finance do Božího království, samozřejmě přijmou na oplátku požehnání!

Někteří lidé si ukládají peníze na spořicí účet a vyjednávají se svou bankou, aby jim dala co nejvyšší úrok – chtějí své finance maximálním možným způsobem zhodnotit.

Možná namítnete: „Bůh ale přece není banka.“

Máte naprostou pravdu. Pán nám ve skutečnosti dává mnohem vyšší úrok, než jakýkoli pozemský finanční ústav!

OVOCE VĚRNOSTI

Předpokládám, že víte, že váš nebeský Otec touží po tom, abyste byli po všech stránkách úspěšní – duchovně, fyzicky i finančně.

Připomeňme si slova apoštola Jana určená jeho křesťanskému příteli Gaiovi: „Milovaný, modlím se, abys ve všem prospíval a byl zdravý, tak jako prospívá tvá duše.“ (3. Janův 1,2)

To je velice silný verš. Ještě lépe mu ale porozumíme, budeme-li ve čtení Janova listu pokračovat: „Neboť jsem se velice zaradoval, když přicházeli bratři a vydávali svědectví o tom, že stojíš v pravdě, a o tom, jak chodíš v pravdě. Nemám větší radost, než když slyším, že mé děti chodí v pravdě.“ (3. Janův 1,3-4)

Věrnost je magnetem, který přitahuje Boží požehnání. Apoštol Pavel řekl věřícím v Galácii: „V činění dobra neochabujme; nezemlíme-li, budeme ve svůj čas žnout.“ (Galatským 6,9)

Jan ve svém listu chválí Pánova služebníka Gaia za to, že chodí v pravdě – v tomto muži přebývalo Boží slovo. A dodává: „Milovaný, věrně činíš ve všem, co konáš pro bratry, a zvláště pro cizí.“ (3. Janův 1,5)

Lidská poslušnost Božímu slovu a skutečnost, že zaséval do životů druhých lidí, vypůsobily ovoce hojnosti ve všech oblastech jeho života.

Jan mu jinými slovy říkal: „Gaie, slyšel jsem o tom, jak ses postaral o své přátele a obětavě jim sloužil. Proto máš právo očekávat, že tě Bůh na oplátku bohatě požehná.“

Jak úžasný vzor pro nás!

ODMĚNA ZA ŠTĚDROST

Jednou z mých oblíbených kapitol Nové smlouvy je Filipským 4. Apoštol Pavel nás v ní vybízí:

• **Radovat se.** „Radujte se v Pánu vždycky, znovu řeknu: radujte se!“ (Filipským 4,4)

• **Být mírní.** „Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko“ (v. 5)

• **Být vděční.** „O nic nebudte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním“ (v. 6)

• **Dovolit Božimu pokoji, aby nás střežil.** „A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši“ (v. 7)

• **Správně přemýšlet.** „Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, co je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála“ (v. 8)

To by mělo stačit k tomu, abychom začali křičet „Haleluja!“ Potom se ale Pavel vyjadřuje ke dvěma zásadním otázkám: (1.) bohatství a chudobě a (2.) dávání a přijímání.

Apoštol křesťanům z Filip říká: „Naučil jsem se být spokojen s tím, co mám.“ (v. 11)

Slovo „spokojen“ zde v tomto kontextu znamená „být nezávislý na vnějších okolnostech díky tomu, co je uvnitř našeho srdce a duše“. Naučil se důvěřovat Božimu duchu a jeho vnitřnímu hlasu, a ne vnější viditelné situaci.

Přátelé, stejný postoj musíme převzít a plně uchopit, chceme-li správně porozumět zákonu setby a sklizně. Když se na život začneme dívat touto optikou, nebudeme ochabovat v činění dobra.

Pavel pokračuje: „Umím se uskromnit (pokořit) a umím mít i nadbytek. Do všeho jsem zasvěcen: být sytý i hladový, mít nadbytek i nedostatek“ (v. 12)

Bez ohledu na momentální situaci apoštol nikdy nezapomínal na to, komu patří.

Pro Pavla nebylo podstatné, zda momentálně přijímá materiální požehnání nebo ne. Věděl, že jeho skutečným zdrojem je Bůh.

Proto mohl prohlásit: „Všecko mohu v tom, který mne posiluje“ (v. 13)

Následně poděkoval filipským křesťanům za jejich účast v jeho tísni a pokračoval slovy: „Víte i vy, Filipští, že se v počátcích evangelia, když jsem vyšel z Makedonie, se mnou žádný sbor nepodílel v přijímání a vydání, jen vy jediní“ (v. 15)

Mluvil o době, kdy měl naléhavé potřeby a oni mu opakovaně poslali do Tesaloniky sbírku. Následně připojil Bohem inspirovaná slova: „Ne že bych toužil po daru, ale toužím po ovoci, které se hromadí na váš účet“ (v. 17)

Jinými slovy jim Pavel říkal: „Toužil jsem po spasených duších a proměněných životech lidí. Vy jste mi poslali sbírku ne proto, že jsem neměl co jíst a co si obléknout, ale proto, že jste mě chtěli uvolnit ke kázání evangelia. Abych to mohl dělat, musely být naplněny také mé osobní potřeby.“

Komu jsou v těchto verších připisovány zásluhy? Tomu, kdo dává! (v. 17)

Nakonec Pavel vysvětlil, že jejich dary byly rozmnoženy a že on sám je „plně zaopatřen“ díky jejich „příjemné vůni, oběti vítané, Bohu milé.“ (v. 18)

Dodává, že pro ně Pán teď udělá totéž, co oni udělali pro Pavla. „Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši“ (v. 19)

Dobré věci, které vkládáte do životů druhých lidí, vám Bůh navrátí a požehná jimi i váš život. Písmo prohlašuje, že „každý, kdo vykoná něco dobrého, vezme za to odměnu od Pána, ať je to otrok nebo svobodný.“ (Efezským 6,8)

Lepší zaslíbení nenajdete!

UVOLNĚTE POŽEHNÁNÍ!

Zas a znovu slyším lidi citovat verš „Můj Bůh naplní každou vaši potřebu“, aniž by rozuměli jeho pravému významu. Můžete tato slova vyznávat a utvrzovat se v nich třeba tisíckrát – dokud však neuvolníte požehnání zaséváním do služby evangelia, Pán zůstane nečinný.

Dovolte mi vás povzbudit k tomu, abyste si Pavlova slova četli tak dlouho, než prostoupí celé vaše nitro. Jsou klíčem, který odemýká Boží požehnání.

Náš sbor zasévá finance na misi a žehná různým službám hned ze dvou důvodů: Pán díky tomu naplňuje jejich potřeby, ale žehná díky tomu i nám. Pokud si lidé drží to, co mají, a podle instrukcí Božího slova to neuvolní (osobně i jako místní církve), zůstanou stát na místě a začnou stagnovat.

BOHATSTVÍ HŘÍŠNÝCH

Když na toto téma hovořím, vždy se mě někdo zeptá: „A co člověk, který vůbec nežije pro Boha, a přesto si užívá obrovskou hojnost?“ Takového tazatele odkazují na první Davidův Žalm: „Blahoslavený je muž, který nežije podle rady ničemů, na cestě hříšníků se nezastaví a v zasedání posměvačů neusedne, ale oblíbil si Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Bude jako strom zasazený u přívodů vody, který ve svůj čas přináší ovoce a listí mu neopadá a vše, co dělá, se daří. Ne tak ničemové. Ti jsou jako plevy odvívané větrem. Proto ničemové na soudu neobstojí, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých. Cestu spravedlivých totiž Hospodin zná, cesta ničemů se ztrácí“ (Žalm 1,1-6).

Nechci plýtvat časem a energií a zabývat se tím, co dělají bezbožní. Ti se totiž dostali do slepé uličky. Na každého jednou dojde. Bůh říká: „Nestarej se o bezbožné. Jsou zatraceni, jejich zdánlivá hojnost se brzy obrátí vniveč.“

Když zasejete do dobré půdy (Boží půdy), přijde čas vaší sklizně a budete sklízet bez ustání.

DEN ZÚCTOVÁNÍ

Ani nevím, jak jsem se ocitl na seznamu příjemců pošty rozhlasového kazatele, který brojil proti „kazatelům víry“ a lidem, kteří věří, že Bůh chce, aby jeho děti prosperovaly – dokonce na to téma vydal celou brožuru. Přesto mi následně poslal dopis, v němž stálo: „Prosíme, abyste na modlitbách zvažil možnost poslat nám dvacet dolarů. Jinak budeme muset z finančních důvodů ukončit vysílání.“

Proč bych měl zasévat do služby, která nevěří na princip zasévání a sklizně? Ještě neuvěřitelnější bylo, že zmíněný rozhlasový kazatel sám žil extravagantním životním stylem – dokonce létal soukromým tryskáčem! Evidentně si nepřál, aby prosperoval nikdo kromě něj samého. Přijde však den zúčtování.

Církví se bohužel plazivě rozšířilo přesvědčení, že máme dávat, aniž bychom očekávali, že Bůh na oplátku udělá něco pro nás. Náš nebeský Otec na to ale má diametrálně odlišný pohled. Říká: „Jestliže ochotně dáš, doplním ti tvé sklady. Je totiž tak málo lidí jako ty,

kteří jsou ochotni podporovat mé dílo.“

Pamatujme: „Kdo dává chudým, nebude mít nozi.“ (Příslóvi 28,27)

JEDNEJTE NA ZÁKLADĚ VAŠÍ VÍRY

Věřím tomu, že Pán chce žehnat celému Kristovu tělu. Budete-li pečlivě číst knihu Skutků, všimnete si, že první věřící prodávali své majetky a dávali těm, kdo měli nějakou potřebu, aby církev byla zaopatřená a silná. (Skutky 2,44-45)

Uvědomujete si, co to znamená? V důsledku jejich obětavého dávání měl každý člen církve střechu nad hlavou a měl co jíst a co si obléknout, zatímco společně hlásali dobrou zprávu.

Byla to názorná demonstrace principu setby a sklizně, zrcadlící slova žalmisty: „Byl jsem mladý a teď jsem starý, ale neviděl jsem spravedlivého, který by byl opuštěn a jehož potomstvo by žebralo o chléb.“ (Žalm 37,25)

První křesťané se ve všem sdíleli, společně uctívali Boha a v důsledku toho se těšili přízni všech lidí, zatímco „Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli zachraňováni.“ (Skutky 2,47)

Když dáte Bohu sami sebe a vstoupíte do postoje štědrosti, Bůh váš postoj uvidí a uslyší. Tehdy vás zahrne sklizní, která překoná veškeré vaše představy.

MÁLO, NEBO HODNĚ?

Není důležité jen co zasejete, ale zároveň i jak to uděláte.

Líbí se mi slova Johna Bunyana, autora věhlasné *Cesty poutníka*, který napsal: „Byl muž, bláznem ho nazývali žel; čím víc dával, tím víc měl.“

To je absolutně biblické – čím víc budete dávat, tím víc budete mít!

Dovolu mi na tomto místě připomenout důležitou pasáž Písma: „Toto však vězte: Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet; a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. Každý ať dá, jak si předsevzal v srdci, ne se zármutkem nebo z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh. A Bůh je mocen rozhojnit při vás každý dar milosti, abyste měli vždycky ve všem úplný dostatek a měli hojnost pro každý dobrý skutek, jak je napsáno: ‚Rozsypal a dal nuzným, jeho spravedlnost zůstává na věčnost. Ten, který poskytuje semeno rozsévajícímu a chléb k jídlu, opatří a rozmnoží vaši setbu a dá vyrůst plodům vaší spravedlnosti‘“ (2. Korintským 9,6-10).

Většina lidí se v této pasáži soustředí na slova: „Každý ať dá, jak si předsevzal v srdci.“ Neradi se zastavují u verše, ve kterém Pán říká: „Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet.“

Není možné ignorovat Boží principy. Přesto to řada dobrých křesťanů dělá.

Bez problémů můžeme citovat verše, které deklarují: „Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn“ (Římanům 10,9). Nebo: „Těm však, kteří ho (Ježíše) přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.“ (Jan 1,12)

Jakmile ale začneme učit, že když budete podle Božího plánu dávat, měli byste očekávat, že přijmete jeho požehnání, označí nás za heretiky.

Nedal snad Bůh svého Syna s vírou, že jej lidé přijmou a navrátí se do Boží rodiny? Bůh dal, aby dostal – a Bible říká, že máme jednat stejně jako on. „Napodobujte tedy Boha jako milované děti.“ (Efezským 5,1)

Chceme-li se podobat Bohu, musíme jednat tak jako on.

Bůh tak miloval svět, že dal – v očekávání, že přijme sklizeň!

CO BUDETE SKLÍZET?

Zákon setby a sklizně platí univerzálně – vztahuje se jak na obrácené lidi, tak i na hříšníky.

Apoštol Pavel to vysvětluje takto: „Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své tělo, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný.“ (Galatským 6,7-8)

Pokud si myslíte, že se toto vyučování týká jen peněz, udělali jste si mylný závěr. Tento verš nám říká, že budeme-li zasévat pouze pro osobní užitek a tělesné žádosti, budeme sklízet zkázu. Důležitý je náš postoj.

Přestaňte s výmluvami, proč nechodíte v plné míře hojnosti našeho milujícího štědrého Boha. Začněte v Duchu zasévat a připravte se na sklizeň věčného života.

ZÁZRAČNÝ POTENCIÁL SETBY | 3. část

Když otevřete svou Bibli, ponoříte se do veršů Písma a začnete v nich pátrat, dokážete jako archeologové objevit skryté poklady. Stalo se mi to už nespočetněkrát.

Jedním z největších drahokamů, jaký jsem kdy objevil, je skutečnost, že pravda Božího slova se vztahuje na našeho ducha, duši i tělo. Nejen na jednu či dvě dimenze našich životů, ale na všechny tři! Každý výklad Písma, který Boží slovo neaplikuje na všechny životní oblasti, není správný – jedná se o chybnou interpretaci Bible.

Vše, co se děje v duchovní oblasti, určuje i přirozenou oblast – je-li něco pravdou v duchu, musí to být pravdou i v těle.

Slyšel jsem křesťany říkat: „Jistě, duchovně jsem uzdraven, ale ne fyzicky. To nastane až na onom světě!“

Není mi jasné, jak chce někdo takovou teorii podložit Božím slovem. Není to nic než lidské dogma.

Zde je další otázka, kterou mi lidé často kladou: „Pastore, znám tolik dobrých lidí, kteří jsou nemocní a trpí. Zjevně nechodí ve víře do té míry, jaká jim je dostupná. Proč?“

To je přirozená otázka, na kterou ovšem existuje nadpřirozená odpověď.

Jestliže vlastníte hojnou setbu, může vaše budoucí zaopatření začít tím, co dnes držíte v ruce. Je to zázračný proces!

VYKROČTE JIŽ DNES!

Proč lidé selhávají v chození v uzdravení, materiální hojnosti, pokoji mysli a dalších požehnáních, která nám Kristus již vydobyl? Především si musíme uvědomit, že zítřejší sklizeň začíná tím, co máme v ruce právě teď. Naše semeno musí být zaseto do úrodné půdy.

Nemohu měsíc nebo rok čekat a až potom začít věřit Bohu ohledně nějaké specifické věci. Musím mít víru a očekávání právě teď a již dnes na základě nich také jednat!

Většina lidí dělá tu chybu, že čeká až do chvíle, kdy jim problémy začnou přerůstat přes hlavu. Teprve tehdy začnou volat k Bohu – až tehdy začnou uplatňovat svou víru. Z jejich chování je zřejmé, že nemají absolutní důvěru v Boží jednání. Jen křičí o milost a jejich zoufalé volání vyjadřuje spíše strach než víru.

Pamatujme: strach Bohem nepohne – udělá to jen víra!

Jeden muž byl tři týdny bez práce, když vtom náhle zpanikařil, protože si uvědomil, že musí do sedmi dní odeslat hypoteční splátku za dům. Počátkem čtvrtého týdne tedy začal hledat práci s modlitbou, ve které si Bohu postěžoval: „Proč se mi to děje, Bože? Proč? Prosim, musíš mi pomoci. Pomoz mi!“

Muž neměl začít věřit Bohu čtvrtý týden, ale hned první!

TEĎ JE TEN ČAS!

Nečekejte, až přijde krize, abyste začali věřit Bohu a jednali na základě jeho Slova.

To, co máte již teď, má potenciál přinést obrovskou úrodu.

Začněte zasívat právě teď – zavolejte někomu, udělejte si na někoho čas a potěšte ho svou návštěvou, zasejte finanční dar! Váš fyzický skutek nechá vzklíčit semeno ve vašem nitru a duchu. Tyto oblasti jsou spolu neoddělitelně spjaty. Budete-li váhat a ztrácet čas, ohrozíte tím svou budoucnost.

Jestliže putujete životem s postojem: „Počkám, až vůči mně někdo bude přátelský a teprve potom mu to oplatím,“ převzali jste světský pohled na věc a strávíte mnoho osamělých let divením se, proč se s vámi nikdo nechce kamarádit.

Staňte se „člověkem dneška“.

Začněte říkat: „Mé zítřejší zaopatření je v semenu, které uvolňuji právě teď.“

Nejsou to prázdná slova! Vycházejí z Božího věčného principu!

CO VIDÍTE?

Řešení vašeho problému je možná blíže, než si myslíte. S dětskou důvěrou obalte svou víru okolo své setby a svou setbu okolo své potřeby.

Boží zákon setby a sklizně je fyzickou pravdou ustanovenou prostřednictvím duchovního principu.

Od Genesis až po Zjevení zjišťujeme, že se v přirozené oblasti neprojevuje nic, co by předem nebylo ustanoveno v oblasti duchovní. Jestliže něco neexistuje v *neviditelné* oblasti, neprojev se to ani ve *viditelné*.

Na místě zvaném Dótan obklíčila proroka Elišu početná armáda, připravená na zteč. Jeho strachy rozechvělý služebník se ho zeptal: „Ach, můj pane, co budeme dělat?“ (2. Královská 6,15)

Eliša mu odpověděl: „*Neboj se, protože s námi jich je víc než s nimi.*“ (v. 16) Potom se prorok modlil: „*Hospodine, otevři jeho oči, ať vidí.*“ (v. 17)

Když se služebníkovi otevřely oči, uviděl okolní pohoří plné koní a ohnivých vozů Pánovy armády – všude okolo Eliši uviděl Boží oheň (viz v. 17)

Co způsobilo tak dramatickou změnu? Jen se mu otevřely duchovní oči! Poprvé v životě jasně uviděl Boží bojové síly – anděly a Pánovu armádu v plné zbroji!

Boží armáda se náhle nezjevila až po Elišově modlitbě jen proto, že se pak otevřely služebnickovy oči. Byla tam celou tu dobu!

V Nové smlouvě nám apoštol Pavel říká: „*Nehledíme na věci viditelné, ale na neviditelné; neboť viditelné věci jsou dočasné, neviditelné však věčné.*“ (2. Korintským 4,18)

A CO NAŠE POTŘEBY?

Ačkoliv princip zasévání a sklizně je *fyzickou záležitostí*, ustanovil ji sám Bůh a jedná se tedy o duchovní princip – věčný koloběh uvedený do chodu samým Stvořitelem.

Musíme si také uvědomit, že samotné *potřeby* sklizeň nezpůsobí. Někteří lidé zasejí, teprve když jsou polapeni do spárů zoufalé situace. Naléhavá potřeba nás ale nekvalifikuje ke sklizni. Kdyby to tak bylo, z Indie by se stala jedna z nejpožehnanějších zemí světa a při pohledu na africké hladomory bychom začali očekávat sklizeň v Etiopii či Súdánu.

Prosím, nerozumějte mi špatně – není hříchem mít nějakou potřebu. Podle Božího slova je však ohavností nechat to jen tak a nic s tím nedělat.

Bible prohlašuje: „*Kdo tedy umí činit dobré, ale nečiní, má hřích.*“ (Jakub 4,17)

Možná se právě vy stanete semenem přinášejícím život lidem, kteří ztratili veškerou naději. Boží slovo zaslubuje: „*Poskytneš-li ze svého hladovému a strádajícího nasytíš, v temnotě vyjde tvé světlo a tvůj soumrak bude jako poledne. A Hospodin tě povede ustavičně, nasytí tvou duši i na vyprahlých místech a dodá svěžestí tvým kostem. Budeš jako zavlažovaná zahrada a jako vodní zdroj, jehož voda nebude vysychat.*“ (Izajáš 58,10-11)

Pamatujme, že jen Bůh dokáže proměnit temnotu noci v jasný den.

NA ČÍ STRANĚ JE ZODPOVĚDNOST?

To, kým jsem dnes a kým budu zítra, závisí na tom, co zasévám, a z toho plynoucí přijímané sklizni. Můj život určuje to, co rozdávám, a co dovoluji, aby bylo zaseto do mě.

- Nemohu přenášet zodpovědnost na společnost.
- Nemohu přenášet zodpovědnost na vládu nebo ekonomiku země.
- Nemohu přenášet zodpovědnost na své rodiče nebo sourozence.

- Nemohu přenášet zodpovědnost na Kristovo tělo.

Vzpomínám na jednoho mladíka v naší skupině mládeže, který měl mimořádný talent na to, dostávat se do potíží. Kdykoliv něco provedl, tvrdil, že to není jeho vina. O žádném člověku nedokázal promluvit laskavě, na všechny si trvale stěžoval a vinil je ze svých problémů. Poté, co jsem se mu opakovaně snažil po dobrém domluvit, jsem si ho nakonec zavolal stranou a řekl mu: „Mladý muži, jestli nezměníš své chování a svůj negativismus, koleduješ si o pořádný průšvih!“

„Co tím chcete říct?“ reagoval příkře.

Odpověděl jsem: „Jestliže nepoprosíš Pána, aby změnil tvého ducha, nemůžeš dál zůstat v této skupině, protože jediné, co děláš, je, že stále jen svaluješ vinu na ostatní. Nejsi ochotný převzít zodpovědnost za svůj život.“

Modlil jsem se, aby si skrze má slova Pán získal jeho pozornost.

Víte, tento mladík zaséval do svého okolí jen samé zmatky a chaos. Obával jsem se devastující sklizně, kterou mohla jeho setba způsobit.

TŘI DRUHY SETBY

K zasévání a sklizni patří mnohem více, než pasivní sezení v církevní lavici a vhažování peněz do sbírky. Uvedu tři příklady:

1. Modlitba je setba.

Když s Pánem mluvíme o samotě z hloubi naší nejniternější bytosti, zaséváme tím do jeho království.

Modlíme se ze dvou důvodů: 1. abychom uctívali Otce a měli s ním společenství a 2. abychom Pána žádali o naplnění našich potřeb. Díky Bohu, že modlitba není jednosměrná konverzace. Bůh k nám mluví a odpovídá na naše modlitby. Celý proces je založený na principu setby a sklizně.

Bůh vyhlašuje: „Bude ke mně volat a já mu odpovím.“ (Žalm 91,15)

Ježíš během svého kázání na hoře řekl: „Když ty se modlíš, vejdi do svého pokoje, zavři za sebou dveře a pomodli se k svému Otci, který je v skrytu, a tvůj Otec, který vidí v skrytu, ti odplatí zjevně.“ (Matouš 6,6)

2. Studium Božího slova je setba.

Není možné, abyste investovali čas do rozjímání nad Božím slovem a nezažili ve svém životě sklizeň.

Vše, co do sebe vkládáme – dobré či zlé – přináší výsledky. Proto David říká: „V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.“ (Žalm 119,11 – BK)

Jestliže zápasíte s pokušením a hříchem, nesnažte se vyhledat nějakého duchovního velikána, který by převzal autoritu nad zlým duchem. Vaše odpověď je nadosah – tak blízko, jako vaše Bible.

Začněte do svého nitra nasávat Písmo – slovo za slovem, verš za veršem, kapitolu za kapitolou. Vkládáte do sebe semeno, které vzklíčí, a vyraší v slavnou sklizeň.

Bůh vám dává toto přikázání následované zaslíbením: „Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Budeš nad ním rozjímat

ve dne i v noci, abys zachovával a konal všechno, co je v něm zapsáno, protože tehdy dosáhneš na své cestě úspěchu a tehdy budeš rozumně jednat.“ (Jozue 1,8)

3. Sdílení vaší víry je setba.

Kdykoliv s někým sdělíte Ježíšovu lásku, činíte duchovní vklad do jejich – i svého – života!

Všichni jsme pracovníci na Božím poli a Bůh od nás očekává věrnost. Pavel vykonával dílo evangelisty a v místních církvích byli vedoucí, jako Apollos, kteří vyučovali lidi, jež se prostřednictvím Pavlovy služby obraceli. Proto píše: „... jak každému dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zalil, ale Bůh dával růst“ (1. Korintským 3,5-6). A dodává: „Ten, kdo sází, i ten, kdo zalévá, jsou jedno, každý však dostane svou vlastní mzdu podle své námahy.“ (1. Korintským 3,8)

NEVZDÁVEJTE SE!

Jistá žena mi nedávno řekla: „Už šest měsíců svědčím své sousedce, ale ona neprojevuje sebemenší zájem. Jsem z toho unavená. Je to, jako bych mluvila do větru. Chystám se to zabalit!“

Možná se i vy právě nacházíte v podobné situaci.

Musíte se však na věci podívat z jiné perspektivy. Vaše slova ve skutečnosti nejsou marná – jste uprostřed Boží vůle, protože zaséváte.

Co nám říká Pavel? „V činnosti dobra neochabujme; nezemdlíme-li, budeme ve svůj čas žnout.“ (Galatským 6,9)

Stejně jako dítě se nenarodí v okamžiku početí, každé zaseté semínko potřebuje určitý čas, než vzklíčí. Přichází ale čas sklizně!

Nikdy nepropadněte frustraci a únavě a nepřestaňte dávat svůj čas, nadání, finance a energii, dokonce i pokud se vám bude zdát, že veškeré vaše úsilí je zbytečné a přichází vniveč. Podle Božího slova je vše, co jste zaseti, živé. Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno, které padlo do země, nezemře, zůstává samo. Zemře-li však, přináší mnohý užitek.“ (Jan 12,24)

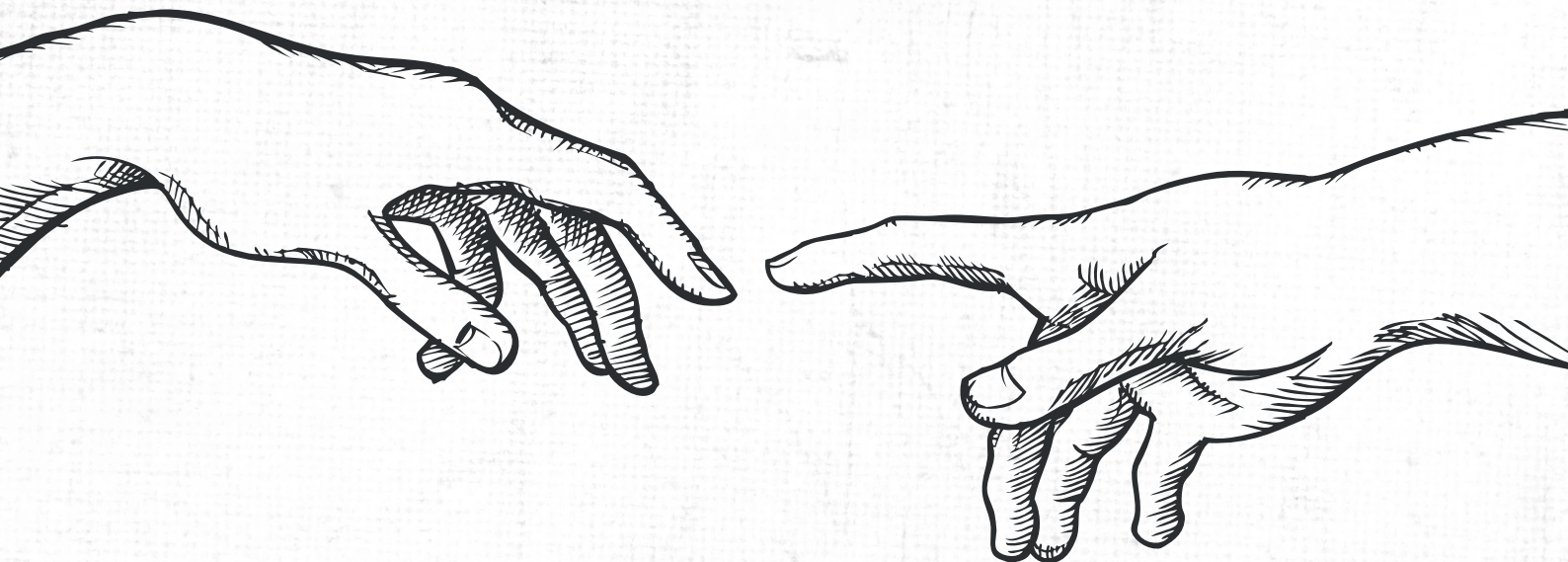
Sdílet se s ostatními o Kristu patří k práci na velké sklizni, o níž Ježíš tak často hovořil. Svým učedníkům řekl: „Žeň je velká, dělníků je však málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Matouš 9,37-38)

To mluvil o vás a o mně!

RICK THOMAS je hlavním pastorem sboru Abundant Life Christian Centre (Křesťanské centrum hojného života) v Margate na Floridě. Je mezinárodně uznávaným pastorem, učitelem a konferenčním řečníkem.

Článek je výtažkem z knihy Ricka Thomase *Význačná setba – věčná sklizeň* (© 2005). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

PŘEKÁŽKY ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ (4) NEDOSTATEK OSOBNÍ INTEGRITY

*V posledních vydáních tohoto magazínu jsme se zabývali tématem **Překážek života v Království**. Mimo jiné jsme se dotkli problematiky kulturních vlivů světa a zabývali se tělesností. V dnešním, čtvrtém, pokračování vyučovací série se budeme zabývat důležitým tématem týkajícím se každého křesťana – tématem **OSOBNÍ INTEGRITY**. Podle mého názoru jde o klíčový faktor naší snahy přiblížit ostatním lidem Krista – jak uvnitř církve, tak i mimo ni, při našem svědectví světu. Čtěte pozorně a s modlitbou. Buďte opravdovými svědky pro Ježíše!*

H. Maurice Lednický

Osobní integrita je podle mého názoru jednou z klíčových vlastností každého dobrého křesťana. Jednoduchá definice osobní integrity zní: „Dělám, co je správné, protože je to správné, a to nejen před lidmi nebo ve zvláštních případech, ale neustále – ve veřejném životě i v soukromí, venku i doma, když se někdo dívá, i když se nikdo nedívá.“ Lidé, kterým osobní integrita chybí, dělají Božímu království ostudu a způsobují mu nemalou újmu. Je dobře známo, že lidé pohybující se ve vysokých politických kruzích jsou často zkorumpovaní a nečestným, nepoctivým způsobem zneužívají svou moc. Lidé nad tím často jen mávnou rukou, že takhle už to v politice chodí. Jestliže se však necharakterně chová člověk, který má reprezentovat Ježíše Krista, zanechá to v nevěřících i v dosud neukotvených křesťanech nesmazatelný negativní dojem.

„Je daleko lepší žít svatým životem než o svatosti jen mluvit. Majáky nemusí zvonit na zvonce ani střílet z děl, aby si jich lidé všimli – stačí, když svítí.“
Dwight L. Moody

1. VŠE ZAČÍNÁ UVNITŘ ČLOVĚKA – SEBEOSPRAVEDLŇOVÁNÍM ZLÉHO CHOVÁNÍ

Smutným příkladem člověka, který selhal ve zkoušce osobní integrity, je Elišův služebník Gecházi. Naamán po svém uzdravení trval na tom, že Elišu zahrne dary, ale prorok odmítl cokoliv přijmout (viz 2. Královská 5). Gecházi jejich rozmluvu zaslechl a roz-

hodl se, že za Naamánem později soukromě zajde a vyžádá si od něj nějaké dary pro sebe. Naamán koneckonců plánoval Elišu obdarovat – a nepochybně si to mohl dovolit. Nemůže tedy přece být nic špatného na tom přivlastnit si část jeho věcí! Všimněte si, jaký měl jeho zlý plán postupný vývoj.

1. Sebeospravedlňování vlastních zlých činů

2. Královská 5,20-21

2. Neupřímnost vůči Nátanovi

2. Královská 5,22

3. Pokus zakrýt své činy

2. Královská 5,24

4. Neupřímnost vůči Elišovi

2. Královská 5,25-26

5. Trest – malomocenství

2. Královská 5,27

Gecházi chtěl shrábnout odměnu za něco, co ve skutečnosti udělal Bůh. Podobné snahy ospravedlnit se, polopravdy a výmluvy slýcháme i v dnešní době, kdykoliv lidé překračují pravdu Božího slova:

„Bůh přece touží žehnat svým dětem a zahrnovat je hojností pozemských statků.“

„Jestliže se nepostarám sám o sebe, nikdo jiný se o mě nepostará.“

To se samozřejmě netýká jen peněz a hmotných statků (majetku). Král David se snažil ospravedlnit si svůj hřích poté, co s Uriášo-

vou manželkou Bat-šebou spáchal cizoložství (2. Samuelova 11). K jeho dobru však nutno dodat, že když prorok Nátan konfrontoval Davida a ukázal mu hloubku jeho hříchu vůči Bohu, učinil David upřímné pokání (2. Samuelova 12). Davidově osobní lítosti plně porozumíme, když si přečteme Žalm 51, který je modlitbou jeho upřímného pokání z „*hříchu proti Bohu*“.

Když se v Písmu vrátíme ještě více nazpět, uvidíme, jak se snaží ospravedlnit Adam – podobně jako Eva, Kain nebo král Saul. V průběhu celé historie se to opakovalo ještě mnohokrát. Moderní psychologie tento rozšířený jev nazývá kompartmentalizace, což znamená, že si člověk ve svém životě vyčlení jeden segment svého chování – diametrálně odlišný od běžného standardu chování – a hledá způsoby, jak si své vybočující chování ospravedlnit. Jestliže některý spoluvěřící člověku jeho abnormální chování na základě Božího slova vytkne, často následuje hněv a odpor. Proběhne totiž odhalení jeho skryté viny.

Často používanou obhajobou bývá argument, že „Bible se o tom nezmiňuje“. Lidé si tímto výrokem snaží obhájit, že danou věc (drogy, tabák, apod.) Písmo vysloveně nezakazuje. Nebo namítnou, že „to přece není horší než _____“. Snaží se ospravedlnit tím, že se srovnávají se skutky druhých lidí. Nebo řeknou, že „je z toho nikdy nikdo neusvědčil,“ čímž přicházejí s vlastní definicí dobra a zla. Anebo někdo prohlásí: „Není možné zalbit se všem, proto jsem se rozhodl, že prostě budu sám sebou.“ To ale není nic jiného než snaha zprostit se vlastní viny přesměrováním pozornosti na postoje ostatních.

ŽIVOTNÍ LEKCE

Božímu království nejlépe posloužíme, budeme-li žít pokorně a s vědomím, že naše spravedlnost nespočívá v ničem jiném než ve víře v Ježíše Krista, který nás vykoupil. Ty nejvleklejší a nejúpornější duchovní bitvy probíhají v našich myslích a srdcích, na něž trvale útočí myšlenky o vlastní spravedlnosti. Proto si musíme mysl opásat neměnnou pravdou věčného Božího slova. Lepší a přesnější měřítko božské dokonalé pravdy neexistuje.

2. PORUŠOVÁNÍ PRINCIPŮ – BYŤ V DROBNOSTECH

Rád s mladými pastory mluvím na téma krádeží „kancelářských sponek“ a „poštovních známek“. Pokaždé si tím získám jejich pozornost. Tento přírůbek používám pro ilustraci toho, že je důležité držet se za všech okolností daných principů, a to i v nejmenších věcech.

Porušit princip – bez ohledu na jeho míru – znamená porušit princip. Bible hovoří jasně: „*Nebudeš krást!*“ (Exodus 20,15). Je s tímto přikázáním spjata nějaká minimální finanční hodnota kradené věci, od níž se již jedná o krádež? Musíte vyloupit banku, aby se z vás stal zloděj? Rozhodně ne! Jestliže tedy ukradnete „kancelářskou sponku“ nebo „poštovní známku“, porušili jste Boží slovo a překročili jeho princip. Totéž platí o nepoctivosti (nečestnosti). Desatero přikázání ji popisuje slovy „*vydávat falešné svědectví*“ (Exodus 20,16). Někdy více sdělíte tím, co neřeknete, než tím, co řeknete. Trochu zamlžit pravdu, protože se vám to hodí do krá-

mu’, nebo někoho uvést v omyl tím, že mu řeknete jen část pravdy, se může zdát být neškodné. Ve skutečnosti by se dalo říct, že se tím vyhnete obtížné situaci a že na tom nemůže být nic zlého. Nebyla to přece vysloveně „lež“. Otázkou však zůstává, zda jste neporušili princip čestného přístupu tím, že jste někoho uvedli v omyl tím, co jste řekli, nebo tím, co jste neřekli.

Dobro je dobro a zlo je zlo! Účel nesvětí prostředky. Dělat zlé věci pro dosažení dobrého cíle není pro Boha nikdy přijatelné.

Na rozdíl od viditelných věcí je vždy složitější posoudit věci skrývající se hluboko uvnitř lidského srdce. Člověk si v sobě může pěstovat zášť a neodpuštění vůči člověku, který mu ublížil. Nahlas nic neřekne a o daném incidentu se ani slovem nezminí. Navenek se k němu chová s respektem a laskavě – vnitřně mu ale nedokáže danou věc odpustit. Ostatní si toho možná ani nevšimnou, přesto však člověk v srdci překročil jeden ze základních biblických principů. Zamýšleli jste se někdy poctivě nad slovy modlitby, kterou Ježíš učil své učedníky, „*a odpusť nám naše viny, jako jsme i my odpustili těm, kdo se provinili proti nám*“ (Matouš 6,12)? Často odříkáváme z paměti modlitbu Páně, která je vzorem pro naše modlitby. Zajímavé je, že ihned poté, co Ježíš vzorovou modlitbu dořekl, vrátil se ještě jednou k tématu odpuštění a rozvedl tu část modlitby, která se jej týká. „*Neboť jestliže odpustíte lidem jejich provinění, odpustí vám nebeský Otec i vám. Jestliže však lidem jejich provinění neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše provinění*“ (Matouš 6,14-15).

Nebyla to jediná příležitost, kdy se Pán ve vyučování svých učedníků zaměřil na téma odpuštění. V Matouš 18 v odpovědi na Petrovu otázku, zda má svému bratru odpustit i sedmkrát, Pán řekl: „*Ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát*“ (Matouš 18,22). Pokračoval podobenstvím (jednoduchou ilustrací z každodenního života, jejímž záměrem bylo vysvětlit či objasnit nějakou duchovní pravdu) o muži, kterému byl odpuštěn obrovský dluh (tak vysoký, že jej nedokázal splatit). V kontrastu s tím muž, jemuž bylo tolik odpuštěno, nedokázal svému spolupracovníkovi odpustit malý dluh a nechal jej uvrhnout do vězení. Král nakonec muze neochotného projevit stejné odpuštění, jaké sám přijal, uvrhl do žaláře, dokud nesplatil celý svůj dluh. Ježíš vše shrnul slovy: „*Tak i můj nebeský Otec učiní vám, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru jeho přestoupení*“ (Matouš 18,35). Správný závěr, který bychom si z toho měli vyvodit, je, že tento princip není vůbec zanedbatelný, neboť se týká samotné podstaty Božího vykupitelského plánu. Přesto se zdá, že tento mimořádně důležitý princip řada lidí zcela ignoruje. Mnoho křesťanů ve svém životě nedosahuje úrovně potenciálu, jaký jim byl zaslíbený, protože jsou v zajetí ducha neodpuštění. Opečovávají si ho, jako by snad šlo o požehnání, i když se jedná o smrtící virus.

Písmo nás vybízí k tomu, abychom pokaždé, když přijímáme Večeři Páně, „*zkoumali sami sebe*“ (1. Korintským 11,28), dříve, než přijmeme chléb a víno. Sebezpytování v okamžiku, kdy si připomínáme vysokou cenu, kterou Kristus zaplatil za naše hříchy, má na nás očistný a posvěcující vliv. Ve světle Boží dokonalosti a svatosti je zjeveno i to nejmenší porušení našeho spojení s Otcem (skrže našeho Spasitele). Nic nezůstane skryté ve chvíli, kdy člověk s pokorným srdcem pokleká před křížem. Právě z toho důvodu byla Večeře Páně ustanovena – aby věřící pravidelně přicházeli k Pánovu stolu a s vděčností si připomínali ono veliké požehnání odpuštění ze strany svatého Boha.

ŽIVOTNÍ LEKCE

Biblické principy jsou neměnné. Jako pro Boží děti je pro nás zá-

vazné usilovně se snažit být poslušni všemu, co nám Bůh říká. Abychom byli dobrým svědectvím pro nevěřící, musíme se chovat předvídatelně a ukázněně. Kým jsme v Kristu a jak každý den žijeme, poznají skrze principy zjevované Všemohoucím pro dobro a požehnání jeho vykoupeného stvoření.

3. VNÍMÁNÍ SEBE SAMA JAKO NĚKOGO, KDO MÁ VÝJIMKU Z BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

Vládní a společenské zákony bývají často reakcí na činy někoho, kdo porušil nepsaný standard národa či města. Lidé často hledají v existujících zákonech díry a snaží se je obcházet. Proto vznikají další a další regulace, zákony a dodatky, které se tomu snaží zamezit, až míra regulace překročí hranice osobních svobod. To vše jen proto, že si někdo myslel, že je výjimkou, na níž se existující zákony nevztahují. U Boha je to však jinak. Boží principy a zákony – standardy jím očekávaného chování jeho dětí – se nikdy nemění.

„*Hospodine, tvé slovo je navěky ustanoveno v nebesích*“ (Žalm 119,89). Boží slovo nemuselo být nikdy revidováno či aktualizováno, aby se přizpůsobilo trvale se měnící kultuře.

V současné době například probíhá po celém světě soustředěné úsilí změnit definici Božího plánu ohledně rolí muže a ženy. Za rovnocenné životní alternativy jsou dnes považovány například homosexuální a lesbické vztahy. Bůh však od počátku člověka stvořil jako „muže a ženu“ (Genesis 1,27). Následně jim dal pokyn, aby se množili. „*Plodte se a množte se*“ (Genesis 1,28). Když obyvatelé Sodomu a Gomory upadli do hříchu a uchýlili se od vztahů muž-žena k perverznímu homosexuálnímu chování, rychle a rázně na ně dolehl soud (viz Genesis 19,1-29). Jako morální zvrácenost homosexualitu odsoudil i Mojžíšův zákon v knize Leviticus (knize svatosti). „*Kdyby muž souložil s mužem jako se souloží s ženou, oba spáchali ohavnost (něco zvráceného, nepřirozeného, odpudivého a odporného); jistě budou usmrceni, jejich krev je na nich*“ (Leviticus 20,13). Ani Pavel neponechal křesťany z Říma a Korintu na pochybách o závažnosti tohoto hříchu. „*Proto je Bůh vydal do potupných vášní. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají hanebnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje poblouzení*“ (Římanům 1,26-27; viz také 1. Korintským 6,9-10).

Na jednom konci Božího spektra je Boží milost, na druhém Boží soud. Spojnicí mezi nimi je Boží spravedlnost. Při prokazování skutků milosti i soudu Bůh nikdy nepřekračuje čáru spravedlnosti.

Současná generace vytváří soustavný tlak na církve, aby přijala myšlenku „manželství stejného pohlaví“ a začala oddávat homosexuály a lesby. Bezostyšně přitom odmítají Písmo s tím, že podobné zákazy se vztahovaly jen na kulturu dřívější doby, ale v dnešní „osvětlené společnosti“ (která je chytřejší než Bůh) již nejsou aktuální. Podle Božího slova se však jedná o hrubé překroucení Božího záměru pro sexuální intimitu. Už z pohledu logiky je bláhové považovat vztah lidí stejného pohlaví za rovnocenný s manželstvím muže a ženy, protože mezi dvěma příslušníky stejného pohlaví nemůže docházet k reprodukci.

Tento názor se v současné době ve světě nesetkává s pozitivní odezvou. Křesťané by si ale měli uvědomit, že nemohou jen tak opomíjet žádnou část Božího slova a očekávat, že to nebude mít příslušné následky. Jsou to pověstné „lištičky, co na vinicích škodí“ (Píseň písní 2,15). Zákon „setby a žně“ je neměnný, jasný princip Božího jedná-

ní s člověkem. „*Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat* (opovrhovat a pohrdat jím, zesměšňovat principy jeho práce nebo opomíjet jeho morální zásady). *Co člověk zaseje, to také sklídí*“ (Galatským 6,7). Kdo se snaží klamat Boha, klame sám sebe.

Evangelikálové všeobecně uznávají Boží spravedlnost jako nedílnou součást Boží dokonalosti. Lidé si však často hlasitě stěžují na nespravedlnost, jakmile na ně dolehnou následky jejich vlastních přestoupení. Šalomoun takový postoj přesně pojmenoval v Přísloví 19,3: „*Hloupost člověku podvrací jeho cestu, ale jeho srdce se rozčiluje na Hospodina*.“ Bůh nemá žádné „oblíbence“. Na druhou stranu rozhodně nestojí o to, abychom se před ním přepokorně plazili po zemi. Jsou to naše neposlušnost a naše chybná rozhodnutí, která s sebou nesou zlé následky. Vše, co přichází z Otcovy ruky, je k našemu užitku a k jeho slávě. Skrze zaopatřené vykoupení kříže jsme si všichni před Otcem rovni. Všichni máme přístup k týmž slavným zaslíbením a zároveň se od nás všech očekává, že se budeme podrobovat jisté kázni.

Zajímá vás, jak se v Ježíšově době lišili farizeové od saduceů? Je to úplně jednoduché... Farizeové byli arogantní a nesmírně pyšní. Saduceové nevěřili ve vzkříšení a byli smutní a ponuří.

To druhé v nás vyvolává silné emoce. Rádi si užíváme požehnání, ke kázni ale máme odpor. Autor listu Židům nás však vybízí: „*Snášteje to ke své výchově, Bůh s vámi zachází jako se syny. Neboť je nějaký syn, jehož by otec nevychoval? Jste-li však bez výchovy, již se stali účastní všichni, potom jste nemanželské děti, a ne synové*“ (Židům 12,7-8). Nikdo z nás nemá v Boží rodině speciální výjimku, díky níž by nepodléhal Boží kázni. Nikdy se nesmíme začít chovat tak, jako bychom ji měli. Nezapomínejme, že naše porozumění je jen částečné a velice omezené, a proto je nebezpečné stavět se do role soudců, ustanovených posuzovat chování ostatních Božích dětí.

ŽIVOTNÍ LEKCE

Bůh nás miluje natolik, že nám zabraňuje v našem sebezničení. Vše, co jedinečným způsobem naplánoval pro náš život jako svých dětí, je dobré a užitečné. Je však zcela nezbytné, abychom každý den horlivě usilovali o to jej ctít, respektovat, uctívat a poslouchat. Boží nadpřirozená spravedlnost platí pro každého stejně a neumožňuje udělování speciálních výjimek žádnému z členů Boží rodiny.

4. VYPOČÍTAVÉ POUŽÍVÁNÍ „DVOJÍHO METRU“

Ježíš pronášel slova té nejostřejší kritiky vůči náboženské elitě své doby. Od kázání na hoře (Matouš 5-7), krátce po začátku své pozemské služby, až po závěrečný týden svého života (Matouš 21,23-23,36) Ježíš odkrýval používání „dvojího metru“ a zjevoval pokrytectví těch, kteří se prohlašovali za duchovní vůdce židovského lidu. Z historických pramenů víme, že farizeové vystupovali proti nadvládě Římanů a nelíbil se jim ani Herodův kompromis s římskou vládou, uzavřený kvůli zachování míru. Povětšinou nepocházeli z kmene Lévi a nepatřili tedy ke kněžské rodové linii. Lidé jim naslouchali a podporovali je v jejich vzdoru vůči vsudypřítomné řecké kultuře. Postupem času se však tato skupina (dříve označovaná za separatistickou) stala namyšlenou a pyšnou. Z farizeů se stali „elitáři“, kteří měli na všechno odpověď a povyšovali se nad ostatní. Ježíš to rozpoznal a uviděl, že to nemá se zbožným chováním nic společného.

Saduceové naproti tomu nevěřili na vzkříšení. Většina z nich pocházela z Jeruzaléma a byla kněžského původu. Sami sebe vnímali jako „strážce“ Mojžíšova zákona a neměli sebemenší slitování s těmi, kdo Zákon a Proroky nedodržovali v každičkém drobném detailu. Ježíš opět prohlédl jejich sebespravedlnost a vyhodnotil ji velice přímočaře: „*Neboť vám pravím: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do království Nebes určitě nevstoupíte.*“ (Matouš 5,20) Apoštol Pavel kvůli používání „dvojího metru“ veřejně konfrontoval Šimona Petra. „*Ale když přišel Kéfas do Antiochie, postavil jsem se proti němu tvářím v tvář, neboť si zasloužil odsouzení. Než totiž přišli někteří od (Jeruzalémského vedoucího) Jakuba, jídával společně s pohany. Když však (jeruzalémská Židé) přišli, začal couvat a oddělovat se, protože se bál těch, kteří byli z obřezaných. A spolu s ním upadli do pokrytectví i ostatní Židé, takže i Barnabáš byl stržen jejich pokrytectvím*“ (Galatským 2,11-13). Petr změnil své dosavadní chování, jen aby uklidnil obrácené Židy, kteří nepřestávali trvat na tom, aby se obracející se pohané nechávali obřezávat. Uplatňování „dvojího metru“ vždy vede k pokrytectví a vyvolává v Kristově těle zmatky a spory. Z takové situace vždy někdo vychází jako vítěz a jiný jako poražený, což je situace, která by mezi následníky Krista neměla nastávat. Celý příběh Bible je zahalen závojem lásky.

Na počátku vztahu člověka s jeho Stvořitelem byla láska. Církev má být pozemským odrazem našeho nebeského vztahu a jako takový musí odrážet Boží lásku agapé. Láska je svatý dar od Otce. Byli jsme povoláni v ní chodit a nedávat žádný prostor sebestředným lidem, kteří jsou ochotní dělat kompromisy s pravdou Písma, jen aby dosáhli vlastních sobeckých cílů.

ŽIVOTNÍ LEKCE

Koncept založený na tom, že po lidech chceme, aby dělali, co říkáme, a ne to, co žijeme, není etický a odporuje biblickému mandátu vyjádřenému apoštolem Pavlem: „*Napodobujte mě, jako i já napodobuji Krista*“ (1. Korintským 11,1). Na jiném místě Pavel povzbuzuje svého duchovního syna Timoteje, aby „*byl vzorem těm, kdo věří, v řeči, v chování, v lásce, v Duchu, ve víře, v čistotě*“ (1. Timoteovi 4,12). Křesťanům v několika římských provinciích (současném Turecku) Petr napsal: „*Paste Boží stádo... ne jako páni nad svým podílem, ale jako ti, kteří se svému stádu stávají vzorem*“ (1. Petrův 5,2-3). Nejrychlejší způsob, jak Kristův následovník ztratí svou důvěryhodnost – uvnitř církve i mimo ni – je žít dvojitým životem. Nejhorší je dělat to kvůli vlastním sobeckým zájmům. Jestliže žijeme pro Krista, nemáme žádnou potřebu upozorňovat sami na sebe. Náš Pán Ježíš nám dává pokoj a bezpečí, které přináší uspokojení každému člověku čistého srdce.

POUŽÍVÁNÍ „DVOJÍHO METRU“ MÁ DVA NEBEZPEČNÉ DŮSLEDKY.

1. Vede k pokryteckému chování, při kterém vaše slova nekorespondují s vašimi činy.

2. Stanete se přehnaně kritičtí – začnete obviňovat každého, kdo se nechová tak, jak byste si představovali a neodpovídá vašemu osobnímu standardu správného chování.

5. ODLIŠNÉ CHOVÁNÍ V SOUKROMÉM ŽIVOTĚ A PŘI VEŘEJNÉM PŮSOBNÍ

Náš soukromý život je tím, co dává důvěryhodnost našemu veřejnému působení. Klasickým příkladem, který bohužel vidáme příliš často, je muž sloužící ve vedení místní církve, který se doma chová způsobem, jenž je v absolutním rozporu s jeho vírou. Nebo případ ženy, která v církvi uctívá Boha, radostně pokřikuje, křepčí a tančí, ale za dveřmi církve roznáší pomluvy a mluví o lidech spatra. Tragické je, že děti vyrůstající v takových rodinách jen stěží nalézají opravdovou víru v Krista. Udělají si závěr, že Kristus není o nic reálnější než Santa Klaus nebo velikonoční zajíček. Je pro ně jen „smyšlenou postavou“, která na každodenní život nemá žádný vliv. Jak tragické!

Díky Bohu však existuje i řada věrných Božích mužů a žen, kteří nesou příkladné svědectví spravedlivého života své rodině, bratrům a sestrám v církvi i nevěřícím přátelům a sousedům. Když jsem před několika lety služebně navštívil Nigérii, jeden z místních starších sboru odešel k Pánu. Zúčastnil jsem se jeho pohřbu, na němž jeho syn, který je nyní lékařem ve Spojených státech, hovořil o víře svého otce. Jeho svědectví bylo velice mocné. Zakončil je slovy: „Jak se choval v církvi, přesně tak žil i doma.“

V současné době ohromujících technických pokroků se sociální média (počítače, mobilní telefony, iPady apod.) stala požehnáním i kletbou. Přístroje nejsou samy o sobě dobré ani zlé. Rozhodující je, jakým způsobem je jejich majitel používá.

Pro Boží děti se technologie mohou stát nápomocnými prostředky ke zvěstování Kristova evangelia. Na druhou stranu je alarmující uvědomit si, v jakém rozsahu mohou být zneužity ke zlému. Statistické údaje, udávající počet internetových stránek existujících výhradně k poskytování pornografických materiálů, jsou děsivé. Jejich potenciální nebezpečí je o to vyšší, že se jedná o soukromou aktivitu – nikdo nepozná, kdy se člověk na tyto stránky, způsobující zvrácenou závislost, připojí. Ze zjištění lidí zabývajících se vyhodnocováním tohoto elektronického cizoložství plyne, že pornografie ve všech svých formách a podobách se stala celosvětovou epidemií. Kvůli rychlému šíření satelitních technologií to dnes již není jen záležitostí majetných lidí žijících ve vyspělých zemích světa. O této epidemii se zmiňují proto, že statistiky dokladují, že mezi tím, jak dopadá na „znovuzrozené“ lidi a na ty, kteří se nepovažují za vydané křesťany, není velký rozdíl. Mnozí lidé navenek nedávají znát, že této soukromé zvrácenosti propadají. Tato oblast je jen jedním z příkladů duchovní škody, již křesťan může způsobit sám sobě i lidem, kteří jsou ve sféře jeho vlivu, jestliže jeho soukromé postoje a činy vypadají zpočátku dobře, ale později vyjde najevo smutná pravda.

Soukromý skrytý hřích si lidé často omlouvají falešným ujišťováním, že se jej dopustili pouze jednou – jen pro tentokrát. Následuje vina a pokání. Pokud však člověk nepodnikne příslušné kroky sebekázně, aby se úplně vyvaroval potenciálního budoucího pokušení a nepřicházel na místo, kde k němu dochází, s velkou pravděpodobností zhřeší i podruhé a potřetí. Cyklus bude pokračovat, až se z toho, co si původně obhajoval jako jednorázové selhání, stane pravičelný hříšný návyk.

Opravdový charakter se zjevuje tehdy, když se nikdo nedívá.

Skutečností, na niž často zapomínáme – nebo ji přinejmenším vytěšňujeme – zůstává, že Všemohoucí si udržuje přesné záznamy o všem, co kdy uděláme – veřejně i v soukromí. Boží slovo nás navíc nenechává na pochybách o následcích skrytého zla. „*Vězte,*

že váš hřích vás dostihne“ (Numeri 32,23). Je moudré zamyslet se nad pohromou, jaká dolehla na Akána (a jeho rodinu), který ukradl z Jericha šineárský plášť spolu se stříbrem a zlatem (viz Jozue 7,16-26). Ježíš tento princip potvrdil svým učedníkům. „**Není nic zahaleného, co nebude zjeveno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Proto vše, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, a co jste pověděli do ucha v pokojích, bude vyhlášeno ze střech**“ (Lukáš 12,2-3, důraz vlastní).

ŽIVOTNÍ LEKCE

Nejvíce jsme pokoušeni ke zlému v soukromí, když jsme úplně sami, skryti podrobnému zkoumání ze strany ostatních. Bláhová logika nám velí, že protože se nikdo nedívá, nikdo se to ani nedozví. Boží dítě se ale musí „stavět proti ďáblu“ (což je armádní termín) (Jakub 4,7) tím, že je neustále ve střehu, „oblečeno v celou výzbroj Boží“ (Efezským 6,11), aby dokázalo porážet lstivé, podvodné satanovy útoky. Budou-li v životech křesťanů skryté hříchy, negativně to ovlivní církve.

Je pro mě ctí a radostí smět s vámi sdílet Boží slovo a jeho praktické aplikace pro každodenní život. Pán neustále hledá lidi, kteří mají čistá srdce a kteří by jej dobře reprezentovali v tomto zlém světě. Pán nás povolil – pojďme naplnit záměr, k němuž nás náš Vykupitel povolal. Ježíš přijde brzy!

V příštím čísle tohoto magazínu se budeme zabývat tématem SLUŽEBNÍCI KRÁLE. Těším se na náš společný čas při studia jeho svatého Slova.

H. Maurice Lednický

Dr. H. MAURICE LEDNICKÝ je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým prezidentem Centrální biblické vysoké školy ve Springfieldu, Missouri.

Článek je citací z knihy *KINGDOM LIVING* (Život v království) © 2013 Maurice Lednický. Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

ŽIVOT SE ZÁMĚREM: BUDOVÁNÍ VĚŘÍCÍCH PRO ŽIVOT, SLUŽBU A VŮDCOVSTVÍ

Léto 2017 | Čtvrtý ročník

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mpl@post.cz.*

VYDÁVÁ:
Apoštolská církev
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Wybrané články a některá grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – © General Council of the Assemblies of God, USA.
Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena. © Life Publishers International

Poznámka: Biblické verše jsou citovány z Českého studijního překladu, není-li uvedeno jinak.